

Phạm Lệ An

Xót Xa ... Chuyện Chúng Mình

Thời tiết năm nay thật lạ, giữa mùa xuân mà trời mưa lê thê không dứt từ hơn một tuần lễ nay. Mỗi sáng thức giấc không nhìn thấy ánh mặt trời, tôi cảm thấy như thiếu thốn một chút gì đó để bắt đầu một ngày mới. Bầu trời xám ngắt, những chiếc lá non xanh mơn mớn trên cây như cũng rũ xuống vì buồn bã. Lòng tôi chùng thấp, không hiểu tại sao mỗi lần nhìn trời mưa tôi đều cảm thấy buồn, có lẽ vì con người tôi vốn lãng mạn. Đọc một câu truyện hoặc một bài thơ hay cũng khiến tâm hồn tôi rung động, nhìn mưa rơi hay những hạt tuyết lất phất bay ngoài trời cũng khiến tôi ngơ ngẩn cả người. Và những lúc thơ thần ấy, dù không có lý do, tôi vẫn cảm thấy buồn. Có lẽ cái buồn của tôi cũng giống như cái buồn đã được thi sĩ Xuân Diệu diễn tả trong câu thơ "*tôi buồn không hiểu vì sao tôi buồn*".

Bây giờ là tháng Năm, lẽ ra phải có những ngày nắng ấm, cho cây lá đâm chồi, cho những bãi cỏ non xanh tươi tốt trở lại sau một mùa đông dài lạnh giá. Vậy mà... tôi thờ dài, có lẽ trái đất đang ở trong một thời kỳ thay đổi lớn như những nhà khí tượng học đã cảnh báo. Và sự xáo trộn này mỗi ngày sẽ một nghiêm trọng hơn nếu con người không ngừng phá hoại môi sinh. Hôm

nay là thứ Bảy mà trời lại mưa như thế này, cũng may không có việc gì quan trọng để phải đi ra ngoài.

Tôi ngồi xuống bàn viết, mở computer lướt vào mấy trang web của những tờ báo Việt ngữ. Đạo sau này tôi thường hay vào đọc những trang báo này, chỉ cần một buổi là tôi có thể biết rõ tin tức khắp nơi trên thế giới. Thời đại "hi-tech" có khác, đúng là chỉ cần... bấm nút là sẽ có tất cả.

Thông thường, sau khi đọc những tin tức quan trọng, tôi hay đọc những mục nhấn tin hoặc tìm người. Có lẽ chỉ vì tò mò chứ thật sự thì tôi chẳng chờ đợi ai mà mong muốn họ tìm mình. Một mẫu nhấn tin ngắn gọn trên một trang báo làm tôi chú ý. Tôi chăm chú đọc đi đọc lại: *"Muốn tìm các bạn cùng khóa X trường võ bị Đà Lạt. Nếu có bạn nào đọc được nhấn tin này, xin hãy liên lạc với Hồ Đình Khiêm qua địa chỉ email hodinhkiem@yahoo.com. Rất mong tin các bạn để cùng ôn lại kỷ niệm của những ngày xưa thân ái..."*. Tim tôi chột nhói buốt, mẫu nhấn tin và cái tên kia làm lòng tôi như dậy sóng. Và nó cũng khiến tôi hồi tưởng lại những con sóng tàn nhẫn của dòng đời, đã xô đẩy tôi vào vòng nghiệt ngã, đau thương cách đây hơn ba mươi năm...

Câu chuyện bắt đầu vào mùa xuân năm 73, khi tôi đang là một nữ sinh lớp mười hai của một trường trung học tại Đà Lạt. Vào dịp Tết Nguyên Đán, trường chúng tôi tổ chức Cây Mùa Xuân Chiến Sĩ để góp phần an ủi và ủy lạo những anh quân nhân đang phải chiến đấu xa nhà, mang trọng trách giữ

gìn an ninh cho mọi người đón Tết. Như các nữ sinh khác, tôi trở tài nữ công để thêu một chiếc khăn tay thật đẹp. Và với danh nghĩa một em gái hậu phương, tôi cũng viết thêm một bức thư để tỏ lòng biết ơn các anh chiến sĩ ngoài mặt trận. Lúc gửi thư và quà đi, tôi nói đùa với mấy nhỏ bạn, anh nào may mắn lắm mới lấy được quà của tao đó. Chúng nó phá ra cười. Phải rồi, lười như mày mà chịu khó thêu hết cảnh hoa trên cái khăn thì dù cho xấu cũng thật là... quý hóa.

Rồi Tết đến, nhờ các anh, mà miền Nam đã được hưởng một cái Tết yên lành. Sau Tết, chuyện tặng quà cũng đi vào quên lãng. Cho dù có không muốn quên cũng không được vì năm nay là năm thi, chúng tôi phải lo dùì mài kinh sử nếu không muốn cuối năm thi rớt. Khoảng giữa tháng Ba, tôi ngạc nhiên xiết bao, khi có một ngày bà giám thị khó tánh nhất của trường gọi tôi lên văn phòng để nhận thư. Và tôi càng ngạc nhiên hơn nữa khi thấy trên phong bì với cái tên người gửi mà tôi không hề quen biết. Lẽ ra tôi định nói với bà giám thị là tôi không quen biết người gửi lá thư này, và không nhận thư. Nhưng phần vì tò mò, phần vì đã lỡ bị bà giám thị giảng moral một buổi thật là oan uổng cho nên tôi... đồ lì, im lặng nhận lá thư, trong bụng nhủ thâm sẽ... xài xể lại cái người gửi thư vô duyên kia một trận cho đỡ tức.

Giờ ra chơi, tôi mở lá thư trước mặt lũ bạn nghịch ngợm, thì ra người gửi thư chính là cái người "may mắn" đã nhận được cái khăn thêu và lá thư của tôi hôm Tết. Nội dung lá thư chỉ là cảm ơn tôi đã có lòng nghĩ đến người ngoài tiền tuyến, và xin được xem tôi như một cô em gái hậu phương để tiếp tục trao đổi thư từ, mong có thể xoa dịu phần nào tâm hồn trống trải trong những buổi dừng quân.

Mấy nhỏ bạn tôi chia làm hai phe, một bên thì khuyến khích tôi viết thư cho Khiêm, bên kia thì khuyên tôi chớ có dây vào những quan hệ "anh tiền tuyến, em hậu phương" muôn phần rắc rối. Riêng tôi, thật sự tôi cảm thấy thông cảm với nỗi cô đơn của những người lính xa nhà, thiếu thốn về vật chất lẫn tinh thần. Và tôi đã quyết định trả lời thư cho Khiêm, mối quan hệ giữa hậu phương và tiền tuyến bắt đầu từ đó.

Sau ba tháng thư từ qua lại, Khiêm ngỏ ý muốn gặp mặt tôi trong một lần về phép. Đám bạn nghịch ngợm của tôi bắt được tin này và nhất định bày trò phá Khiêm. Tôi mỉm cười nhớ lại những gì đã xảy ra ngày hôm đó. Và cho mãi đến bây giờ tôi vẫn còn phục sự nhạy bén và nhanh trí của Khiêm. Chẳng những đã giúp chàng thoát khỏi sự tấn công, mà còn thu phục được mấy nhỏ bạn phá phách của tôi.

Ngày hẹn với Khiêm, chúng nó nhất định đi theo tôi ra gặp chàng. Chúng tôi hẹn gặp nhau bên bờ hồ Xuân Hương gần nhà Thủy Tạ. Khiêm có vẻ hơi bất ngờ khi thấy cả đám con gái ủa tới vây lấy chàng. Nhỏ Phượng liền thoáng đánh phủ đầu:

- Anh có hẹn với nhỏ Hạnh phải không? Tụi em đều là bạn... rất thân của Hạnh. Nếu anh có thể đoán đúng trong sáu nhỏ này, nhỏ nào là Hạnh thì tụi em sẽ... vui lòng tác hợp cho đôi trẻ...

Cả bọn phá ra cười sau câu nói đùa của Phượng, tôi cũng cố giữ thái độ tự nhiên như mọi người để xem Khiêm có thể đoán ra không. Sau giây phút bất ngờ, Khiêm như đã lấy lại bình tĩnh. Chàng đảo mắt nhìn từng đứa, rồi bằng một thái độ tự tin Khiêm chỉ ngay tôi.

Cả bọn nhao nhao nhìn sang tôi phản đối. Nhỏ Dung nói:

- Có phải mày đá lông nheo ra hiệu cho hắn không?

Nhỏ Ngọc bồi tiếp:

- Hay mày cười mỉm chi với hắn?

Nhỏ Nga nhìn Hạnh:

- Ủ, tao cũng nghi nhỏ Hạnh về phe hắn chứ làm thế nào mà đoán tài thế...

Nhỏ Liên xi trán tôi:

- Chết mày nhé, mê trai phản bạn...

Tôi bị chúng nó mỗi đứa một câu tấn công tới tấp, thật là oan nhưng tôi biết mình chẳng thể nào cãi lại với mấy nhỏ mồm mép này. Nỗi uất ức khiến tôi nghẹn lời muốn khóc. Nhỏ Thanh vội ôm lấy vai tôi:

- Tụi mày chỉ giỏi đoán bừa, tao thấy nhỏ Hạnh không có làm gì hết...

Mấy nhỏ bạn tôi tuy nghịch ngợm nhưng lại rất sợ nước mắt, chúng nó thấy tôi sắp khóc nên không tiếp tục tấn công tôi mà lại quay sang Khiêm. Nhỏ Phụng nói hùng hồn như một luật sư đang biện hộ trước tòa:

- Để rửa sạch tội oan cho nhỏ Hạnh, anh Khiêm phải giải thích cho tụi này biết, vì đâu trong một thời gian ngắn mà anh đoán ra được Hạnh...

Khiêm cười, nụ cười làm gương mặt rắn rỏi của chàng trở nên thật quyến rũ, khiến cho đám con gái chúng tôi như ngơ ngẩn. Khiêm nhìn tôi và nói bằng một giọng trầm ấm:

- Không phải Hạnh giúp tôi đâu, các cô đừng nghi oan cho cô ấy, là tôi tự đoán ra thôi...

Nhỏ Nga thắc mắc:

- Nhưng anh đoán bằng cách nào?

Khiêm để ngón tay trở lên môi:

- Bí mật quân sự...

Mỗi đưa một câu xoay quanh Khiêm phản đối, cuối cùng Khiêm phải đãi cả bọn một chiều kem mới yên với chúng nó.

Trong một lần gặp nhau về sau tôi có hỏi Khiêm sao lại nhận ra được tôi thì Khiêm cười:

- Nhờ Hạnh đó...

Tôi mở to mắt:

- Hạnh đâu có làm gì mà nói nhờ Hạnh?

Khiêm nhìn tôi:

- Hạnh nói Hạnh ghét nhất màu đỏ, đúng không?

Tôi gật đầu, Khiêm nói tiếp:

- Hạnh còn nói Hạnh để tóc dài, phải không?

Tôi vẫn chưa hiểu:

- Như vậy thì có liên quan gì?

- Sao lại không? Chỉ cần hai chi tiết đó là anh đã tìm ra được Hạnh trong sáu cô rồi...

- Nhưng trong bọn có đến hai đứa tóc dài mà...

Khiêm gật đầu:

- Nhờ chi tiết thứ hai...

Tôi suy nghĩ:

- Nhưng nhỏ Thanh đâu có mặc màu đỏ...

Khiêm nheo mắt:

- Hạnh quên là cô ấy cài một cái kẹp màu đỏ trên tóc sao?

Tuy không nói ra nhưng tôi thầm phục nhận xét và phán đoán nhạy bén của Khiêm. Sau này quen chàng lâu tôi còn biết Khiêm chẳng những thông minh mà còn rất dịu dàng và tế nhị. Hình như tôi chẳng tìm ra một khuyết điểm nào của chàng. Chưa kể Khiêm còn có rất nhiều tài vật, chẳng hạn như tài coi bói. Có một buổi chiều sau khi chúng tôi quen nhau nửa năm. Khiêm về phép, chúng tôi cùng đi dạo trên đồi, tôi loay hoay tìm nhặt những quả thông khô. Khi quay lại tôi thấy Khiêm đang ngồi trên băng đá nhìn mình chăm chú. Mang theo những quả thông vừa nhặt được, bước lại gần chàng, tôi bắt bẻ:

- Ai cho anh nhìn lên Hạnh đó...

Khiêm cười:

- Anh nhìn thẳng chứ nhìn lên hồi nào, mà cũng không phải nhìn, anh đang... xem tướng cho Hạnh...

Như đa số phụ nữ mê bói toán trên trái đất này, tôi ngồi nhanh xuống bên cạnh Khiêm, hỏi dồn:

- Anh biết xem tướng sao? Vậy anh thấy tướng Hạnh ra sao? Có tốt không?

Khiêm lắc đầu:

- Anh chỉ biết chút ít qua sách vở thôi, nhưng nếu anh có thể kết hợp với chỉ tay của Hạnh, có lẽ sẽ đoán chính xác hơn...

Tôi mê coi bói đến nỗi quên cả giữ gìn ý tứ, buông luôn mấy quả thông khô xuống đất, xoè ngay bàn tay trước mặt Khiêm, giọng háo hức:

- Nè, anh coi chỉ tay dùm Hạnh đi...

Đến khi bàn tay của tôi đã bị Khiêm nắm lấy, tôi mới như sực tỉnh, xấu hổ định rút tay về nhưng thấy Khiêm vẫn tỉnh bơ chăm chú nhìn vào lòng bàn tay mình nên tôi đành ngồi im.

Khiêm khẽ nhíu mày như suy nghĩ, một lúc sau chàng ngẩng lên nhìn tôi hỏi:

- Hạnh muốn hỏi về chuyện gì?

Tôi ngập ngừng:

- Thì... tình duyên, gia đạo, học vấn... anh nhìn thấy cái gì thì nói cái đó...

Khiêm rào đón:

- Anh sẽ nói những gì anh biết được qua sách vở, có thể không đúng đâu.
Hạnh nghe cho vui thôi, đừng quá tin nghe...

Tôi nóng nảy:

- Được mà, Hạnh biết rồi...

Giọng Khiêm chậm rãi:

- Theo tướng mệnh học, thì Hạnh có tướng mệnh phụ. Sau này Hạnh sẽ lập gia đình với một người có địa vị, tiếng tăm trong xã hội...

Khiêm hơi ngậm ngừng rồi nói tiếp:

- ... Nhưng theo chỉ tay thì đường tình duyên của Hạnh không được suông sẻ lắm, có thể phải gãy đổ hay dang dở một lần rồi mới yên ổn được...

Tôi lo lắng:

- Như vậy là không tốt hở anh?

Khiêm vỗ nhẹ vào tay tôi, bàn tay mà không biết vô tình hay cố ý chàng vẫn nắm chặt tự nãy giờ, giọng trấn an:

- Theo anh thì tướng mệnh quan trọng hơn chỉ tay. Chỉ tay thì sáu tháng sẽ thay đổi một lần. Bây giờ Hạnh còn trẻ chưa đến tuổi lập gia đình, sau này biết đâu nó sẽ thay đổi tốt hơn...

Rồi như thấy tôi vẫn còn lo lắng, Khiêm xiết nhẹ tay tôi:

- Đã bảo nghe chơi cho vui rồi bỏ qua mà, anh đâu phải thầy bói thật sự đâu mà Hạnh lo. Mà dẫu có là thầy bói đi nữa thì bói toán cũng vẫn là dị đoan, không có căn cứ khoa học, dùng để giải trí thì được chứ tin tưởng quá thì

không nên...

Nắng tắt dần, trời về chiều đã trở nên hơi lạnh. Bàn tay Khiêm thật ấm, cảm giác đến từ bàn tay khiến tôi chột giật mình. Nỗi lo sợ vu vơ về tương lai bay mất, thay vào đó là sự xấu hổ vì mãi mê nghe bói toán mà tôi gần như đang tựa sát vào người Khiêm. Bàn tay của tôi thì vẫn đang nằm ngoan ngoãn trong bàn tay chàng. Tôi khẽ nhích người ra, muốn rút tay về nhưng Khiêm đã giữ chặt lại. Cánh tay kia Khiêm đã choàng qua vai tôi từ lúc nào, bây giờ đang từ từ khép lại. Tim tôi đập mạnh, tai tôi lùng bùng nhưng tôi vẫn nghe giọng Khiêm thì thào:

- Hạnh định trả công thầy bói như thế nào đây?

Tôi ngược nhìn Khiêm xem chàng nói thật hay đùa. Gương mặt Khiêm đang kề sát tôi cho đến nỗi khi tôi ngẩng lên, đầu mũi tôi gần chạm vào mũi chàng, tôi vội cúi mặt tránh. Khiêm khẽ nâng cằm tôi, nhìn vào đôi mắt bối rối của tôi bằng ánh mắt đăm đuôi của chàng. Khiêm lại hỏi:

- Sao không trả lời anh?

Như hụt hơi trong ánh mắt Khiêm, tôi đáp yếu ớt:

- Em... không biết...

Cho đến bây giờ tôi vẫn không hiểu tại sao trong giây phút bối rối đó tôi lại xung em với Khiêm. Điều này khiến Khiêm hình như cảm động, giọng chàng hơi run:

- Chỉ cần em hứa với anh...

Quả nhiên Khiêm không bỏ lỡ cơ hội, tiếng em chàng gọi tôi nghe sao mà

ngọt ngào, âu yếm. Tôi như mất hết cảm giác, định hỏi Khiêm muốn tôi hứa gì mà hình như các dây thần kinh trong tôi đã bị tê liệt hết nên mãi cũng không nói nên lời. Ánh mắt thăm thẳm của chàng như muốn thôi miên tôi. Như một phản xạ, tôi khép nhẹ mắt lại để trốn ánh mắt chàng. Bàn tay Khiêm vẫn còn giữ nhẹ cầm tôi, tôi cảm nhận được hơi thở của chàng đang từ từ kề sát vào mặt mình. Trước khi tôi kịp nghĩ mình phải làm gì thì môi chàng đã đặt lên môi tôi. Khiêm hôn tôi bằng một nụ hôn thật nhẹ, giọng chàng như gió thoảng, chàng nói tiếp câu nói đang nói dở:

- Hứa... suốt đời làm bà mệnh phụ của anh... làm hoàng hậu của lòng anh...

Khiêm lại cúi xuống, nụ hôn đầu làm cả người tôi như lên cơn sốt. Môi chàng mềm, hơi thở chàng thơm nồng mùi thuốc lá. Không biết bao lâu sau Khiêm mới rời khỏi tôi, biết chàng đang nhìn, tôi xấu hổ không mở mắt.

Khiêm dùng ngón tay xoa nhẹ đầu mũi tôi, giọng trêu chọc:

- Mở mắt ra đi chứ bé, định ăn vạ anh sao?

Tôi giấu mặt vào ngực chàng, nũng nịu:

- Anh xấu...

Vòng tay Khiêm choàng ra sau lưng tôi, chàng hỏi qua nụ hôn nhẹ trên tóc:

- Anh làm gì mà em nói anh xấu?

Tôi âm ức:

- Anh giả vờ làm thầy bói, lợi dụng thời cơ...

Khiêm cười nhẹ:

- Anh đâu có giả vờ, nghề tay trái của anh là nghề coi bói thật mà. Nhưng

mà từ nay anh sẽ giải nghệ, tại anh đã tìm ra rồi...

Tôi rời khỏi ngực Khiêm, ngược mắt nhìn chàng:

- Anh tìm ra cái gì?

Khiêm lại cười, nụ cười của chàng vẫn làm tôi say đắm:

- Thì tìm ra... vợ chứ tìm ra gì...

Tôi đỏ mặt, biết ngay mình mắc bẫy Khiêm, tôi nguýt nhẹ:

- Ham lắm, ai thèm làm vợ anh, người ta còn đi học mà...

Khiêm nắm ngay cơ hội:

- Như vậy là em hứa sau khi học xong sẽ lấy anh phải không?

Tôi đắm nhẹ lên ngực chàng:

- Nói sao cũng không lại anh, nếu biết anh ba hoa thế này, hồi đó em...

không thèm cho anh làm quen...

Và như những chuyện tình chớp nhoáng thời chinh chiến, từ đó chúng tôi bắt đầu yêu nhau. Đối với Khiêm, có lẽ tôi không phải là người tình đầu của chàng. Riêng tôi, tôi yêu Khiêm bằng một tình yêu nồng nàn và đam mê của tuổi vừa mới lớn.

Thời gian đầu, Khiêm gửi thư về địa chỉ nhà của tôi. Nhưng sau đó, bố mẹ tôi biết được, mắng tôi một trận và cấm tuyệt tôi quen biết với bạn trai trong thời gian còn đi học. Tôi phải mượn địa chỉ của nhỏ Thanh để tiếp tục liên lạc với chàng.

Cuối niên khóa đó, không hiểu có phải đúng như lời bố tôi mắng là tôi chỉ lo yêu đương vớ vẩn không lo học hành hay không mà tôi đã thi rớt tú tài hai. Không đi học, tôi giống như một tù nhân bị giam lỏng. Bố mẹ tôi để ý và kiểm soát giờ giấc đi về của tôi nhằm ngăn chặn tôi tiếp tục liên lạc với Khiêm. Bố tôi nói nếu tôi muốn lấy chồng thì bố mẹ sẽ chọn nơi xứng đáng để gả tôi chứ hai người không bao giờ chấp nhận cho tôi lấy chồng lính, dù rằng Khiêm lúc đó đã là sĩ quan tốt nghiệp trường võ bị Đà Lạt, tương lai có rất nhiều triển vọng. Bố mẹ tôi cho rằng lấy chồng lính không biết ngày nào sẽ trở thành góa phụ. Tôi đã khóc hết nước mắt và xử dụng tất cả những biện pháp mà tôi có thể xử dụng được để phản đối ý của bố mẹ, nhưng không thể lay chuyển được.

Tưởng rằng người lớn chỉ hăm dọa cho tôi sợ thôi, nào ngờ có một ngày người ta đem trâu cau đến dạm hỏi tôi thật, và bố mẹ tôi độc đoán đã thay thế tôi nhận lời. Tôi nhắn tin cho Khiêm xin về phép để xem chàng tính sao.

Hôm đó là một buổi chiều Chúa nhật giữa năm 74, trời cũng mưa nhẹ nhẹ lất phất như hôm nay nhưng không gian là khung trời thơ mộng ở Đà Lạt. Khiêm dìu tôi đi bộ dưới cơn mưa nhẹ, hai chúng tôi cùng che chung một chiếc áo. Khiêm choàng tay qua ôm chặt lấy vai tôi. Tôi dịu dàng nép sát vào người chàng. Người ta nói Đà Lạt là thành phố dành cho những đôi tình nhân cũng đúng. Ở đây người ta có thể ôm nhau thân mật ngoài đường mà không phải sợ những ánh mắt tò mò, dò xét của những người xung quanh. Có lẽ vì khí hậu lạnh lẽo, những người đi một mình thì lo vội vã cầm túi đi cho mau về nhà để trốn lạnh, còn những người có đôi thì đâu còn ai trong mắt họ ngoài tình nhân của mình. Không khí lành lạnh, mưa bụi lất phất bay,

khung cảnh thật thơ mộng và trữ tình. Nhưng cả tôi lẫn Khiêm hình như không ai còn tâm trí đâu để mà cảm nhận được cái đẹp lãng mạn của thiên nhiên lúc đó. Chúng tôi đang buồn, cái tin bố mẹ ép tôi lấy chồng làm Khiêm như hụt hẫng. Bởi vì trở trêu thay người chồng đó lại không phải là chàng, dù bố mẹ biết rằng tôi và Khiêm lén lút yêu nhau cả năm nay.

Khiêm xoa nhẹ vai tôi, hỏi nhỏ:

- Em đã nghĩ ra cách gì chưa?

Tôi đáp chậm rãi:

- Theo em thì không còn cách nào khác ngoài cách anh phải đến gặp bố mẹ em và trình bày việc của chúng mình, biết đâu hai người gặp anh sẽ thích và không ép em phải lấy chồng liền...

Khiêm trầm ngâm:

- Có lẽ em nói đúng, anh đành phải liều một phen vậy...

Tôi gượng cười:

- Thật ra bố mẹ em cũng là những người nói lý lẽ, không phải họ thật dữ dằn và vô lý như anh tưởng tượng đâu...

Khiêm im lặng, tôi biết chàng đang lo. Thật ra tôi nói vậy để trấn an Khiêm, chứ tôi biết rằng rất khó có thể làm bố mẹ tôi thay đổi khi hai người đã quyết định một việc gì.

Rồi cái ngày quan trọng đó cũng đến. Khiêm quần áo chỉnh tề đến gặp bố mẹ tôi. Biết hai người không thích lính nên chàng mặc đồ civil, quần tây áo

chemise thật chững chạc. Thái độ của bố mẹ tôi khi đón tiếp Khiêm cũng không đến nỗi quá lạnh nhạt, hy vọng chớm lên trong lòng tôi. Sau khi hỏi Khiêm những câu hỏi theo thủ tục thông thường, bố tôi đứng dậy gọi Khiêm theo ông vào phòng sách nói chuyện. Tôi cũng đứng dậy dợm đi theo định làm hậu thuẫn cho Khiêm khi cần, nhưng mẹ tôi đã giữ tôi lại, bà bảo để cho đàn ông họ nói chuyện với nhau. Tôi đành ngồi lại phòng khách mà trong lòng thật không yên.

Khoảng nửa giờ sau, Khiêm rời phòng sách và chào mẹ tôi ra về. Tôi theo tiễn chàng ra cửa, nhìn nét mặt Khiêm tôi không đoán được điều gì, chỉ thấy chàng có vẻ tư lự như đang suy nghĩ về một vấn đề gì đó. Khiêm chỉ nói vắn tắt là sẽ kể cho tôi nghe sau rồi ra về. Điều mà tôi không bao giờ có thể ngờ là chàng đã chẳng bao giờ kể cho tôi nghe. Bởi vì từ sau hôm đó cho đến lúc tức tưởi gạt lệ đi lấy chồng, tôi không hề gặp lại Khiêm. Và mãi đến bây giờ, hơn ba mươi năm sau cũng không nghe tin tức gì về chàng cả.

Sau đó tôi hỏi là có phải bố tôi đã nặng lời mắng chửi Khiêm khiến chàng tự ái hay không. Nhưng bố tôi bảo rằng ông chỉ nói lý lẽ với Khiêm thôi và ông cho rằng Khiêm quyết định xa tôi, vì chàng biết nghe theo lẽ phải. Phần tôi, tôi rất giận chàng. Theo tôi nghĩ thì cho dù có quyết định xa tôi đi nữa, Khiêm cũng nên gặp tôi một lần và nói thẳng với tôi. Tại sao phải cố tình im lặng và trốn tránh tôi như thế. Lý trí bảo tôi đừng yêu Khiêm nữa nhưng tôi lại chẳng tài nào điều khiển nổi con tim mình. Càng muốn quên Khiêm tôi lại càng cảm thấy nhớ chàng day dứt.

Cuối năm 74, nghe theo lời khuyên của bố mẹ và cũng muốn thật lòng dứt khoát tình cảm với Khiêm, tôi đồng ý đám cưới. Chồng tôi là một thương

gia, xuất thân từ một gia đình khá giả và được miễn dịch vì lý do gia cảnh, đó là lý do chính khiến bố mẹ tôi đã chọn Cường làm rể. Tôi nghĩ là sau khi lấy chồng tôi sẽ dần dần quên Khiêm và mối tình đầu, nhưng thực tế lại không phải như vậy. Nỗi nhớ thương Khiêm vẫn âm ỷ trong lòng tôi.

Quan hệ giữa tôi và Cường trở nên phức tạp hơn, khi Cường tình cờ đọc được nhật ký của tôi, và biết được rằng trong tim tôi lúc nào cũng ấp ủ một hình bóng khác.

Câu chuyện cũng chưa ngã ngũ đến đâu thì xảy ra biến cố tháng Tư đen. Cường tạm thời gác lại mọi chuyện và đưa tôi lên tàu rời Việt Nam vào ngày 29/4. Sau một thời gian sống tạm ở đảo Guam, gia đình tôi được nhận định cư tại Canada. Khi đặt chân đến Canada tôi mới biết mình mang thai ba tháng.

Đối với người khác như thế nào tôi không biết, nhưng riêng với tôi, những ngày đầu tiên sống ở xứ người thật là một chuỗi ngày dài khổ sở. Từ sau khi biết tôi còn yêu người khác, Cường đối với tôi thật lạnh nhạt, ngay cả sau khi biết tôi mang thai, Cường cũng chẳng có vẻ vui mừng của một người sắp được làm cha. Tinh thần tôi trở nên thật căng thẳng, phần vì cái thai hành, phần vì có tâm sự mà không biết thổ lộ cùng ai. Cùng đi với chúng tôi chỉ có gia đình bên Cường, bố mẹ tôi nhất định không chịu rời bỏ quê hương cho nên tôi cảm thấy thật cô đơn. Ở Việt Nam dù gì ngoài bố mẹ, tôi cũng còn có một số bạn bè, có chuyện gì tôi cũng chia sẻ với chúng nó. Nhất là nhỏ Thanh, nhiều khi tôi cảm thấy nó hiểu tôi còn hơn chính tôi hiểu mình. Bây giờ có muốn tâm sự với nó thì phải viết thư, bưu điện Việt Nam dưới thời cộng sản chậm như rùa bò. Thư đi qua đi về mất gần hai tháng, chuyện quan

trọng gì thì cũng trở thành nguội lạnh hết trơn. Cho nên sau mấy lá thư tôi không viết nữa, không nên làm cho những người còn ở lại vì tôi mà lo lắng.

Và như vậy, tôi giấu kín bao tâm sự xuống tận đáy lòng, cố gượng vui chờ ngày sinh nở. Cường đã xin được việc làm trong một hãng thực phẩm. Tôi biết Cường cũng chẳng hài lòng với cuộc sống ở xứ người, nhưng hình như chúng tôi không còn chọn lựa nào khác.

Rồi con trai tôi ra đời, đưa con chẳng thể làm một nhịp cầu để kéo chúng tôi lại gần nhau hơn như tôi đã thật lòng mong mỏi. Hạnh phúc của chúng tôi mong manh như sương khói, chẳng biết sẽ tan biến lúc nào. Có lẽ người ta nói đúng, một cuộc hôn nhân không xây dựng trên nền tảng của tình yêu sẽ rất dễ dàng sụp đổ, nhất là khi có kẻ thứ ba xen vào thì cái ngày mà chúng tôi xa nhau chỉ là vấn đề thời gian.

Khi bé Minh được một tuổi, Cường quyết định ly dị với tôi để cưới một người đàn bà thật sự yêu mình. Phải nói là lúc đó tôi không buồn mà lại cảm thấy trong lòng có phần nhẹ nhõm. Tôi thật lòng cầu chúc cho Cường tìm được hạnh phúc. Bởi vì tôi biết nếu còn tiếp tục sống với tôi, cả hai chúng tôi sẽ chỉ kéo dài thêm đau khổ cho nhau.

Chỉ tội nghiệp cho bé Minh, không được sống với cha từ khi còn quá nhỏ. Nhưng cũng may là nó chưa đủ trí khôn để cảm thấy buồn và mất mát khi Cường dọn ra khỏi nhà. Cường đi rồi, tôi kiêm luôn trách nhiệm của người cha, cố gắng lo lắng chăm sóc cho bé Minh đầy đủ. Dù rằng khi ấy tôi còn rất trẻ, có nhiều người muốn tiến tới với tôi, nhưng lòng tôi dường như đã nguội lạnh. Tình yêu trong tôi như đã chết, tôi cố gắng nhưng không thể yêu ai được nữa. Tâm hồn tôi cần cỗi, trái tim tôi chai lì và trống rỗng.

Thời gian lặng lẽ trôi, cuộc sống cứ đều đặn tiếp diễn, bé Minh lớn dần và rất ngoan. Tôi vẫn sống một mình với con. Cuộc sống của một gia đình đơn chiếc thật chẳng dễ dàng gì. Đã mấy lần tôi định bước thêm bước nữa nhưng khi nghĩ đến con, và nhớ lại sự khủng hoảng tinh thần trong khoảng thời gian làm vợ Cường, tôi đã bỏ ý định lấy chồng thêm lần nữa.

Trong số những người theo đuổi tôi, có Lâm là người bền bỉ nhất. Từ khi quen tôi tại nhà một người bạn cách đây gần mười năm, Lâm không hề nản chí dù đã nhiều lần bị tôi lạnh lùng từ chối. Thật ra Lâm không tệ, mà ngược lại Lâm lại là một người đàn ông được rất nhiều phụ nữ để ý. Với tướng tá cao ráo, tuy không đẹp trai lắm nhưng nói chuyện rất có duyên và lại có địa vị trong xã hội. Vậy mà không hiểu tại sao Lâm lại không chọn một trong những người đàn bà đang vây quanh chàng, mà lại chỉ một lòng chờ đợi tôi. Có lẽ Lâm là loại người thích chinh phục, càng khó khăn Lâm càng kiên trì muốn chiếm hữu cho bằng được.

Riêng tôi, sau hơn ba mươi năm tôi vẫn không quên được Khiêm và mối tình đầu. Đôi lúc tôi nghĩ có lẽ nguyên nhân khiến tôi không thể quên Khiêm chỉ là tự ái vì bị chàng bỏ rơi chứ không còn là tình yêu nữa. Sự theo đuổi bền bỉ và kiên trì, cộng thêm tính tình tế nhị và dịu dàng của Lâm khiến lòng tôi nhiều khi cũng cảm thấy xao xuyến.

Minh bây giờ đã lớn, nó học xong đại học, đã ra trường đi làm mấy năm nay và cũng sắp lấy vợ. Nỗi lo lắng cho con không còn, nhiều khi tôi chạnh nghĩ đến tuổi già của mình cô đơn vò vố, ra vào một mình cũng muốn nhận lời lấy Lâm cho có nơi nương tựa lúc về chiều. Nhưng khi nghĩ đến Khiêm tôi

lại đổi ý, tôi không thể yên lòng làm vợ Lâm khi mà cái thắc mắc trong tôi chưa được giải tỏa. Tại sao khi xưa Khiêm lại rời khỏi tôi không một lời giải thích nào cả? Tôi không tin là Khiêm chỉ gạt chứ không hề yêu tôi. Và bao nhiêu năm nay tôi vẫn muốn biết rõ bố tôi đã nói gì với chàng, để chàng đi đến quyết định phải lặn lội xa tôi như thế. Sự thật này chỉ có hai người có thể nói với tôi. Bố tôi thì dù cho bao nhiêu lần tôi gạn hỏi, ông vẫn một mực trả lời là họ chỉ bàn về lý lẽ của tình yêu chứ không có gì khác. Như vậy có lẽ chỉ có Khiêm mới có thể cho tôi câu trả lời thỏa đáng. Một ý tưởng thoáng qua trong đầu, tôi sẽ hỏi thẳng Khiêm. Đã bao nhiêu năm qua rồi, chắc Khiêm cũng chẳng giấu giếm làm gì.

Nghĩ là làm, tôi ghi lại cái địa chỉ email của Khiêm rồi viết thư cho chàng. Dĩ nhiên vì tự ái tôi không thể nào dùng thân phận thật của mình để viết thư cho Khiêm. Tôi suy nghĩ một chút rồi quyết định dùng tên của Thanh để viết thư cho chàng. Thanh bây giờ cũng đang định cư ở Canada, cách nơi tôi sống không xa lắm. Và ngay chiều hôm đó tôi đã viết xong lá thư cho Khiêm. Trong thư tôi hỏi thăm cuộc sống hiện tại của chàng, nói một ít về gia đình của Thanh và nhắc đến tôi. Vì giận Khiêm nên tôi quyết định "khai tử" mình. Đoạn thư đó dù tôi đã cố gắng đứng ở vị trí của Thanh để viết, vậy mà nó vẫn mang một chút gì như trách móc, giận hờn:

"... anh còn nhớ Hạnh chứ? Dù cho vô tình cách mấy đi nữa Thanh nghĩ là anh cũng không thể quên cô em gái hậu phương của anh ngày nào đâu nhỉ? Nhưng điều mà chắc chắn anh không thể nào ngờ được là Hạnh đã mất rồi anh ạ. Sau khi theo chồng sang sống ở nước ngoài một thời gian thì hai người ly dị, Hạnh sống một mình nuôi con. Cách đây ba năm Hạnh mất vì bệnh ung thư, và điều khiến Hạnh không thanh thản lúc ra đi là cái thắc mắc trong lòng chưa được giải đáp thỏa đáng. Hạnh đã tâm sự với Thanh rất

nhieu trong những ngày cuối đời, hai đứa đã cố gắng phân tích nhưng vẫn không thể hiểu được lý do tại sao anh xa Hạnh không một lời giải thích? Thật ra, trong phòng sách hôm ấy, bố Hạnh đã nói gì với anh?..."

Tôi gửi lá thư đi rồi hồi hộp chờ Khiêm hồi âm, và tôi đã không phải chờ đợi lâu. Chỉ hai ngày sau tôi đã nhận được của Khiêm một lá thư khá dài. Lá thư đã giải tỏa mọi thắc mắc cho tôi. Theo như Khiêm kể trong thư thì chàng sang Mỹ đã được mười năm, lập gia đình cách đây năm năm và hiện sống ở Houston với vợ và hai đứa con bốn tuổi và hai tuổi. Chàng viết:

"... thật ra hôm đó bố Hạnh chỉ hỏi tôi rằng, tôi có nghĩ là mình đủ sức đem lại hạnh phúc cho Hạnh không? Câu hỏi thật đơn giản nhưng tôi lại không đủ tự tin để trả lời. Tôi biết gia đình Hạnh rất giàu, từ nhỏ nàng đã quen sống trong nhung lụa. Phần tôi lúc đó mới ra trường Võ Bị chưa được bao lâu, đời lính rày đây mai đó, sống hôm nay nhưng không biết ngày mai sẽ ra sao. Yêu Hạnh thì thú thật tôi rất yêu, có thể nói tôi yêu nàng còn hơn yêu chính bản thân mình. Tôi không hiểu tại sao, tuy thời gian quen biết Hạnh không lâu lắm nhưng tình cảm tôi dành cho nàng lại vô cùng sâu đậm. Cho đến bây giờ đã trải qua hơn nửa đời người, mối tình với Hạnh vẫn là mối tình mà tôi trân quý nhất. Bởi vậy khi nghe bố Hạnh hỏi như thế, tôi mới nhận ra rằng nếu mình cứ một mực bắt Hạnh chờ đợi để lấy mình rồi cuộc sống của Hạnh sẽ ra sao? Nàng không thể theo tôi sống đời vợ lính khổ cực, mà bỏ nàng ở lại thành phố một mình cô đơn thì càng tội cho nàng hơn. Vả lại, lương sĩ quan tuy nhiều hơn lính thật, nhưng để tiếp tục duy trì cuộc sống nhung lụa, có người hầu hạ đưa đón như trước nay nàng vẫn sống thì e rằng tôi không đủ sức. Vì vậy câu hỏi của bố Hạnh như một thau nước lạnh tạt vào mặt, làm tôi thức tỉnh. Sau khi về nhà tôi đã suy nghĩ rất nhiều. Cuối cùng tôi quyết định chọn biện pháp lẳng lẳng xa Hạnh, để nàng ghét và

quên tôi đi mà yên tâm lấy chồng. Người chồng mà cha mẹ đã chọn cho nàng, người mà tôi biết có thừa khả năng để đem đến cho Hạnh một cuộc sống giàu sang, phú quý. Tuy nhiên, điều mà tôi không bao giờ ngờ, là chỉ hơn nửa năm sau khi tôi quyết định xa Hạnh thì miền Nam bị mất vào tay cộng sản. Nếu tôi biết trước cuộc diện sẽ biến chuyển như vậy thì không đời nào tôi chọn giải pháp xa nàng.

Sau năm 75, tôi bị đi "cải tạo" hết tám năm. Lúc được thả ra tôi đã năm lần bảy lượt tìm cách vượt biên, vì tôi biết nếu còn ở lại tiếp tục sống với cộng sản thì sớm muộn gì tôi cũng sẽ bị đưa đi "cải tạo" nữa. Bởi tính tôi khi gặp chuyện bất bình thì hay nói thẳng mà dưới chế độ xã hội chủ nghĩa thì lại có quá nhiều điều bất công.

Cuối cùng rồi tôi cũng đến được Mã Lai, và được nhận định cư ở Mỹ. Lúc qua Mỹ tôi đã khá lớn tuổi, lại không có nghề nghiệp chuyên môn nên rất khó tìm việc. Có một lúc tôi đâm ra chán nản cùng cực, cũng may là tôi gặp được Trang (người vợ tôi bây giờ). Trang đã lo lắng, chăm sóc cho tôi và khuyến khích tôi đi học nghề. Khi tôi lấy được cái bằng thợ điện là lúc tôi kết hôn với Trang. Có thể nói, tôi lấy Trang vì nghĩa chứ không hẳn vì tình. Nhưng bây giờ, sau khi có với nhau hai đứa con, tôi cảm thấy hình như mình đã nắm giữ được trong tay cái gọi là hạnh phúc. Không biết tình cảm của tôi dành cho Trang bây giờ có phải là tình yêu hay không, nhưng thật sự tôi cảm thấy khá đầy đủ trong đời sống gia đình, bên cạnh Trang cùng hai đứa con. Quả thật tôi không dám mơ ước và mong mỏi được nhiều hơn thế nữa.

Khi đi "cải tạo" về tôi có trở lại Đà Lạt hỏi thăm tin tức của Hạnh, và biết được rằng nàng đã cùng gia đình chồng rời Việt Nam trước ngày 30/4, còn

nàng định cư ở nước nào thì người ta cũng không biết. Tôi cũng có tìm đến nhà bố mẹ của Hạnh nhưng họ đã dọn đi cho nên tôi không biết được chút tin tức nào của nàng. Trong thâm tâm, lúc nào tôi cũng thầm cầu nguyện cho Hạnh bình an và hạnh phúc.

Lá thư của Thanh đã làm tôi thật sự choáng váng. Không ngờ Hạnh chẳng những không tìm thấy hạnh phúc gia đình mà lại còn vẫn số như vậy. Tôi đã đọc đi đọc lại lá thư bao nhiêu lần rồi mà vẫn không thể nào tin đó là sự thật. Nỗi hối hận day dứt tôi từ hai ngày nay. Tôi tự hỏi mình nếu ngày đó đừng quyết định lặn lẽ xa Hạnh để nàng phải tức tưởi đi lấy chồng thì ngày nay mọi chuyện có sẽ khác đi không? Dĩ nhiên là chẳng ai có khả năng trả lời cho tôi câu hỏi này hầu có thể giải tỏa bớt nỗi niềm bức rức trong tôi.

Việc duy nhất mà tôi nghĩ là tôi có thể làm bây giờ là mong Thanh hãy cho phép tôi đến viếng Hạnh ở nơi an nghỉ cuối cùng của nàng. Tôi mong là trước mộ Hạnh tôi có thể gửi tới nàng lời tạ tội của tôi. Và mong Hạnh hiểu cho rằng ngày xưa tôi làm như vậy cũng vì quá yêu nàng..."

Lá thư dài của Khiêm đã khiến tôi nghẹn ngào xúc động. Từng dòng nước mắt rơi xuống như cuốn trôi đi tất cả những uất ức từ bao nhiêu năm qua đè nặng trong lòng. Nỗi giận hờn cũng theo đó trôi đi. Và khi tôi ngừng khóc thì tình yêu dành cho Khiêm ngày nào cũng lặn lẽ trở về. Tôi biết mình chẳng hề hết yêu Khiêm như mình đã tưởng. Bây giờ khi biết rằng ngày xưa Khiêm quyết định xa tôi là vì nghĩ đến tương lai của tôi, lại càng khiến tình yêu trong tôi trào dâng mãnh liệt.

Nhưng dù có yêu Khiêm như thế nào đi nữa, tôi biết rằng rồi kết quả cũng chẳng đi đến đâu. Chàng đã có gia đình, và lại đang sống thật êm ấm trong

hạnh phúc bên cạnh vợ con. Nếu ngày xưa Khiêm vì tương lai và hạnh phúc của tôi mà hy sinh tình yêu của chàng, thì bây giờ tại sao tôi không thể vì hạnh phúc của chàng mà hy sinh đi cái tình yêu vô vọng của mình?

Qua lá thư của Thanh do tôi viết, Khiêm đã tin rằng tôi không còn hiện diện trên đời này nữa. Chàng có đau buồn và ray rứt thật, nhưng rồi tất cả sẽ qua đi. Hãy để Khiêm tin rằng tôi đã chết, như vậy có lẽ dễ xử hơn cho chàng. Còn hơn để cho Khiêm biết sự thật, chàng sẽ không tránh khỏi đau khổ khi biết tôi đã vì quyết định của chàng mà sống cô đơn hơn nửa đời người.

Nếu Khiêm vì tôi mà bỏ bê gia đình thì lại càng khiến cho nhiều người đau khổ hơn nữa. Thà là một mình tôi đau khổ. Tôi nghĩ đến hai đứa con của chàng. Chúng vẫn còn rất nhỏ, quá nhỏ để chứng kiến sự đổ vỡ gia đình. Hơn ai hết, tôi hiểu rõ nỗi khổ của những đứa con trưởng thành trong sự thiếu thôn tình thương của người cha. Liệu tôi có nỡ lòng cướp đi người cha của hai đứa trẻ thơ vô tội hay không? Và liệu tôi sẽ tìm được hạnh phúc hay không khi Khiêm sống bên tôi nhưng luôn ray rứt vì không làm tròn bổn phận của mình? Bao nhiêu năm qua tôi đã quen sống một mình. Trong những ngày tháng tới, cho dẫu có phải tiếp tục sống một mình thì cuộc sống của tôi cũng chẳng bị ảnh hưởng gì nhiều. Huống hồ bây giờ tôi đã biết lý do khiến Khiêm phải lặng lẽ rời xa tôi. Tâm trạng tôi đã không còn bức rức nữa thì tinh thần của tôi phải nhẹ nhàng hơn ngày xưa nhiều lắm. Cuộc sống của tôi chắc chắn phải tốt đẹp hơn mới phải.

Nghĩ được như vậy tôi thấy thật yên ổn trong lòng. Có lẽ càng sống nhiều tôi càng nhận chân được cái ý nghĩa thật sự của tình yêu. Tình yêu chân chính là trao ra chứ không phải là nhận lại. Khi yêu ai với một tình yêu đúng nghĩa

của nó, người ta sẽ cảm thấy hạnh phúc với hạnh phúc của người mình yêu và đau khổ khi người mình yêu đau khổ.

Ngày còn trẻ, tôi vẫn thường cười chế giễu khi nghe những câu thơ hay lời nhạc như vậy. Tôi nghĩ rằng những người thi sĩ hay nhạc sĩ họ đã không thực tế khi cố tình thi vị hóa hoặc lý tưởng hoá tình yêu. Nhưng bây giờ, sau khi đã sống qua hơn nửa đời người, tôi mới chợt nhận ra cái triết lý sâu sắc về tình yêu đó chẳng sai chút nào. Trong khi Khiêm đã nhận thức được điều này từ hơn ba mươi năm trước.

Vấn đề còn lại bây giờ là phải trả lời làm sao với Khiêm về việc chàng đòi đi thăm mộ của Hạnh? Nói thật không được mà nói dối cũng không xong. Lấy đâu ra mộ của tôi cho chàng viếng khi mà tôi còn sống sờ sờ như thế này? Có lẽ phải tìm Thanh nhờ nó giúp tôi tìm cách giải quyết, Thanh luôn luôn có những cách giải quyết vấn đề rất hợp lý và thỏa đáng.

Tôi bước từng bước chậm qua công nghĩa trang. Mặt trời trên đầu đang chiếu xuống những tia nắng gay gắt. Bây giờ là cuối tháng Bảy, là khoảng thời gian nóng nhất trong năm của Canada. Nếu có ai đó đặt chân đến đây trong những ngày mùa đông, những ngày mà hàn thử biểu không bao giờ nhích lên nổi đến -15 độ C, thì người ta sẽ không bao giờ tin rằng vào mùa hè ở đây lại có thể có những ngày trời nóng đỏ lửa như thế này. Bởi vậy ở đây mỗi năm người ta chọn hai tuần lễ nóng nhất vào cuối tháng Bảy để làm thời gian nghỉ hè cho hầu hết mọi người. Và Khiêm cũng nhân dịp nghỉ hai tuần này để hẹn với Thanh qua đây thăm mộ Hạnh.

Nhỏ Thanh sau khi nghe tôi kể hết mọi chuyện đã không tán thành ý kiến của tôi. Nó không muốn tôi cứ để cho Khiêm ngỡ rằng Hạnh đã chết. Thanh nói Khiêm đã rất hối hận khi nghe tin Hạnh chết thì đừng tàn nhẫn bắt chàng phải sống với nỗi hối hận này suốt đời. Nó còn nói nếu tôi đã thấu hiểu thế nào là tình yêu chân chính thì không việc gì phải ngại khi gặp lại Khiêm để nói cho rõ mọi việc. Rồi nó hẹn tôi hôm nay đến nghĩa trang để chờ, nó sẽ đưa Khiêm đến gặp tôi. Tôi hỏi tại sao không chọn một nơi nào khác để gặp nhau mà lại phải đến nghĩa trang. Thanh đã trả lời một câu thật chí lý, rằng mày và Khiêm gặp nhau để cùng chôn đi một mối tình, nếu không đến nghĩa trang thì đi đâu?

Tôi ngồi ghé xuống chiếc ghế gỗ dưới một tàn cây rợp mát, lơ đãng nhìn ra xa. Con người khi sống bon chen, giành giựt. Lúc chết đi ai cũng giống nhau, chỉ được một vuông đất nhỏ để gửi hộp tro tàn, có ai đem được theo mình nhiều hơn đâu. Tôi mỉm cười với mớ triết lý vụn của mình. Nếu ai cũng thấu hiểu cái triết lý này giống như tôi, thì thế giới này có lẽ chẳng có chiến tranh và thù hận.

Có tiếng bước chân lao xao đến gần, tôi chậm rãi quay người lại. Từ hôm biết là mình sắp gặp lại Khiêm, có một điều lạ là tôi cảm thấy lòng mình thật bình thản, tuy không tránh khỏi xúc động. Hình như tình cảm trong tôi đã trở nên rất chính chắn, trái tim tôi đã biết bây giờ Khiêm không còn là của tôi cho nên nó cũng không khiến tôi hồi hộp.

Khiêm đứng đó, im lặng nhìn tôi. Chàng đã già đi rất nhiều. Có lẽ cuộc sống khổ cực trong thời gian bị giam giữ nơi nhà tù cộng sản đã làm chàng già

trước tuổi, cũng giống như bao nhiêu tù nhân chính trị của chế độ cộng sản mà tôi đã gặp trước đây. Tôi lên tiếng trước:

- Chào anh Khiêm, anh có khỏe không? Anh không nhận ra Hạnh sao mà nhìn sững vậy?

Khiêm bước tới một bước, chàng có vẻ xúc động hơn tôi. Cũng phải, Thanh chỉ mới vừa cho Khiêm biết tin tức của tôi trên đường từ phi trường đến đây thôi, làm sao chàng ngăn được xúc động. Giọng Khiêm hơi run:

- Hạnh vẫn còn sống thật chứ? Vậy mà cô Thanh nữ gạt anh từ hôm nọ đến giờ...

Tôi lắc đầu:

- Anh đừng trách Thanh, là ý của Hạnh thôi. Cái thư hôm đó là của Hạnh viết cho anh, không phải là Thanh viết...

Tôi hơi ngạc nhiên với chính mình, dù không cố tình nhưng tôi đã trở lại xung tên với Khiêm như ngày mới quen nhau. Cuộc gặp gỡ diễn ra khá tự nhiên, không gượng gạo như tôi đã từng tưởng tượng. Khiêm hình như đã lấy lại bình tĩnh, chàng ngồi xuống cạnh tôi. Nhìn tôi, Khiêm hỏi:

- Cuộc sống của Hạnh bây giờ ra sao?

Tôi đáp nhỏ:

- Tất cả giống như trong thư Hạnh gửi anh hôm nọ, chỉ khác một điều là Hạnh vẫn còn sống...

Mắt Khiêm như phủ một lớp sương mờ:

- Nghĩa là Hạnh đã ly dị lâu lắm rồi, và vẫn sống một mình nuôi con?

Tôi cười nhẹ:

- Bây giờ thì con nuôi Hạnh chứ không phải Hạnh nuôi con nữa. Minh đã hơn ba mươi rồi, năm sau nó sẽ cưới vợ...

Giọng Khiêm có vẻ bức rức:

- Như vậy về sau Hạnh sẽ phải sống một mình?

Tôi nhìn Khiêm:

- Hạnh cũng sắp... bước thêm bước nữa rồi anh ạ. Tuổi về chiều ở xứ này mà sống một mình thì buồn chết...

Tôi nghĩ đến Lâm khi nói như vậy với Khiêm. Ý nghĩ này không phải tôi cũng đã từng có trước khi liên lạc lại với Khiêm sao? Ngày xưa còn trẻ, tôi còn nông nổi nên không tạo dựng được hạnh phúc với Cường. Nhưng bây giờ đã khác, tôi tin rằng với ý chí và lòng quyết tâm của mình tôi sẽ tìm được hạnh phúc bên cạnh Lâm. Cũng như Khiêm, chàng đến với Trang không phải vì tình yêu, vậy mà bây giờ chàng vẫn có thể tìm thấy hạnh phúc. Hạnh phúc có rất nhiều mặt và tùy theo quan niệm của mỗi người. Mang đến niềm vui cho người khác cũng là một niềm hạnh phúc. Lâm đã kiên trì theo đuổi tôi mười năm nay, thì Lâm rất xứng đáng được tôi mang lại hạnh phúc.

Khiêm nhỏ giọng:

- Nếu như vậy thì anh cũng yên lòng. Hạnh biết không, hôm đó nghe tin Hạnh mất anh thật đau khổ. Bây giờ nhìn thấy Hạnh mạnh khỏe và vẫn còn trẻ đẹp như thế này anh cảm thấy thật mừng.

Tôi hơi đỏ mặt:

- Anh vẫn... ba hoa như ngày xưa. Hạnh già rồi mà làm sao trẻ đẹp như anh nói được...

Khiêm cười, tôi nhìn Khiêm, nụ cười của chàng vẫn còn rất quyến rũ. Hình ảnh hôm nào ngồi trên ghé đá bên cạnh chàng trên đồi cho chàng coi bói trở về trong trí tôi. Tôi cúi mặt, không muốn Khiêm đọc được cảm nghĩ của mình. Khiêm cũng im lặng. Một lúc sau, Khiêm lên tiếng:

- Nếu anh đoán không lầm thì Hạnh cũng đang có một hoài niệm giống anh...

Tôi ngược nhìn vào mắt Khiêm, ánh mắt thăm thẳm của chàng như chất chứa rất nhiều điều muốn nói. Và rồi tôi hiểu, tôi hiểu tất cả những gì chàng muốn nói mà không tiện nói thành lời. Cũng giống như tôi, tình yêu của chàng dành cho tôi ngày nào vẫn không hề thay đổi. Nhưng giữa chúng tôi bây giờ là gia đình của chàng. Trách nhiệm và bổn phận là cái hàng rào vô hình nhưng khá kiên cố đã ngăn chặn chúng tôi đến với nhau. Dù không nói ra nhưng như vậy cũng đã quá đủ cho tôi. Khiêm vẫn còn yêu tôi như tôi vẫn yêu chàng. Bao nhiêu đó cũng khiến cho tôi cảm thấy sự hy sinh của mình có ý nghĩa và đã đủ cho tôi mang theo làm hành trang để dần thân tiếp tục đi hết quãng đường còn lại.

Khiêm vẫn nhìn tôi, và tôi nhận ra được rằng chàng cũng đã đọc được tất cả những gì tôi muốn nói với chàng qua ánh mắt. Hơn lúc nào hết, chúng tôi cảm thấy thật gần nhau. Khiêm chột cười nhẹ:

- Coi bộ nghệ thầy bói của anh không khá, Hạnh nhỉ?

Tôi cười:

- Anh đoán đúng đó chứ, anh nói Hạnh tình duyên trắc trở đã đúng rồi, còn Hạnh có tướng mệnh phụ chắc cũng sắp đúng...

Khiêm nhìn tôi không hiểu, tôi cười:

- Người đàn ông đang theo đuổi Hạnh là một dân biểu. Biết đâu mai mốt ông ta ra ứng cử rồi trở thành ông lớn thì Hạnh sẽ trở thành mệnh phụ mấy hồi...

Khiêm cũng cười:

- Nếu đúng vậy chắc anh phải đổi sang nghề coi bói quá. Nghề này coi bộ dễ kiếm tiền hơn nghề thợ điện...

Chúng tôi cùng cười. Một cơn gió nhẹ thoảng qua mang theo hương thơm của cây cỏ. Tôi hít vào một hơi dài, cảm thấy trong lòng thật nhẹ nhàng và thoải mái. Tôi nhìn sang Khiêm, trong ánh mắt chàng bây giờ tôi đọc được một lời giao ước, rằng kể từ bây giờ chúng tôi sẽ cùng vun xới hạnh phúc cho chính mình để cùng đem đến hạnh phúc cho đối phương. Không gian xung quanh thật yên tĩnh. Lần đầu tiên trong cuộc đời tôi cảm thấy tâm hồn mình thanh thản lạ thường. Tất cả đều là phù du, chỉ có tình yêu chân chính mới tồn tại mãi mãi...

Montreal, mùa Hè 2006,

Phạm Lê An

Phạm Lệ An

Bay Đi Thoáng Mây Mù

Chương 1

Như giật mình thức giấc, thở dài như tiếc nuôi giấc mơ thật đẹp vừa qua, nàng tiếc sao mình lại giật mình quá sớm. Trong giấc mơ, Khải đã tỏ tình, đang cúi xuống định hôn Như thì nàng lại tỉnh dậy. Như nhắm mắt cố dỗ lại giấc ngủ, mong giấc mơ sẽ trở về nhưng vô ích, Như biết mình sẽ chẳng thể ngủ lại được. Trở mình nằm ngửa, Như mở mắt nhìn lên trần nhà. Trời bên ngoài đã sáng, ánh nắng ban mai xuyên qua tấm màn voan ở cửa sổ, rọi vào phòng. Như liếc nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường, đã mười giờ sáng, hôm nay là thứ Bảy, khỏi phải đi học nên không cần dậy sớm, Như lười biếng nằm nướng trên giường, nàng nghĩ đến Khải. Ánh nắng bên ngoài rọi vào làm Như chói mắt khó chịu, hôm nay có lẽ được một ngày nắng.

Như ngồi dậy, xuống giường, khoác thêm cái áo choàng bên ngoài áo ngủ rồi bước lại cửa sổ, vén màn nhìn ra bên ngoài. Trời đã vào Thu, những chiếc lá phong đã đổi màu. Cảnh mùa Thu lúc nào cũng đẹp và buồn. Như tuy không phải là thi sĩ, nhưng nàng lại rất yêu mùa Thu. Có lẽ không chỉ vì vẻ đẹp nào nùng của nó, mà còn vì một lý do khác. Đó là nàng đã quen Khải cũng vào một buổi chiều mùa Thu... Chớp mắt mà đã hai năm, hai năm tuy không phải là một thời gian dài lắm, nhưng nó đã biến Như từ một con bé vô

tư lự thành... một kẻ thất tình. Nói thất tình có lẽ cũng không đúng, bởi vì có được yêu rồi bị bỏ rơi thì mới gọi là thất tình. Còn đàn ông này... chỉ là Như yêu người ta thôi chứ người ta nào có yêu nàng.

Như còn nhớ rất rõ, một buổi chiều cách đây hai năm... Giờ tan trường, trời đã nhá nhem tối. Như vội đi bộ đến ngã tư nên đã băng qua đường ẩu, nào ngờ xe của Khải quẹo trái từ đường bên kia sang không tránh kịp, đã đụng phải nàng. Kết quả là Như bị gãy chân, phải bó bột mấy tháng trời. Trong thời gian đó, Khải đã giúp đỡ Như rất nhiều, nào là chở đi tái khám, rồi tới nhà mấy nhỏ bạn mượn cours cho Như. Đó là chưa kể nhiều khi Khải còn đến nhà giúp Như dọn dẹp nhà cửa và làm cơm cho nàng ăn... Tất cả đối với Khải hình như chỉ là một sự đền bù không hơn không kém, Khải đền bù cho cái lỗi đã lái xe đụng phải Như. Phần Như, từ hôm tỉnh lại ở bệnh viện, nhìn thấy vẻ lo lắng của Khải, lòng nàng đã xao xuyến, và sau đó với những chăm sóc tận tình của Khải, Như biết mình đã yêu...

Như cảm thấy hình như từ bấy lâu nay nàng vẫn đang chờ đợi, và người nàng hằng chờ đợi chính là Khải. Nhiều lúc Như tự hỏi không biết nàng yêu Khải ở điểm nào? Đẹp trai ư? Cũng chưa hẳn, Khải không phải là người đẹp trai nhất trong số những người con trai mà Như quen biết. Tuy nhiên ở chàng có một sức thu hút kỳ lạ, có lẽ nhờ những nét nam tính thể hiện khá rõ ở chàng. Trên gương mặt và cả trong tính tình, Khải không giống những người con trai khác mà Như quen. Ở chàng có một vẻ bất cần, nếu không muốn nói là ngạo mạn, đáng ghét. Khải không nhắm mắt chịu đựng tất cả những gì nàng đòi hỏi như những người khác, chàng làm những gì chàng cảm thấy cần làm và chỉ như vậy. Nhiều khi Như ỷ vào cái chân đau không nhéo với Khải, chàng cũng chịu Như nhưng nàng cảm thấy Khải có vẻ miễn

cưỡng khi làm chuyện này. Như không được vui, nhưng nàng nghĩ rằng sau một thời gian, Khải sẽ thay đổi, vì Như tin rằng mình đủ sức làm xiêu lòng bất cứ người đàn ông nào mình muốn.

Như tự biết sắc đẹp mình không phải thật sắc xảo nhưng Như dễ thương và ăn nói có duyên, chả thế mà trong trường Như học có biết bao nhiêu chàng chạy theo đòi xin bàn tay của nàng. Vậy mà Như chẳng xiêu lòng vì ai, để bây giờ lại đem lòng yêu cái tảng đá lạnh ngắt như Khải. Tuy nhiên, cái tảng đá lạnh ngắt đó lại đem đến cho Như một cảm giác khá an toàn. Có lẽ là vì Khải lớn hơn Như đến mười tuổi, cái tuổi đủ cho Như cảm nhận được sự chững chạc, sự chín chắn của chàng hơn hẳn những tên bạn trai cùng trường của Như. Có lần Như hỏi về gia đình, vợ con của Khải, chàng chỉ nói qua loa là chàng đã từng đám cưới và đã từng ly dị. Khải có vẻ không vui khi nhắc đến chuyện này, vì vậy từ đó Như không bao giờ hỏi nữa. Chỉ biết rằng hiện chàng đang sống một mình nên Như cảm thấy yên tâm để yêu chàng.

Thời gian thấm thoát, cái chân Như cũng đã lạnh. Nàng đã tự đi lại được một mình, việc gặp gỡ Khải cũng giảm dần đi nhưng tình cảm của Như đối với chàng không hề vì vậy mà suy giảm. Như đòi Khải nhận nàng làm em kết nghĩa để còn có lý do tiếp tục qua lại với chàng. Mới đó mà đã gần hai năm đóng vai em gái hờ của Khải, dù đã bao lần Như gián tiếp tỏ rõ lòng mình, nhưng Khải vẫn phớt lờ, giả vờ như không hiểu. Như thật muốn nói thẳng với Khải rồi muốn ra sao thì ra, nhưng vấn đề là làm cách nào để nói. Dù gì nàng vẫn là con gái, dẫu cho có ngõ ngách đến đâu đi chăng nữa thì Như cũng phải giữ lại một chút tự ái cho mình. Mấy hôm nay, Như suy nghĩ nát óc mà vẫn chưa tìm ra cách nào để tỏ lòng với Khải. Tiếng chuông điện thoại reo cắt ngang dòng suy nghĩ của Như. Nàng nhắc máy:

- Allo...

Như trả lời điện thoại một cách uể oải. Tiếng nhỏ Ngọc léo nhéo trong phone:

- Giờ này mà còn ngủ sao công chúa?

- Dậy rồi, có chuyện gì mà ồn ào vậy con khi?

- Định hỏi mày có đi dự cái party tối nay không?

- Chắc tao không đi đâu, không có hứng...

- Biết ngay mà, mày thì bây giờ ngoài chàng ra đâu có cái gì làm cho mày có hứng nữa... nhưng tao có một tin sốt dẻo, bảo đảm nghe xong mày sẽ muốn đi liền...

- Đừng hòng dụ tao, tao không mắc bẫy mày đâu...

- Tao nói thật mà, mày biết party tối nay do ai tổ chức không?

- Tưởng gì, của gia đình nhỏ Vân tổ chức sinh nhật cho dì nó chứ gì...

Ngọc nhấn mạnh:

- Nhưng mà ngoài sinh nhật thì họ còn muốn ra mắt fiancé của dì nó nữa...

Như âm ừ:

- Vậy sao? Vậy thì cũng đâu có mắc mớ gì đến tao mà tao phải đi...

Ngọc chắc lưỡi:

- Vậy mới lạ chứ, tao nghe nói fiancé của dì nó hình như tên Khải, và còn lạ hơn nữa là hắn cũng làm ở CN...

Như nghe tim mình đập vội vã:

- Lại tính bày đặt chuyện gạt tao đó hở?

- Tao không gạt mày đâu, vừa nghe nhỏ Vân nói là tao gọi mày liền nè...

mày có bao giờ nghe ông Khải nói có người cùng tên với ông ấy làm ở đó không?

Như nghe cay cay hai mắt:

- Tao không biết...

- Vậy tối nay mày có đi coi thử không?

Như hơi ngập ngừng:

- Nếu đúng là Khải thì tao phải làm sao?

Ngọc an ủi:

- Đừng vội bi quan, cứ đến đó rồi tính, có gì còn có tao...

Như buông xuôi:

- Cũng được...

- Vậy tối nay mày sửa soạn đi nhé, tao qua nhà mày rồi mình đi chung...

Nói xong Ngọc cúp phone sau khi dặn dò Như đừng buồn, đừng nghĩ quẩn. Bây giờ nước mắt Như mới trào ra, nàng biết chắc rằng ở chỗ làm việc của Khải chỉ có mỗi mình chàng là người Việt. Nếu tin của nhỏ Ngọc chính xác thì fiancé của dì nhỏ Vân chắc chắn phải là Khải rồi. Chỉ nghĩ đến đây là Như đã nghe tim mình buốt nhói. Khải ơi, anh không biết là em yêu anh sao, sao anh lại đi yêu một người con gái khác. Đã bao nhiêu lần em nói ngầm là em yêu anh, em không muốn làm em gái hờ của anh nữa, vậy mà anh cứ phớt lờ, anh không hiểu hay cố tình không chịu hiểu? Như úp mặt xuống gối thôn thức...

Buổi tối hôm đó, Ngọc và Như đến nơi hơi trễ. Cũng tại con nhỏ Ngọc chê Như trang điểm không đủ đậm, mặc đồ không đủ nổi, nên nó kéo Như vào phòng trang điểm lại cho nàng. Xong nó chọn cho Như một cái áo dạ hội khác bắt nàng mặc vào. Như như người máy, làm theo lời Ngọc. Cuối cùng, con nhỏ nghiêng đầu ngắm Như, gật gù hài lòng:

- Ít nhất phải đẹp như thế này mới được, để ông Khải sẽ tiếc hùi hụi khi thấy bao nhiêu tên chạy theo tán tỉnh mày...

Khi hai đứa đến nơi đã có rất nhiều người hiện diện, Như ngượng ngập đi sau Ngọc, có nhiều ánh mắt đổ dồn về phía nàng làm Như lúng túng. Nàng

hối hận đã để nhỏ Ngọc make-up mình đậm quá, lại còn cái đầm này, cổ hở khá sâu và bó sát thân mình mà Như tuy mua lâu rồi nhưng chưa bao giờ dám mặc. Có vài tiếng huýt sáo nho nhỏ, Ngọc cười khúc khích ghé tai Như thì thầm:

- Thấy không? Bà con nhìn mà muốn nổ con mắt luôn, phải cảm ơn tao cố vấn hình tượng cho mà nghe nhỏ...

Như cúi nhẹ vào vai Ngọc:

- Con khi, họ nhìn tao giống đào cải lương thì có, đã bảo mà đừng làm đậm quá mà không nghe...

Hai đứa cuối cùng cũng tìm được hai chiếc ghế trống trong một góc, Ngọc nói với Như:

- Mà ngồi đây giữ chỗ nghe, tao chạy đi kiếm nhỏ Vân, chút xíu về liền. Không đợi Như trả lời, Ngọc đã mắt hút vào đám đông trước mặt, còn lại một mình, Như bắt đầu đưa mắt quan sát xung quanh nàng. Như không ngờ party được tổ chức lớn như vậy, có đến mấy trăm người chứ chẳng ít. Đa số đều cỡ tuổi của Khải, chắc là bạn của dì nhỏ Vân và ba má nó, còn trẻ như Như thì rất ít, có lẽ nhỏ Vân mời nhưng tại bạn Vân "kỳ thị" người lớn nên không đến chẳng? Cũng có một số ít người ngoại quốc, Như muốn bật cười vì hai chữ "ngoại quốc" của mình, qua đến xứ của người ta sống, người ta đã không coi mình là ngoại quốc thì thôi, mình lại coi người ta ngược lại là ngoại quốc. Đang ngẫm nghĩ với ý tưởng ngộ nghĩnh của mình, bỗng có một người đứng trước mặt Như nghiêng người hỏi nàng bằng tiếng Pháp:

- Thưa cô, tôi có thể ngồi đây không ạ?

Vừa nói hẳn vừa chỉ chiếc ghế trống bên cạnh, Như lắc đầu:

- Xin lỗi, chỗ này của bạn tôi, cô ấy vừa vào washroom...

Như vừa trả lời vừa ngược nhìn người con trai trước mặt, mắt nàng chạm phải một ánh mắt xanh biếc, một đôi mắt thật đẹp. Chẳng phải hẳn chỉ có đôi

mắt đẹp, cả gương mặt hẳn cũng rất đẹp. Nói chung, hẳn là một người ngoại quốc khá đẹp trai, Như lại buồn cười với hai chữ ngoại quốc của mình. Hẳn mỉm cười với Như:

- Sorry, tôi đi tìm chỗ khác... hẳn hơi ngập ngừng rồi nói tiếp... cô có nụ cười đẹp lắm, cô có biết không?

Như đỏ mặt thẹn thùng, nàng nói nhỏ:

- Merci...

Hắn mỉm cười với Như một lần nữa trước khi bước đi, ánh mắt xanh biếc long lanh khi hẳn cười làm Như chơi với, Như lắc đầu tự mắng thầm mình lãng mạn. Nhỏ Ngọc cũng đã bao nhiêu lần chửi Như về cái tật lãng mạn đó, có nhiều khi chỉ vì một đôi mắt đẹp hoặc một mái tóc bồng bênh nghệ sĩ cũng làm Như ngẩn ngơ cả người.

Ngọc đã trở về cùng Vân, Như nhìn Vân, tối nay Vân chung diện thật kỹ làm tăng lên vẻ đẹp sẵn có của nó rất nhiều. Thật ra Vân là bạn thời trung học của Ngọc, bây giờ Vân học chung trường nhưng không chung ngành với Như và Ngọc, Như chỉ biết Vân qua Ngọc. Theo lời Ngọc thì Vân là con gái duy nhất của một gia đình khá nổi tiếng trong cộng đồng người Việt tại thành phố này, vì sự giàu có và cũng vì những hoạt động cho cộng đồng. Má Vân là hội trưởng Hội Phụ Nữ, còn ba Vân lại là Phó Chủ Tịch Cộng Đồng, chỉ cần nhìn số khách mời đêm nay cũng đủ biết sự giao thiệp rộng rãi của họ.

Ngọc đập khế vào vai Như:

- Mơ mộng gì mà thừ người ra vậy cô nhỏ?

Vân nhìn Như, đôi mắt to đen lay láy:

- Cái áo của Như đẹp tuyệt, rồi Vân liền thoáng nói tiếp, cảm ơn hai bạn nể mặt, mấy nhỏ khác chê party toàn là người lớn nên không thêm tới...

Như chưa kịp nói gì thì bỗng có tiếng động của micro, mọi người nhìn về

hương sần khầu. Một người đàn bà khá đẹp trong chiếc áo dài nhung xanh đậm có vẽ một đóa hoa thật to màu fushia lấp lánh kim tuyến trước ngực đang đứng trước micro. Vân thì thầm:

-Má Vân đó...

Một giọng nói thanh tao cất lên, mọi người nín bật lắng nghe. Giọng nói trong và cao vút, pha lẫn một chút âm hưởng của Huế, đất thần kinh ngàn năm văn vật, nơi sinh ra và lớn lên của má Vân:

- Kính thưa các bằng hữu và tất cả quý vị hiện diện nơi đây, chúng tôi xin thành thật cảm ơn sự nỗ lực của quý vị đã đến chung vui buổi tiệc này với chúng tôi. Như quý vị đã biết, hôm nay là một surprise được tổ chức cho em gái của chúng tôi, trước là để chúc mừng sinh nhật cho Diễm, và sau đó là để chúc mừng em nó vừa tốt nghiệp đại học ngành computer. Hiện giờ Diễm chưa có mặt, một người bạn sẽ đưa Diễm đến. Trong khi chờ đợi, chúng tôi xin kính mời quý vị dùng tạm một ít thức ăn...

Một tràng pháo tay nổi lên, má Vân lui xuống. Mọi người kéo nhau đổ về chiếu có hai dãy bàn đầy ắp thức ăn kê ở góc phòng. Đây là một party self-service, mọi người tự chọn thức ăn cho mình. Như nhìn thấy sát tường đằng sau hai dãy bàn đựng thức ăn là một bar rượu với một anh bồi đang đứng chờ phục vụ cho mọi người. Ngọc xuýt xoa:

- Đông người mà tổ chức được chu đáo cũng khó Vân nhỉ?

Vân nhỏ nhẹ:

- Vấn đề khó ở đây không phải là tổ chức, vì mọi việc đã có một công ty họ lo từ A tới Z, cái khó là làm sao giấu được di Diễm đến phút cuối cùng.

Cũng may là có chú Khải, chú đưa đi đi chơi từ sáng đến giờ, để mình yên tâm mà lo mọi việc.

Như nghe tim mình đau nhói, chỉ nghĩ đến cảnh họ âu yếm bên nhau, tay trong tay cùng nhau bát phở là Như muốn nghẹt thở vì ghen. Ngọc thật tình

ý, nó tìm tay Như bóp nhẹ như để trấn an nàng, miệng hỏi Vân:

- Chú Khải đó có phải là bồ dì Diễm không? Họ quen nhau lâu rồi à?

Vân lắc lắc mái tóc ngắn:

- Giờ thì chưa phải nhưng có lẽ qua luôn tối nay thì phải...

Ngọc nhăn mặt:

- Gì mà rắc rối vậy? Lúc thì phải, lúc thì không phải...

Vân giải thích:

- Thật ra thì chú Khải là bạn của ba Vân, quen từ hồi còn ở Việt Nam lận, chú thường hay đến nhà Vân chơi. Tụi Vân coi chú như người trong nhà vậy, nhưng mà ai ngờ dì Diễm lại thương thầm chú Khải. Chuyện này mọi người mới biết thôi, nhưng má Vân nhất định tìm cách biểu lộ mối tình này dùm dì Diễm. Bởi vậy bà cứ nhất định bắt chú Khải đưa dì Diễm đi chơi hôm nay để cho hai người có dịp gần gũi riêng rẽ mà nảy sinh tình cảm. Đã vậy, lát nữa lúc chú Khải đưa dì Diễm đến đây, chú sẽ xuất hiện bên cạnh dì, và dù muốn dù không, trước mặt mọi người chú cũng sẽ được coi như là bạn trai của dì. Lúc đó chú sẽ nhận ra tình cảm của dì dành cho chú...

Như thầm phục sự khéo léo của má Vân, làm như vậy Diễm không cần phải nói ra miệng là thương Khải mà chàng vẫn hiểu và nhờ chàng có từ chối không thương Diễm thì Diễm cũng chẳng có gì phải mất mặt. Bởi vì lúc đó họ sẽ đưa Khải trở về vị trí một người thân trong nhà mà họ chỉ nhờ đưa Diễm đi chơi để tránh mặt mà thôi. Vân chột vồ trán:

- Ấy chết, mình chỉ lo nói chuyện mà quên mời Như và Ngọc qua lấy thức ăn.

Vừa nói, Vân vừa kéo tay Ngọc và Như đi về góc phòng. Vân mời:

- Hai bạn cứ tự nhiên nghe, để Vân qua xem má Vân có cần gì không, sẽ trở lại tìm hai bạn sau...

Vừa nói Vân vừa bước đi, Như nhìn theo dáng đi dài cát của Vân mà nghĩ thầm, chẳng biết Diễm có xinh đẹp như Vân hay không. Ngọc dúi vào tay Như một cái đĩa nhựa, nó nói:

- Lấy đồ ăn đi bà, ăn cho no cho có sức mà chiến đấu, coi bộ địch hơn hẳn mình về vật lực lẫn nhân lực rồi đó, coi chừng thành kẻ chiến bại tha hồ khóc nghe em...

Như bật cười:

- Mà cứ làm như là đi đánh giặc vậy...

Vừa gấp mấy cuốn chả giò cho vào đĩa, Ngọc vừa nói:

- Tao không đùa đâu, tình trường cũng như chiến trường, tri bỉ tri kỷ thì mới bách chiến bách thắng được.

Như gấp một ít gói sứa vào đĩa mình, giả giọng trịnh trọng:

- Dạ, nghe rõ rồi, quân sư quạt mo...

Sau khi đã lấy đầy đủ thức ăn, hai đứa bung về ghé của mình. Lúc đi ngang qua một hàng ghé, Như lại bắt gặp đôi mắt xanh biếc kia nhìn mình. Như khẽ mỉm cười với hắn, dù sao cũng nên lịch sự với một người đã khen mình. Ngọc bắt gặp nụ cười của hắn đáp lại Như, nó hỏi khi hai đứa đã ngồi xuống ghé:

- Mà quen thằng tây lúc nãy à?

Như vờ ngó:

- Thằng tây nào? Tao có quen ai đâu?

Ngọc xía xói:

- Chết mà nhé, lại giờ thói lẳng lơ ra rồi đấy, làm như tao không thấy nó cười tình với mà vậy...

Như cãi:

- Cười như vậy mà mà cho là cười tình đó hở? Vậy thì mỗi ngày tao đều nhận được rất nhiều nụ cười tình...

Ngọc lườm Như:

- Cho là không phải cười tình đi, còn cái đá lông nheo thì mày giải thích thế nào?

Con nhỏ này gớm thật, Như tưởng nó không để ý đến cái nheo mắt của anh chàng mắt xanh, nào ngờ chẳng có cái gì qua được mắt nó, Như chổng ché:

- Tao đâu có quen hấn, chỉ tại lúc nãy mày đi vắng, hấn đến xin tao ngồi chỗ của mày, tao nói có người rồi nên hấn đi...

- Chỉ có vậy thôi?

Như hích nhẹ vai Ngọc:

- Chứ mày còn muốn có cái gì nữa?

Ngọc chưa kịp trả lời thì Như đã nghe có tiếng nói qua micro, má Vân đang đứng trên sân khấu:

- Kính thưa quý vị, Diễm đang trên đường bước vào đây, xin quý vị cùng hát bài chúc mừng sinh nhật để tặng Diễm...

Đèn trên sân khấu chợt tắt, phía dưới một số đèn sáng cũng được tắt bớt, ánh sáng chỉ còn mờ mờ hư ảo, Như nhìn ra cửa, nàng thấy có hai người vừa bước vào, Như cố ý nhìn người đàn ông xem có phải là Khải không. Tuy khoảng cách khá xa lại không đủ ánh sáng, nhưng Như biết rõ, người đàn ông vừa bước vào với Diễm không ai khác hơn là Khải. Cái dáng của chàng làm sao Như có thể làm lẫn được, tim Như như thất lại, tay nàng run rẩy như không còn cầm nổi cái đĩa thức ăn. Nhỏ Ngọc chồm sang đỡ đĩa thức ăn trên tay Như, để lên trên đĩa của nó, rồi dùng tay kia nắm chặt lấy bàn tay run rẩy của Như bóp nhẹ nhẹ như muốn san sẻ nỗi đau của nàng.

Tiếng nhạc trong loa chợt trỗi lên bài chúc mừng sinh nhật, mọi người cùng hát theo. Mắt Như mờ lệ, cũng may đèn trong phòng đã được tắt bớt nên không ai thấy nàng khóc. Và lại, mọi ánh mắt đều đang đổ dồn về phía đôi nam nữ vai chánh nên cũng không ai để ý đến Như. Như nhìn ra phía cửa

qua màn nước mắt, hình như Diễm cảm động đến rơi lệ. Như thấy Khải choàng nhẹ tay qua vai Diễm và cô ta gục đầu trên vai chàng. Đèn trên sân khấu được bật sáng, má của Vân vẫn còn đứng trước micro. Ngọc dúi vào tay Như cái khăn giấy, Như chậm nhẹ nước mắt rồi nhìn lên sân khấu, tiếng má Vân cũng có vẻ cảm động:

- Xin phiền anh Khải đưa dùm nữ vai chánh lên sân khấu...

Như thấy Khải ôm ngang eo Diễm dìu cô ta đi, đến mấy bậc thang dẫn lên sân khấu, Khải nói gì với Diễm rồi đứng lại bên dưới, chỉ một mình Diễm bước lên. Thấy vậy, má của Vân nói vào micro:

- Mời anh Khải cũng bước lên đây một chút...

Như thấy Khải có vẻ hơi ngập ngừng, nhưng mọi ánh mắt bây giờ đang nhìn vào chàng chờ đợi nên Khải đành bước theo sau Diễm. Hai người đã đứng cạnh má của Vân, ánh đèn màu hắt xuống khiến Như có thể nhìn thật rõ mặt Diễm, không thể so sánh Diễm với Vân, bởi vì sắc đẹp của Diễm là một sắc đẹp chín mùi, giống như một bông hoa trong thời kỳ đẹp nhất, hai mắt cô ta có lẽ do vừa khóc xong nên trông thật long lanh dưới ánh đèn. Diễm có vẻ thẹn thùng vì đang là mục tiêu của bao nhiêu ánh mắt. Cô ta liếc mắt nhìn Khải như tìm đồng minh, rồi e lệ cúi mặt. Không nhìn thấy nhưng Như vẫn tưởng tượng được ánh mắt đó thật tình, ngồi xa nên Như không biết Khải có nhìn vào mắt Diễm hay không, tim Như như bị nghiền nát vì ghen. Má Vân nói:

- Diễm nói vài lời với khách đi...

Diễm có vẻ hơi rụt rè bước tới trước micro. Cô ta cất giọng, tuy biết rõ Diễm đang là tình địch của mình, nhưng Như phải công nhận là cô ta có một giọng nói thật hay, như tiếng chim hót. Giọng này mà nói lời tình tứ với người yêu thì dầu là đá cũng phải động lòng, Diễm nói:

- Kính thưa toàn thể quý vị, Diễm không biết nói gì hơn là gửi lời chân thành

cảm ơn đến tất cả. Hôm nay Diễm rất cảm động với sự sắp xếp này, xin cho phép Diễm đặc biệt cảm ơn anh Quân, chị Hạnh và gia đình đã vì Diễm mà tổ chức buổi tiệc này, Diễm không biết nói gì hơn...

Giọng Diễm hơi nghẹn lại, có lẽ cô ta lại khóc vì cảm động. Diễm lui ra, má của Vân, tức là chị Hạnh mà Diễm vừa cảm ơn, bước đến và nói:

- Nhân đây, chúng tôi cũng xin tiếp lời Diễm để cảm ơn một người, bởi vì nếu không có người này đưa Diễm đi chơi để cho Diễm khỏi nghi ngờ thì buổi tiệc hôm nay có lẽ sẽ không được surprise và cảm động như thế này, xin cảm ơn anh Khải...

Mọi người vỗ tay ầm ỹ, Như thấy Khải có vẻ bối rối, có lẽ chàng không ngờ mọi việc lại được sắp đặt như vậy. Chờ tràng pháo tay ngưng bớt, bà Hạnh quay sang nói câu chúc mừng sinh nhật rồi ôm vai Diễm và hôn hai bên má như thói quen của những người bản xứ. Sau đó, bà Hạnh lại nói vào micro:

- Quý vị ở đây có đồng ý để anh Khải đại diện cho quý vị chúc mừng sinh nhật cho Diễm hay không?

Tiếng vỗ tay lại vang lên thật lớn, Diễm cúi mặt thẹn thùng e ấp như cô dâu mới trong khi Khải hơi ngập ngừng bước đến ôm vai Diễm và hôn lên hai bên má cô ta. Như cảm thấy tất cả như sụp đổ trước mặt nàng. Má của Vân khéo quá, khéo cho đến nỗi không ai có thể từ chối được những đề nghị của bà ta. Cả Khải bình thường lạnh lùng, cao ngạo như vậy mà vẫn bị đặt vào tình huống bắt buộc phải hôn Diễm trước mặt mọi người.

Như nhìn Khải, chàng không cảm thấy khó chịu lắm khi bị bắt phải hôn Diễm. Có lẽ chàng còn vui nữa là khác, đàn ông mà, có ai lại không thích được hôn con gái, nhất là con gái đẹp như Diễm. Hình như bà Hạnh còn nói vài câu cảm ơn với mọi người rồi mới cùng Diễm và Khải bước xuống khỏi sân khấu, nhưng Như không nghe và không thấy gì nữa cả, mọi cảm giác của nàng như tê dại đi, Như rũ người trong ghế. Ngọc đứng dậy đem hai đĩa

thức ăn vắt vào thùng rác rồi trở lại bên Như, nó hỏi nhỏ:

- Mình về nghe?

Như nhìn lên, quắc mắt với Ngọc:

- Tại sao mình phải về? Không phải mày nói sẽ giúp tao sao?

Ngọc ngậm ngừng:

- Tao đâu có nói sẽ không giúp mày đâu, nhưng mà mình phải về nghĩ cách xem phải làm sao chứ, chẳng lẽ bây giờ mày muốn chạy ra dành lại ông

Khải trong tay cô ta sao?

Như lại cúi mặt, lòng nàng bây giờ quả thật rối như tơ. Như không biết mình phải làm gì, tự dưng Như muốn nổi loạn, đập phá cho hả giận, nhưng mà suy nghĩ cho cùng thì Như giận ai mới được chứ? Giận Khải à? Khải đâu bao giờ nói yêu Như, chàng có quyền tự do làm những gì chàng muốn chứ. Khải đâu phải là của Như, Như đâu có quyền gì mà cấm Khải đưa Diễm đi phố hay hôn Diễm trước mặt mọi người như vừa rồi. Giận Diễm ư? Diễm đâu có lỗi gì, cô ta cũng giống Như. Khải hiện thời không có vợ, cô ta có quyền yêu chàng như Như đang yêu chàng. Hay giận bà Hạnh? Giận bà ta khéo léo quá chăng?

Bỗng nhiên Như tủi thân ghê gớm. Người ta có chị, có cháu, có cả gia đình hậu thuẫn mạnh mẽ như vậy để vun vào với Khải. Còn Như, nàng chỉ có một mình, cùng lắm có nhỏ Ngọc, hai đứa nhỏ noi như vậy có thấm vào đâu so với người ta. Cuối cùng, Như chỉ biết tự giận mình, tại sao nghe lời nhỏ Ngọc tới đây để chuốc khổ vào thân. Nếu không nhìn thấy Khải bên cạnh Diễm như tối nay để cho Như vẫn còn mơ mộng ôm ấp mỗi tình đơn phương của mình mà có lẽ hay hơn.

Lại có tiếng bà Hạnh nói trên micro, giọng của bà bây giờ Như nghe không còn dễ thương như lúc nãy nữa. Nó như những nhát búa bổ mạnh vào đầu nàng đau điếng, Như nghe bà ta nói:

- Xin mời đôi nam nữ vai chánh của đêm hôm nay ra khai mạc buổi dạ vũ...
Như bắt chợt rùng mình vì sự khéo léo đến rợn người của bà ta. Bà nói như vậy chẳng những khiến Khải không thể từ chối khiêu vũ bản đầu tiên với Diễm mà còn khiến những anh chàng nào đang chờ cơ hội để được nhảy bản đầu tiên với Diễm cũng sẽ tự động rút lui. Nhỏ Ngọc vừa đứng dậy vừa nói:
- Đợi tao đi lấy nước uống, ăn xong chưa được uống nước khát quá...

Như nhìn Ngọc chen trong đám đông bước đi về phía quầy rượu. Hai chiếc bàn dài kê để đựng thức ăn ban nãy đã được dọn đi để làm sàn nhảy. Hình như Khải đang dìu Diễm bước ra để khai mạc buổi dạ vũ. Mắt Như mờ đi, nàng cảm môi cổ dần cảm xúc. Người ta vui vẻ thế kia thì không lý nào Như lại tự hành hạ mình như vậy, nàng phải vui cười, phải khiêu vũ, và còn phải say sưa mê đắm trong vòng tay của một người khác cho Khải nhìn thấy thì mới làm Như hả giận được. Nhưng Như biết, giận thì nghĩ vậy thôi chứ Như đâu đủ can đảm để làm những việc điên rồ mà nàng vừa nghĩ đến. Dù gì nàng cũng là con gái, vả lại trong party này Như đâu quen ai ngoài Ngọc và Vân thì biết tìm ai đóng vai hoàng tử để trêu tức Khải đây cơ chứ?

Như nhìn ra piste, bây giờ đã có khá đông người kéo ra. Như không nhìn thấy Khải và Diễm nữa, có lẽ họ ở phía bên kia nên bị che khuất. Như lắc đầu tự nhủ, đừng nhìn họ nữa thì đỡ tức hơn, không biết nhỏ Ngọc đi đâu mà lâu vậy. Bây giờ tự dừng Như muốn đi về, nàng muốn vùi đầu vào gối và khóc một trận cho đã thèm rồi ngày mai sẽ quên hết, không Khải, không Diễm, cho tất cả vào quá khứ, Như sẽ trở lại là Như của cách đây hai năm, kiêu ngạo, tự tin và vui vẻ.

Có người đứng trước mặt Như, tưởng là nhỏ Ngọc trở về, Như nhìn lên, định nói với Ngọc sửa soạn đi về nhưng nàng ngạc nhiên xiết bao khi thấy trước mặt nàng là anh chàng mắt xanh đẹp trai lúc nãy. Như gượng cười với hắn, thấy Như cười hắn cũng cười với nàng rồi đưa tay ra mời Như. Đến lúc này

Như mới hiểu hẳn muốn mời mình khiêu vũ. Như định từ chối, nhưng khi nhìn vào đôi mắt xanh biếc của hẳn, Như như bị hớp hồn. Nàng khẽ đưa tay ra cho hẳn và đứng dậy bước theo hẳn ra sàn nhảy. Như gặp Ngọc đi ngược chiều, trên tay cầm hai ly nước ngọt. Ngọc trợn mắt nhìn Như, nàng nháy mắt nói nhỏ, chờ tao nhảy với anh chàng đẹp trai này một bản rồi mình đi về...

Ban nhạc đang chơi một điệu Disco. Như nhìn anh chàng mắt xanh, càng nhìn càng thấy hẳn đẹp trai, đôi mắt hẳn trong suốt như mắt mèo, Như mỉm cười với ý nghĩ này. Hẳn nhìn Như, nàng hơi bối rối, không hiểu tại sao hôm nay mình bạo gan dám nhảy với người lạ như thế này. Nhạc chuyển sang điệu Rhumba, Như định đi vào nhưng hẳn kéo tay Như lại. Như muốn lắc đầu từ chối thì nàng chợt nhìn thấy Khải và Diễm đang dìu nhau âu yếm không xa chỗ nàng lắm. Như quyết định ở lại, cố tình đến gần Khải để xem khi nhận ra Như chàng sẽ có phản ứng như thế nào.

Hình như Khải đã nhìn thấy Như. Có lẽ Khải không nghĩ là Như vì chưa bao giờ chàng nhìn thấy Như trang điểm và ăn mặc như thế này. Như nhìn vào mắt Khải, chàng đã biết là Như. Như vội quay đi, nàng làm như không quen Khải, tiếp tục nhảy với anh chàng mắt xanh và từ từ nhích ra xa Khải và Diễm. Như không nhìn nhưng nàng biết rõ ánh mắt Khải đang dõi theo mình, tự dưng Như cảm thấy thích thú với trò chơi này. Bản nhạc chấm dứt, Như rời khỏi sàn nhảy, chàng mắt xanh vẫn theo sát Như, hẳn hỏi nhỏ:

- Qua kiểm cái gì uống chứ?

Như thật sự đang khát nước nên khẽ gật đầu, hai người bước đến bar rượu, hẳn gọi một thứ rượu gì đó cho hẳn rồi quay sang hỏi Như uống gì. Như định nói Coke nhưng nhìn vào ánh mắt hẳn Như chợt đổi ý, tư tưởng muốn nổi loạn trở về trong nàng. Như muốn thử uống rượu một lần cho biết, nhưng Như đâu biết gọi thứ nào, mặc kệ, nàng chỉ vào ly rượu của hẳn và

nói với anh bồi, giống vậy, hấn uống được chắc Như cũng uống được. Anh bồi đưa ly rượu ra cho Như, anh chàng mắt xanh chỉ mấy cái bàn sát tường bảo tới đó ngồi. Như gật đầu, nàng quên luôn nhỏ Ngọc đang chờ, ánh mắt ngơ ngác của Khải lúc này khi nhìn thấy Như làm nàng thật hài lòng.

Đưa ly rượu lên môi, Như nhấp một ngụm nhỏ. Nếu không có ánh mắt xanh biếc kia đang nhìn Như chăm chú thì nàng đã phun luôn ngụm rượu trở ra rồi, vừa cay vừa đắng, không ngon chút nào. Như không hiểu tại sao mấy ông ghiền rượu có thể ghiền được cái thứ khó uống như thế này. Thấy Như nhăn mặt nuốt, anh chàng mắt xanh hỏi:

- Không ngon hở?

Như lắc đầu:

- Đắng quá...

Hấn gật gù:

- Thứ này hơi nặng cho cô, chờ tôi một chút...

Hấn đi trở lại quầy rượu, mấy phút sau bung về đưa Như một ly có màu xanh lá cây sóng sánh thật đẹp. Như đỡ lấy ly rượu từ tay hấn, hấn nhỏ nhẹ:

- Thứ này có lẽ hợp cho cô hơn...

Như nhấp thử một chút, thì ra hấn gọi cho Như một ly rượu bạc hà, mùi bạc hà tan ra trong miệng thật thoải mái. Như hớp thêm một ngụm lớn, anh chàng mắt xanh chột đưa tay ra và nói:

- Tôi tên Marc...

Như đưa tay cho hấn bắt và nói đại một cái tên vừa thoáng qua đầu:

- Valérie...

Như uống thêm một hớp rượu trong ly, định từ giã hấn để trở về tìm Ngọc vì thấy mình hình như đã đi quá xa, sợ anh chàng này hiểu lầm thì khổ, nhỏ Ngọc thế nào cũng phải tụng cho bằng thích. Như đứng dậy, chưa kịp nói gì thì đã thấy Khải đang đi về hướng mình với gương mặt không vui. Như

không muốn nói chuyện với Khải lúc này, nàng vờ không nhìn thấy Khải, nghiêng người nói nhỏ với anh chàng mắt xanh:

- Nhảy nữa chứ Marc?

Marc vui vẻ đứng lên bước theo Như, Như nghe gai gai sau ót, nàng biết Khải đang giận lắm, nhưng Như không cần. Như cũng đang giận vậy, có ai thèm để ý đến cảm giác của nàng đâu. Như lơ đãng bước theo tiếng nhạc, Marc gọi nhỏ:

- Valérie...

Như quên hẳn là mình đã tự giới thiệu tên mình là Valérie với hắn nên không trả lời. Hắn lại gọi lớn hơn:

- Valérie...

Như chợt nhớ ra nên nhìn hắn, đôi mắt xanh biếc của hắn bây giờ đột nhiên làm Như sợ. Hắn nói:

- Em đẹp lắm! tôi thật thích nụ cười của em...

Như không còn cảm giác thích thú khi nghe hắn khen, nàng thật sự hồi hận đã bày trò đùa dai như thế này. Bản nhạc chấm dứt, Như định bước trở ra nhưng hắn đã cản trước mặt nàng, điệu Slow trôi lên, Marc ôm Như nhảy tiếp. Như thật muốn đẩy hắn ra nhưng nàng biết mình không thể bất lịch sự như vậy, đành phải để hắn ôm và nhảy cho hết bản nhạc. Như không còn hứng thú để khiêu vũ nữa, nàng nhìn qua vai Marc, Khải đang ôm Diễm nhảy thật tình tứ, Diễm úp mặt trên vai chàng không nhìn ra bên ngoài. Như tìm mắt Khải, Khải không có vẻ say sưa như Diễm, hình như chàng giống Như, đang nhảy cho có lệ. Khải nhìn xoáy vào mắt nàng, Như nhìn thấy trong ánh mắt đầy trách móc của Khải có một vẻ gì giống như là đau đớn. Như chớp mắt, nhìn sang chỗ khác tránh ánh mắt Khải, có lẽ mình lầm, Khải đang ôm người đẹp sung sướng thế kia làm sao mà đau khổ được. Bản nhạc chấm dứt, Như nói nhanh:

- Xin lỗi Marc, tôi phải trở về với bạn...

Không chờ Marc trả lời, Như quay lưng đi nhanh về chỗ Ngọc. Con nhỏ nhăn như bị, quay mặt giận dỗi không thèm nhìn Như. Như ngồi xuống cạnh Ngọc:

- Xin lỗi mà, em biết lỗi rồi, mong chị Ngọc tha thứ...

Ngọc quay lại, giọng hơi gay gắt:

- Mà chơi điên vừa thôi, con gái mà dám đi uống rượu với đàn ông lạ mặt, báo hại ông Khải cần nhân luôn cả tao...

Như mở to mắt:

- Mà nói chuyện với ông ấy à? Ông Khải lấy quyền gì mà cần nhân mà?

- Ông trách tao sao không coi chừng mà, để mà nhảy với thằng tây đó...

Như chợt cười nhạt:

- Ông ấy tưởng là ai của tao chứ, tao làm gì là quyền của tao, tao đâu có cấm ông ấy ôm người khác nhảy đầm, tại sao ông dám xen vào chuyện của tao...

Ngọc nói nhỏ:

- Ông Khải đang đi tới kia, mà ngon thì hỏi ông đi...

Như nghe con giận tràn lên tận cổ, Khải lấy quyền gì mà cấm đoán Như, lại còn trách nhỏ Ngọc, cùng lắm Khải chỉ là anh kết nghĩa của nàng, mà anh kết nghĩa thì Khải cũng phải biết đâu có chút quyền hành nào đâu chứ. Như nhìn lên, định bụng sẽ làm dữ với Khải nếu chàng dám trách nàng, nhưng khi nhìn vào mặt Khải thì cơn giận của Như xẹp xuống như một quả bóng xì hơi. Gương mặt Khải tối sầm, giận dữ, còn ánh mắt thì vẫn là ánh mắt giống như đau đớn nhìn Như lúc khiêu vũ vừa rồi. Khải làm li tiến đến bên Như, chàng kéo nhẹ tay Như nói nhỏ:

- Đi với anh, anh đưa em về...

Như rụt tay lại:

- Em chưa muốn về...

Khải nhìn Như, Như ngược lên bắt gặp ánh mắt chàng. Lòng nàng mềm lại, bao nhiêu tư tưởng phản kháng như bị ánh mắt vừa buồn vừa giận kia làm tiêu tan đi, Như đứng dậy:

- Về thì về, có cần làm dữ với người ta như vậy không?

Thấy Như chịu nghe lời, Khải có vẻ hài lòng. Như nhận ra điều này trong ánh mắt chột dẹt dằng của chàng nhìn nàng, Khải quay sang Ngọc:

- Ngọc có về không, anh đưa về luôn?

Ngọc lắc đầu:

- Em ở lại chờ nhỏ Vân, anh Khải đưa Như về đi...

Khải quay lưng, Ngọc đứng dậy, nó ghé tai Như nói nhỏ:

- Mà chết rồi, tao ngủ thấy toàn mùi thuốc súng...

Như cười cười:

- Mà không ngủ thấy tao cũng có mùi thuốc súng sao, cùng lắm chết cả hai, tình phải biết...

Ngọc cười lắc đầu, Như quay lưng bước theo Khải. Dù bị Khải bắt buộc về nhưng Như vẫn thấy trong lòng thật vui, ít ra Khải đã dám bỏ Diễm giữa cuộc vui để lo đưa Như về. Hy vọng lại bùng lên trong lòng Như, chắc chàng chẳng yêu Diễm như nàng đã nghĩ mà chàng yêu Như, nếu không tại sao lại giận dữ khi thấy Như khiêu vũ và uống rượu với người khác như vậy. Đang suy nghĩ miên man chợt Như nghe có người kéo vai mình. Như quay lại, Marc thở hắt hắt hỏi Như:

- Sao về sớm vậy?

Như gật đầu:

- Tôi có chút chuyện...

Marc rút cây viết trong túi áo đưa Như:

- Cho tôi xin số phone, tôi sẽ gọi em...

Hắn xòe tay bảo Như viết lên tay hắn. Như chưa biết phải dùng cách nào để

thoái thác, nàng đang định bụng sẽ viết đại cho hắn một cái số vớ vẩn nào đó cho rồi. Như nắm bàn tay hắn vừa đặt cây bút xuống định viết thì cây bút đã bị giăng lầy, Khải gần giọng:

- Em điên sao còn định cho hắn số phone?

Như nhìn Marc:

- Sorry Marc, ông anh tôi khó lắm...

Khải trả cây viết cho Marc, nói xin lỗi với hắn rồi quay sang ôm lưng Như đẫy đi. Như hơi lúng túng với bàn tay của Khải ôm xiết trên eo, cảm giác thật lạ, như mê, như say.

Hai người đã đi khá xa rồi mà hình như Khải quên nên vẫn chưa rút tay về, Như có cảm giác mình đang bay bổng, phải chi Khải nổi giận hoài như vậy thì đỡ. Ra đến trước cửa kính, Khải nói:

- Em đứng đây, chờ anh ra lấy xe...

Như đang tiếc cảm giác êm ái được Khải ôm nên nói:

- Em đi với anh luôn, đứng đây sợ cái tên mắt xanh ra tìm nữa đó...

Khải gật đầu:

- Dám lắm, thôi chịu khó đi bộ một chút vậy...

Khải nhìn qua Như, rồi chàng cởi cái áo khoác của mình, vừa khoác lên vai Như vừa nói:

- Trời về khuya lạnh lắm, ăn mặc mỏng manh như vậy không khéo ngã bệnh thì khổ, lớn rồi mà không biết tự lo cho mình...

Như cảm động, thật ra Khải vẫn thường lo lắng cho nàng như vậy chứ không phải chỉ có hôm nay, nhưng hôm nay thì Như cảm thấy sự lo lắng của chàng không có vẻ của một người anh lo cho cô em gái như mọi ngày. Có lẽ chỉ do Như tưởng tượng chứ lúc nào Khải cũng vẫn như vậy. Như cúi mặt, nàng chợt buồn khi nghĩ đến những chuyện đã xảy ra hôm nay. Như biết, nàng sẽ chẳng bao giờ đối xử được với Khải bình thường như lúc trước được nữa rồi,

có lẽ chút nữa Như sẽ nói hết với Khải, nhưng liệu nàng có đủ can đảm hay không? Nhỡ Khải từ chối thì Như còn mặt mũi nào? Như biết mình sẽ không bao giờ có đủ can đảm để nói. Khải chột đi sát vào Như, choàng tay qua vai nàng, hỏi nhỏ:

- Em lạnh không?

Đây không phải là lần đầu tiên Khải ôm vai Như. Thỉnh thoảng đi bên Như, nhất là khi trời lạnh, Khải vẫn ôm nàng như vậy, Khải nói ôm cho đỡ lạnh. Lúc đó, Như biết Khải nói thật, chàng chỉ coi Như như một người em gái chứ không có ý gì khác, nhưng tối hôm nay, một lần nữa, Như lại có cảm giác vòng tay của Khải ôm nàng không giống mọi lần. Như không biết cảm giác của mình có đúng không, có thể là không bởi vì hôm nay Như không được tập trung, không được bình thường, bao nhiêu việc đã xảy ra làm đầu óc nàng như hơi mụ mẫm. Như ngược nhìn Khải, ánh mắt chàng vẫn buồn. Như định hỏi tại sao nhưng không dám hỏi. Khải nhìn Như:

- Sao bây giờ em ngoan vậy? Lúc này quậy lắm kia mà?

Như lấp lửng:

- Không có lý do thì em đâu có quậy, ai chọc em giận chắc anh cũng dư biết rồi phải không?

Bàn tay Khải xiết nhẹ vai nàng:

- Em có biết như vậy là đại đột lắm không? Em vẫn còn nhỏ lắm, không nên vì một chút giận hờn mà hành động như vậy, có khi hối hận cả đời...

Như cảm động khi thấy Khải lo lắng cho mình, chính nàng cũng đã rất hối hận với việc làm nông nổi của mình, nhưng Như vẫn ồm ờ:

- Anh nghĩ ai hối hận hơn ai? Em, hay người làm cho em giận?

Hai người đã ra đến xe, Khải mở cửa xe cho Như, rồi mới ngồi vào tay lái.

Thấy Như nhìn chăm chăm, Khải quay lại:

- Có chuyện gì?

- Anh chưa trả lời câu hỏi của em...

Khải có vẻ suy nghĩ:

- Anh nghĩ... cả hai đều hối hận như nhau...

Như không nói gì thêm, hai người cùng im lặng theo đuổi những tư tưởng riêng cho đến lúc xe ngừng trước cửa nhà Như. Khải chợt nói:

- Khoan xuống đã Như, anh muốn em hứa với anh một chuyện...

Như nhìn chàng chờ đợi, Khải nói một cách nhỏ nhẹ:

- Hứa với anh, không có lần sau...

Như nhướng mày:

- Anh muốn nói chuyện nào?

Khải khoát tay:

- Tất cả những chuyện đã xảy ra hôm nay...

- Em chịu hứa với một điều kiện...

- Điều kiện gì?

Như nói chậm rãi:

- Anh cũng vậy, không bao giờ được làm những chuyện giống như hôm nay...

Khải trợn mắt:

- Anh đâu có làm gì bậy, tại sao cấm anh?

- Vậy tại sao anh có quyền cấm em?

- Vì anh có bổn phận và trách nhiệm phải lo cho em, em vẫn còn nhỏ lắm...

Như bĩu môi:

- Lúc nào cũng chê em còn nhỏ, như cô Diễm của anh mới là lớn phải không?

Khải nhăn mày:

- Đừng đem người khác xen vào chuyện của chúng ta...

Như chợt nổi giận, rõ ràng Khải xem nặng Diễm như vậy, chỉ nhắc tới thôi

mà chàng cũng cảm, được rồi. Vậy thì Như sẽ chẳng cần ai hết, ngày xưa không có Khải nàng đã sống thật vui vẻ, thì hôm nay đâu Khải có biến mất khỏi cuộc sống của nàng thì chắc Như cũng đâu đến nỗi chết đi. Sự tủi thân trở về, Diễm sao lại có phước như thế, được bao nhiêu người bênh vực, che chở, ngay cả Khải bây giờ cũng chăm chặp bênh cô ta. Như ngời thẳng dậy:

- Em hiểu rồi... từ giờ trở đi em sẽ không bao giờ làm phiền anh nữa. Thật sự chúng ta cũng không có quan hệ gì với nhau. Hôm xưa anh đụng phải em, bây giờ chân em đã lành lặn, bao nhiêu chuyện anh đã làm cho em trong hai năm nay, em nghĩ cũng đã đủ để đền bù rồi. Giữa chúng ta coi như không ai nợ ai, em cũng không còn muốn duy trì cái mối quan hệ anh em kết nghĩa hời hợt giữa chúng ta. Từ bây giờ đường ai nấy đi, trở về như hai năm trước, lúc chúng ta chưa quen nhau...

Khải lại nhìn Như bằng ánh mắt vừa buồn vừa giận của chàng, nhưng Như đã quyết định nên nàng không xiêu lòng vì ánh mắt đó nữa. Như không tránh ánh mắt Khải, hai người im lặng nhìn nhau. Như cố gắng kềm chế tình cảm của mình, nàng không muốn chịu thua Khải. Một lúc sau, vẫn còn nhìn vào mắt Như, Khải hỏi bằng giọng trầm buồn:

- Có phải em thật sự muốn như vậy?

Như chớp nhẹ mắt, nàng nghe hai mắt mình cay. Như thật muốn khóc, cắn nhẹ môi, Như quay mặt nhìn về phía trước, giọng cương quyết:

- Phải...

Khải ngời thẳng người dậy, lạnh lùng buông xuôi:

- Được, nếu em đã muốn như vậy thì anh đâu còn gì để nói nữa...

Như nghe thấy một cái gì đó sụp đổ trong lòng, tất cả đã hết, Khải không năn nỉ Như. Có lẽ chàng chỉ chờ Như nói vậy để có thể yên tâm mà trút đi gánh nặng. Như cố gắng nói một câu sau cùng:

- Vậy thì chào anh, cảm ơn tất cả những gì anh đã làm cho em trong hai năm

nay...

Như không đợi Khải trả lời, mở cửa xe bước xuống, Khải phóng xe đi. Chiếc áo trên vai tuột xuống, chiếc áo của Khải, Như định gọi chàng lại để trả nhưng chiếc xe đã khuất ở góc đường. Như gạt nước mắt lục ví tìm chìa khóa, đây là lần đầu tiên Khải bỏ về trước khi Như vào nhà. Lần nào đưa Như về chàng cũng đợi Như vào trong cửa kiếng vẫy tay với chàng rồi mới chạy đi, vậy mà hôm nay... Như biết Khải giận lắm, nhưng thà giận một lần rồi thôi, còn hơn cứ dây dưa kéo dài, sau này còn đau khổ hơn.

Bay Đi Thoáng Mây Mù

Chương 2

Đã gần một tháng trôi qua kể từ cái đêm hôm đó, Khải không liên lạc với Như nữa. Dĩ nhiên Như cũng không gọi cho Khải dù rằng nàng nhớ Khải thật nhiều. Như biết, không bao giờ nàng có thể trở lại là Như của hai năm về trước, bởi trong tim nàng bây giờ tràn ngập hình bóng của Khải. Biết bao nhiêu lần Như tự nhủ lòng phải quên Khải đi, nàng sẽ không bao giờ hơn nỗi Diễm mà mong chiếm được cảm tình của Khải.

Cuộc chiến của nhỏ Ngọc chỉ huy chưa kịp bắt đầu thì Như đã tự động bỏ cuộc. Như không muốn lún sâu vào một cuộc chiến đấu đầy gian khổ mà nàng biết trước mình sẽ thua, thà chịu thua bây giờ có lẽ Như sẽ đỡ đau khổ hơn. Nhỏ Ngọc chê Như hèn, chưa lâm trận đã vội đầu hàng. Ngọc kể đêm hôm trước, sau khi Khải đưa Như về, bà Hạnh má Vân có vẻ tức lắm, vì Như đã vô tình làm hỏng kế hoạch của bà ở phút chót. Diễm thì rất buồn, cho đến khi buổi dạ vũ chấm dứt, cô nàng không hề khiêu vũ với ai khác. Nhỏ Vân thì cứ theo hỏi Ngọc quan hệ giữa Khải và Như. Ngọc khoe Như là nó đã thêu dệt với Vân mối quan hệ giữa nàng và Khải thành một thứ quan hệ thật

lãng mạn, mong Vân sẽ kể cho gia đình nó nghe mà đừng mơ tưởng đến Khải nữa.

Tiếng chuông điện thoại reo vang làm Như giật mình, chắc lại nhỏ Ngọc rủ Như đi phố. Biết Như ở nhà buồn hay nghĩ quẩn nên cứ cuối tuần là nó lại tìm cách kéo Như ra ngoài. Như nhìn số phone hiện ra, một số phone lạ. Như nhắc máy, giọng con gái trong trẻo bên kia đầu dây khiến Như ngạc nhiên:
- Như phải không? Biết ai gọi không?

Như nhíu mày, giọng nói nghe hơi quen nhưng Như không đoán được là ai. Bên kia tiếp tục nói:

- Chắc Như không ngờ đâu, Vân nè, Vân bạn của Ngọc đó, Như nhớ chưa?

Như à nhỏ, Như quen Vân nhưng không giao thiệp với Vân nhiều. Hôm nay Vân gọi Như khiến nàng hơi ngạc nhiên, lại thêm mối quan hệ giữa Vân và Diễm khiến Như không yên tâm lắm. Như dè dặt:

-A, Vân, lâu quá không gặp, tìm Như có chuyện gì?

Vân cười nhỏ:

- Không, tại hôm trước nghe Ngọc nói Như biết làm bánh khoai mì nên Vân định hỏi Như cho Vân xin cái recipe đó mà...

- Vân siêng vậy, thứ Bảy không đi chơi đâu sao mà định làm bánh, chờ Như một chút, Như đi lấy recipe rồi đọc cho Vân...

Như vừa nói vừa cầm phone đi về phía bàn học, giọng Vân thật tỉnh:

- Không, tại hôm nay ba má Vân không có ở nhà, dì Diễm thì lại bận có khách, một mình buồn quá nên Vân định làm bánh đãi dì Diễm và khách của dì...

Như nghe tim mình hồi hộp, tự nhiên nàng linh cảm người khách của Diễm mà nhỏ Vân đang nói chính là Khải, chẳng lẽ hỏi thẳng Vân thì vô duyên quá mà không hỏi thì lại thấy khó chịu. Như còn đang chưa biết nói gì thì đã nghe Vân nói tiếp:

- Khách này Như cũng biết mà, là chú Khải đó, chú đến từ sáng lặn...

Dù đã đoán trước nhưng Như cũng không tránh khỏi đau lòng, thì ra Khải không liên lạc với nàng là vì còn bận ở bên Diễm. Như hiểu ngay mục đích của Vân khi gọi cho nàng, nó muốn cho Như biết là Khải đang ở bên Diễm,

có thể để chọc tức Như, hoặc cũng có thể để cho Như biết mình là kẻ thua cuộc. Dù với mục đích nào thì đây cũng là một việc làm tàn nhẫn. Như đâu muốn gây chiến, tại sao Vân lại không để cho Như yên? Hôm trước Khải bỏ Diễm để đưa Như về đâu phải là ý của Như, tự Khải muốn như vậy mà, nếu Vân muốn trả thù Như dùm di của nó thì thật là oan cho Như. Tự dung Như thật muốn đến nhà Vân để gặp Khải, Như cũng không hiểu tại sao, có thể tại Như nhớ Khải quá nên muốn gặp chàng dù biết rằng chàng đang ở bên người khác chẳng? Chỉ biết rằng Như không đủ khả năng để cưỡng lại ý muốn của mình nên Như nói:

- Hay là để Như và Ngọc đến nhà làm chung với Vân chắc dễ hơn, sẵn chút nữa nhỏ Ngọc cũng hẹn Như đi phố...

Thật ra Ngọc không có hẹn với Như, nhưng Như không đủ can đảm đến nhà Vân một mình để gặp Khải nên nàng định rủ Ngọc đi cùng. Vân không ngờ Như lại đòi đến nhà. Như nghe giọng Vân hơi lúng túng:

- Có phiền Như lắm không?

Sợ Vân từ chối nên Như nói vội:

- Không phiền đâu, mà Vân mua đủ vật liệu chưa?

Vân đáp ứng:

- Thì Vân có khoai mì, nước dừa, đường,... còn thiếu gì nữa không?

Như nhìn vào cuốn sổ ghi recipe của mình, nàng nói:

- Còn sữa hộp, nhà Vân có không?

- Có, ba Vân uống cà phê với sữa này mà...

- Vậy thì khoảng một giờ sau tụi Như đến nghe, Ngọc biết nhà Vân rồi mà, phải không?

Vân nói phải rồi cúp máy, Như vội gọi cho Ngọc, cũng may là nó còn ở nhà. Nghe Như nói, Ngọc như không tin. Nó bảo Như phải suy nghĩ cho kỹ, nếu

thật sự muốn bỏ cuộc thì đừng đến gặp Khải làm gì, Khải đang ở cạnh người khác sẽ làm Như đau lòng. Như cười cho Ngọc yên tâm, tao không sao đâu, cho tao nhìn Khải một chút cho đỡ nhớ mà. Ngọc thông cảm, nó chắc lười, không ngờ mày si tình như vậy.

Bốn mươi lăm phút sau, Ngọc và Như đã có mặt trước cửa nhà Vân. Như chờ Ngọc bấm chuông, đưa mắt quan sát chung quanh. Ba má Vân giàu thật, căn nhà của họ vừa to, vừa đẹp lại nằm trong một khu đất tiền, không biết chừng nào Như mới có thể mua một căn nhà đẹp như thế này. Vân xuất hiện sau cánh cửa lớn màu nâu, nó mở rộng cửa và nói:

- Hello Ngọc, Như, mời hai bạn vào nhà...

Như bước vào, nhà giàu có khác, chỗ để giày dép và áo khoác của họ to gần bằng cái phòng ngủ của Như. Vân giúp Như và Ngọc treo áo khoác vào tủ, rồi bảo hai đứa mang vào hai đôi dép đi trong nhà. Vân đi trước, nó nói:

- Vào đây, Vân đã chuẩn bị đầy đủ vật liệu rồi nè...

Như bước vào, căn nhà thật rộng, trang trí chắc cũng sang trọng nhưng Như không nhìn thấy gì cả vì nàng còn đang bận tìm xem Khải và Diễm đang ở đâu. Vân quay lại, thấy Như nhìn dáo dác nó hiểu ý nên nói:

- Đi qua đây, dì Diễm và chú Khải đang ở phòng khách...

Như đã nhìn thấy Khải đang ngồi sát cạnh Diễm trên sofa. Hai người đang chụm đầu vào nhau cùng đọc một cuốn sách hay một xấp tài liệu gì đó trông thật tình tứ. Tim Như thắt lại, dù đã chuẩn bị tinh thần để nhìn thấy cảnh này, nhưng Như cũng không dằn được cảm xúc khi nhìn thấy người mình yêu đang kề vai, cọ má bên một người con gái khác như vậy. Diễm nhìn thật tươi mát và kiêu sa trong bộ đồ mặc ở nhà bằng lụa màu vàng, mái tóc dài xõa xuống ngang vai, gương mặt sáng ngời hạnh phúc. Khải thì vẫn vậy, sau gần một tháng không gặp, chàng cũng chẳng có gì thay đổi. Nghe tiếng động, hai người ngược lên nhìn. Nhìn vào mắt Diễm, Như biết cô ta không nhận ra Như là người đã được Khải đưa về hôm trước. Trong khi ánh mắt Khải thì chứa đầy ngạc nhiên, có lẽ Khải không bao giờ ngờ rằng có thể gặp Như ở nhà Vân. Vân đưa tay giới thiệu theo đúng phép lịch sự:

- Chú Khải, dì Diễm chắc Ngọc và Như biết rồi, còn đây là Như và Ngọc, bạn của Vân...

Như đã lấy lại bình tĩnh, nàng không thể để cho Khải nhận ra vẻ bối rối của mình. Như biết Diễm sau khi nghe tên đã nhận ra Như nên đang nhìn nàng

không chớp mắt. Có lẽ cô ta sợ Như lại dành mắt Khải như hôm trước. Vui vui với ý nghĩ này, Như lấy giọng tỉnh bơ:

- Chào dì, chào chú, hy vọng sự xuất hiện của tụi cháu không đến nỗi làm phiền hai người...

Ngọc bầm nhẹ tay Như, nó cũng cúi đầu:

- Chào dì, chào chú...

Như thật hài lòng khi nhìn thấy đôi mắt mở thật to của Khải. Chắc năm mơ chàng cũng không ngờ Như lại làm như chưa hề quen biết chàng như vậy, lại thêm nhỏ Ngọc về phe Như càng làm Khải ngạc nhiên đến sững sờ không biết nói gì. Diễm bình tĩnh hơn Khải, cô ta nói:

- Hai đứa đến chơi với Vân hử? Cứ tự nhiên đi nghe...

Như liếc nhìn Khải trước khi quay lưng, ánh mắt ngờ ngác của chàng làm Như muốn bật cười, nằng tậm quên nỗi đau trong tim. Vân đưa Như và Ngọc vào bếp, nhìn quanh Như chộp miệng nghĩ thầm, nhà giàu cũng sướng thiệt, vậy mà ai dám nói là tiền bạc không quan trọng, ít ra nó cũng mang lại tiện nghi và vật chất cho con người. Ngọc kéo tay Như:

- Lo làm bánh đi bà, mau lên còn đi phố...

Như mở ví lấy tờ giấy ghi recipe, nằng đọc cho Vân và Ngọc làm theo nhưng tâm trí thì để ngoài phòng khách, nơi Khải và Diễm đang tình tứ bên nhau. Khi cả ba đang loay hoay xếp mấy ổ bánh vào lò nướng thì Diễm đi vào. Như nghe Diễm bảo Vân:

- Vân mở bếp hấp lại mấy cái bánh nậm hộ dì...

Vân dạ nhỏ rồi đưa tay mở lửa cái nồi thật to trên bếp. Diễm quay sang Như và Ngọc:

- Hai đứa ở lại ăn bánh nậm với Vân nghe, dì làm nhiều lắm...

Như nhanh miệng từ chối:

- Cám ơn dì, tụi cháu ăn rồi, dì cứ tự nhiên, tụi cháu đang chuẩn bị về...

Giọng Diễm khách sáo:

- Sao về mau vậy, không ở chơi thêm với Vân à?

Ngọc đáp thay Như:

- Tụi cháu phải đi phố mua ít đồ...

Diễm đi trở ra, Như quay sang dặn Vân cách trông chừng mấy ổ bánh trong lò nướng rồi kéo tay Ngọc nói:

- Minh đi thôi Ngọc...

Như kéo Ngọc ra phòng khách, Vân đi theo sau. Như cố tình không nhìn Khải mà chỉ nhìn Diễm, nàng nghe giọng mình thật lạ:

- Xin phép dì và chú, tụi cháu về...

Ngọc cũng nói:

- Cháu về trước...

Khải không lên tiếng, Như cảm giác ra được ánh mắt chàng đang nhìn nàng không rời. Diễm gật đầu và mỉm cười với Như, nụ cười thật đẹp nhưng mang đầy vẻ giả dối. Như biết cô ta rất vui vì Như về sớm như vậy. Như cúi mặt theo Vân và Ngọc bước ra cửa. Khi đã ra khỏi nhà, Ngọc thở phào, nó đưa tay chặn ngực:

- Tao thật là hồi hộp...

Như nhìn Ngọc:

- Tại sao? Tao không hồi hộp thì thôi chứ tại sao mà lại hồi hộp?

Ngọc cười:

- Tao sợ mà quay, ai ngờ mà tỉnh queo không thèm nhìn ông Khải, nhìn mặt ông ngó ra vì ngạc nhiên trông thật tức cười...

Như chợt cảm thấy mệt mỏi, trong Như bây giờ là cả một sự buồn bã và thất vọng. Khải thật đã trở thành bạn trai của Diễm như cô ta mong muốn rồi sao, hèn gì cả tháng nay Khải cũng chẳng thèm ngó ngang đến Như, chàng đâu có thì giờ cho Như nữa. Như thở dài, Ngọc quay sang nhìn Như:

- Nhưng mà tao cảm thấy hình như mà đối xử với người ta như vậy là hơi tàn nhẫn đó...

Như dẫn giọng:

- Chưa biết ai tàn nhẫn hơn ai...

- Lúc ra về, tao thấy ông ấy nhìn mày bằng một ánh mắt lạ lắm...

- Là sao?

- Có vẻ buồn buồn, giống như có rất nhiều điều muốn nói, tao không biết nói sao, bộ mày không thấy à?

Như lắc đầu:

- Tao đâu có thèm nhìn mặt ông đâu mà biết...

Ngọc đập nhẹ vào vai Như:

- Mày cũng tuyệt tình thật đó chứ...

Hai đứa đã ra tới trạm xe buýt, Ngọc hỏi:

- Bây giờ mình đi phố nào?

Như buồn bã:

- Thôi, tao không đi đâu, tao muốn về nhà...

Ngọc rên:

- Biết vậy lúc sáng tao cản không cho mày đến nhà Vân, bây giờ nhìn mày như mất hồn...

Như cúi mặt không trả lời Ngọc, có lẽ Ngọc nói đúng, không nên gặp lại Khải thì hơn. Một chiếc xe hơi tấp sát lề ngay trước mặt Như và Ngọc, Như cũng chẳng thèm nhìn. Nhỏ Ngọc chợt kéo áo Như:

- Xe của ông Khải kia Như...

Như giật mình không tin, nàng nhìn vào trong xe. Khải ra dấu bảo Như lên xe. Tim Như reo vui, vì một lần nữa, Khải đã bỏ Diễm để chạy theo nàng. Nhưng Như vẫn giận dỗi quay mặt đi không thèm lên xe cũng không nhìn Khải. Phía sau, chiếc xe buýt đang tấp vào trạm, ông tài xế nhún còi kêu Khải chạy đi. Khải vẫn ngồi yên trên xe, những người đang chờ xe buýt đều nhìn Như và Ngọc. Nhỏ Ngọc vội vã đẩy lưng Như bước tới, nó mở cửa xe của Khải đẩy Như vào. Như nói nhỏ với Ngọc:

- Mày đi với tao...

Ngọc lắc đầu, rùn vai:

- Thôi, tao không muốn xen vào ân oán của mày và ông Khải đâu, tha cho tao...

Vừa nói Ngọc vừa đóng cửa xe lại. Khải lái xe đi, Như ngồi im nhìn thẳng phía trước không thèm nói chuyện tuy trong lòng thật hạnh phúc. Như nhủ thầm, phải giận một lần cho Khải biết sợ. Như cảm thấy nóng một bên má, nàng biết Khải đang nhìn nàng. Như không quay lại, Khải hỏi dịu dàng:

- Em khỏe không? Sao dạo này gầy vậy?

Như chớp mắt cảm động, thì ra Khải cũng đâu đến nỗi vô tình. Chàng cũng có để ý đến Như nên mới thấy nàng gầy hơn trước, cả tháng trời ray rứt nhớ thương, ăn không ngon, ngủ không yên làm sao mà không gầy cho được.

Tuy vậy Như vẫn không thềm quay lại nhìn Khải, nàng dậm dẳng:

- Em còn đang nhịn ăn cho gầy hơn...

Như nghe Khải thở ra:

- Thì ra em nhịn ăn cho gầy, vậy mà anh còn tưởng...

Như quay lại nhìn Khải:

- Anh tưởng gì?

Hỏi xong Như mới biết mình trúng kế của Khải, Khải cố tình nói úp mở cho Như quay lại nhìn chàng. Khải nheo mắt với Như, nụ cười của chàng thật... dễ ghét:

- Anh tưởng... cả tháng nay Như nhớ anh không ăn, không ngủ được nên mới gầy như vậy...

Như chồm qua cầu nhẹ vào cánh tay Khải, giận dỗi:

- Ham lắm, làm như anh ngon lắm vậy, ai thềm nhớ anh...

Khải đậu xe vào sát lề, tắt máy, quay lại nhìn Như:

- Đi vào ăn phở với anh, đói quá...

Như dỗi:

- Đói sao hồi nãy không ở lại ăn bánh nậm với người ta...

Khải không trả lời, mở cửa xe bước xuống. Như vẫn ngồi im trong xe, Khải đi vòng qua mở cửa cho Như. Thấy Như vẫn chưa chịu ra Khải cúi xuống nói nhỏ vào tai Như:

- Đùng làm khó anh nữa mà...

Hơi thở Khải nhột nhột một bên má, cảm giác làm Như rợn người, nàng lườm Khải, Khải nắm nhẹ tay Như đỡ nàng ra khỏi xe. Như nghe bàn tay mình run rẩy trong tay Khải. Hôm nay Khải thật lạ, đối xử với Như một cách ỡm ờ, nửa như người yêu, nửa như không phải. Hai người bước vào tiệm phở, Khải đi phía sau, hai bàn tay để hờ trên eo Như, miệng kề tai nàng thì thầm:

- Em làm ơn tươi lên một chút cho anh nhờ, coi chừng thiên hạ tưởng hai vợ chồng đang cãi nhau còn dắt đi ăn phở...

Như hơi rùng mình vì không hiểu vô tình hay cố ý, Khải vừa chạm môi lên vành tai nàng, Như run rẩy cả người. Khải kéo ghế cho Như ngồi rồi mới

ngồi xuống đối diện với Như. Như thấy có một vài ánh mắt liếc nhìn hành động galant như tây của Khải, nàng nhìn thấy được ánh mắt thèm muốn và ganh tỵ nơi những người đàn bà, và ánh mắt có vẻ chế giễu nơi những người đàn ông. Như vẫn cho rằng đàn ông Á đông thua dân bản xứ ở cái tánh galant và lịch sự với đàn bà của họ, giống như những người đàn ông kia, họ biết cử chỉ galant của Khải không có gì là xấu, nếu không muốn nói là nhìn rất lịch sự, vậy mà họ vẫn nhìn bằng ánh mắt chế giễu. Họ không biết rằng nếu họ cũng làm như vậy thì những người đàn bà bên cạnh họ sẽ rất vui và hạnh phúc hay sao? Người mình hay quan niệm rằng như vậy là giả dối, là hình thức bề ngoài nhưng họ đâu biết rằng chính những hình thức bên ngoài đó đôi khi cũng ảnh hưởng rất lớn đối với tình yêu. Đàn bà vốn là một sinh vật yếu đuối và nhạy cảm, muốn chiếm được cảm tình của họ thì phải biết nâng niu và chịu đựng họ.

Người bồi bàn đang chờ để lấy order. Khải nhìn Như hỏi giọng âu yếm:

- Em ăn gì?

Như nhõng nhẽo:

- Em không ngon miệng, không muốn ăn...

Khải gọi hai tô phở tái, một ly cà phê sữa đá và một ly chè ba màu. Chờ người bồi bàn đi khuất, Khải nói với Như:

- Ngoan, ăn xong anh cho đi chơi...

Như trề môi:

- Làm như người ta thèm đi chơi với anh lắm vậy...

Ánh mắt Khải nhìn Như thật tình tứ, không biết Như có lằm lẩn hay không khi cảm thấy như vậy. Chàng hỏi nhỏ:

- Thật không muốn đi với anh? Không sợ anh về tìm cô Diễm sao?

Như chồm qua cầu những móng tay nhọn vào bàn tay Khải đặt trên bàn:

- Anh dám...

Khải xuýt xoa, vừa xoa nhẹ lên những vết cầu của Như trên bàn tay mình vừa nói:

- Quen Như hai năm bây giờ anh mới biết em... sinh ở Hà Đông...

Như biết Khải muốn nói nàng dữ giống như sư tử Hà Đông. Như vờ chồm qua như định cầu tiếp, Khải nắm tay Như lại, chàng giữ bàn tay Như trong tay mình, Như xấu hổ định rút tay về nhưng Khải giữ chặt quá nên Như đành để yên tay mình trong tay Khải. Chàng xoa nhẹ bàn tay Như bằng bàn tay

kia của chàng. Như cúi mặt, không muốn Khải đọc được cảm xúc trong mắt nàng. Cũng may là mấy người ngồi những bàn xung quanh đã về hết rồi cho nên Như cũng đỡ ngượng. Như không hiểu nổi Khải muốn gì, thái độ của chàng khiến Như thật ngạc nhiên và sung sướng, có lẽ Khải yêu Như, nhưng tại sao sáng nay chàng vẫn còn tình tứ và âu yếm ngồi bên Diễm?

Khải buông tay Như ra khi người bồi bưng hai tô phở đến. Như dùng khăn giấy lau đôi đũa và cái muỗng rồi đưa cho Khải, hành động này Như vẫn thường làm mỗi khi đi ăn với Khải nhưng hôm nay ánh mắt của chàng nhìn Như làm nàng thật bối rối. Khải cho thêm gia vị vào tô phở của Như, đã đi ăn với nhau nhiều lần cho nên Khải biết rất rõ ý thích của Như. Chàng nhìn Như:

- Đúng gout của em chứ?

Như cảm động:

- Cám ơn anh...

Khải cười hiền:

- Ăn đi cho nóng...

Sau khi ra khỏi tiệm phở, Khải lái xe vào xa lộ, thấy Khải đi về hướng cầu Champlain, Như nhìn chàng hỏi:

- Anh định đưa em đi đâu?

Khải bí mật:

- Đừng hỏi, chút nữa em sẽ biết...

Giữa cầu, Khải rẽ vào exit để đi về hướng Ile Des Soeurs, tuy nơi Như ở cách đảo không xa lắm, nhưng chưa bao giờ Như ra đảo này, nàng chỉ nghe người ta nói, phong cảnh ở đó rất đẹp, và nhà cửa ở đó cũng rất đắt tiền. Nếu Như nhớ không lầm thì hình như Khải nói nhà Khải ở trong đảo này, chẳng lẽ Khải muốn đưa Như sang thăm nhà chàng. Nếu đúng như vậy thì thật lạ, bởi vì Như biết, Khải rất ít khi mời ai đến nhà, ngay cả Như, quen biết Khải đã hai năm, có thể nói là khá thân, vậy mà cũng chưa bao giờ được Khải cho đến nhà. Như không hiểu tại sao, có vài lần Như ngỏ ý muốn đến nhà Khải cho biết nhưng chàng cứ tìm cách thoái thác, Như biết chàng không muốn nên cũng không hỏi nữa. Như nhìn ra bên ngoài cửa xe, cảnh vật hai bên đường thật đẹp. Bây giờ đang là giữa mùa thu, lá trên cây đã đổi sang màu vàng úa, những chiếc lá phong thì không chỉ có một màu vàng mà còn xen lẫn màu đỏ, màu nâu nữa, màu sắc thật tuyệt vời. Như nghe lòng chột êm ả, bao nhiêu giận hờn, phiền muộn tạm lắng xuống trước vẻ đẹp của thiên nhiên.

Khải chạy chậm lại và rẽ vào driveway của một căn nhà lớn. Như ngược nhìn, so với căn nhà của ba mẹ Vân mà sáng nay nàng đã trầm trở thì căn nhà này hoàn toàn khác hẳn, về hình thức bên ngoài cũng như về sự đồ sộ, nguy nga của nó. Như nghĩ thầm, chẳng lẽ Khải thật sự giàu có như vậy, tuy quen Khải đã lâu, và biết Khải có một việc làm tốt, lương cao, nhưng Như không hề nghĩ là Khải giàu như thế này. Tự dưng Như cảm thấy hơi e ngại, không hiểu có phải Như nhiều mặc cảm hay không, nhưng Như vẫn không thích giao thiệp với những người giàu. Như cảm thấy nàng không thể hòa đồng với họ, trong suy nghĩ cũng như trong cách sống. Khải đã xuống xe, chàng đi vòng sang mở cửa cho Như, Như ra khỏi xe, ngập ngừng hỏi:

- Nhà ai vậy anh?

Khải lắc lắc xâu chìa khóa trong tay, nheo mắt với Như giọng trêu chọc:

- Nhà ai không quan trọng, quan trọng là anh có chìa khóa để vào nhà là được rồi...

Khải dịu nhẹ lưng Như lên những bậc tam cấp. Như còn đang suy nghĩ nên không để ý lắm đến vòng tay của Khải sau lưng, mãi đến khi Khải xiết nhẹ eo kéo nàng sát vào người chàng, Như mới giật mình nhìn lên, người Như đang tựa sát vào người chàng, cảm giác làm Như nóng ran cả người, Khải hôm nay thật lạ, ý tưởng này lại trở về với Như, Khải nhìn nàng:

- Nghĩ gì mà thờ thần vậy bé con?

Không đợi Như trả lời, Khải dùng chìa khóa mở cánh cửa lớn, chàng bước vào trước bấm code để ngưng chuông báo động. Như cảm thấy không được thoải mái lắm với sự giàu có và hiện đại của căn nhà, nàng ngơ ngác đứng nhìn xung quanh, bên trong căn nhà lớn hơn Như tưởng tượng. Khải giúp Như cởi áo khoác và treo vào tủ, rồi cũng giống Vân, Khải bảo nàng mang vào chân đôi dép đi trong nhà, chàng đẩy lưng Như đi vào bên trong. Như có cảm tưởng đây không phải là một căn nhà mà là một cái khách sạn, trần nhà thật cao, chiếc cầu thang cong bằng gỗ màu nâu dẫn lên lầu, tất cả giống như trong phim ảnh. Như ngồi nhẹ xuống chiếc ghế da màu trắng ngà, tất cả mọi thứ đều đẹp, đều ngăn nắp. Khải ngồi đối diện với Như, chàng hỏi nhỏ:

- Em sao vậy, nhìn em có vẻ không được thoải mái?

Như nhìn Khải:

- Em hơi... bất ngờ, không ngờ anh giàu như vậy...

Khải nhìn thẳng vào mắt nàng:

- Thì sao? Anh vẫn là anh, đâu có gì thay đổi...

Như chớp mắt:

- Anh không biết em bị... dị ứng với mấy người nhà giàu sao? Nói theo kiểu của em, là em... hơi kỳ thị họ...

- Nhưng anh là ngoại lệ, phải không?

Như lắc đầu:

- Em không biết, em chưa có thì giờ để suy nghĩ...

Khải đứng dậy, chàng kéo tay Như, Như đứng dậy đi theo Khải, vừa đi Khải vừa nói:

- Thôi, đừng nghĩ nhiều nữa, đi theo anh, xuống dưới nhà nghe nhạc cho thoải mái một chút, nhìn em căng thẳng quá...

Khải mở một cánh cửa và đưa Như xuống lầu, Như cảm thấy dễ chịu hơn với không khí ấm cúng bên dưới, đây có lẽ là nơi nghe nhạc của Khải, mấy cái đèn nhỏ trên trần hắt xuống một thứ ánh sáng thật dịu, mờ mờ ảo ảo, Khải đẩy Như ngồi xuống một chiếc ghế dựa trước cái lò sưởi củi, rồi đi đến bên dàn máy hát, không cần nhìn, Như cũng biết dàn máy của chàng thuộc loại đắt tiền, chỉ cần thấy những hàng đèn xanh đỏ nhấp nháy cũng đủ biết, tiếng nhạc du dương vang lên trong căn phòng. Duỗi thẳng hai chân trên chiếc ghế nhỏ dùng để gác chân, Như khép nhẹ mắt, dựa lưng vào thành ghế, chiếc ghế thật êm, Như gần như nằm hẳn trong lòng ghế, nỗi mệt mỏi kéo về, ngày hôm nay đã xảy ra nhiều chuyện quá, chuyện nào cũng làm Như mệt. Tiếng dương cầm réo rắt trong những bản nhạc không lời của Khải như ru ngủ Như, nàng cảm thấy thật thoải mái, Như muốn quên hết, quên hết mọi phiền muộn, âu lo, suy tư đã hành hạ Như trong những ngày qua, và Như chìm vào giấc ngủ không định trước...

Không biết Như đã ngủ được bao lâu, khi nàng giật mình mở mắt thì thấy trên người mình có thêm một chiếc mền len, Như nhồm dậy, trong lò sưởi, củi đang cháy đỏ, hèn gì Như cảm thấy thật ấm, Như nhìn thấy Khải đang ngồi dưới đất, bên cạnh lò sưởi, ánh mắt chàng đang dán chặt vào Như, có lẽ chính ánh mắt này đang sưởi ấm nàng chứ không phải hơi ấm trong lò sưởi. Như bối rối, nàng vuốt nhẹ tóc:

- Xin lỗi, em mệt quá nên ngủ quên, sao không gọi em dậy?

Khải cười nhẹ:

- Ngắm em ngủ... dễ thương như vậy, ngu sao đánh thức em?

Như đỏ mặt, hôm nay Khải thật khó hiểu, chàng cứ nói những câu làm Như có thể hiểu lầm là chàng đang yêu mình, Như phớt lờ câu nói của Khải, đẩy cái mền sang một bên, nàng rời khỏi ghế, xuống ngồi bên cạnh Khải trước lò sưởi, hơi ấm từ trong lò tỏa ra, Như đưa hai bàn tay lên hơ cho nóng rồi áp

lên má. Có tiền cũng sướng thật, được hưởng thụ đủ thứ tiện nghi vật chất. Như bó gối nhìn ngọn lửa đỏ rực đang cháy, lòng nghĩ thầm, không hiểu tại sao hôm nay Khải lại đưa nàng về đây. Có tiếng Khải:

- Lại đang suy nghĩ vớ vẩn gì nữa đó, bé con?

Như cảm thấy lòng mình mềm đi khi một lần nữa nghe Khải gọi mình là bé con, Khải không bao giờ nói nhưng Như hiểu đây là chữ gọi yêu của chàng. Khải rất ít khi gọi như vậy, trong hai năm nay hình như chỉ một vài lần, và Như cảm nhận được tình cảm của Khải dành cho Như khi chàng gọi nàng như vậy. Khải thật lạ, hình như chàng đang muốn trêu chọc Như. Như không nhìn Khải:

- Em đang nghĩ... có nên đối xử với anh như với những người giàu có khác không?

- Vậy em đã tìm ra câu trả lời chưa?

Như lắc nhẹ đầu, nàng quay mặt lại nhìn Khải:

- Vẫn chưa...

Ngừng một chút Như hỏi:

- Anh có một mình sao ở nhà to vậy? Không thấy rộng sao?

Ánh mắt Khải thoáng vẻ tinh nghịch:

- Bây giờ một mình anh ở thì hơi rộng thật, nhưng... mai một có thêm một vợ và bốn đứa con thì sợ còn chật nữa là...

Như mở to mắt:

- Anh định có tới bốn đứa con? Nhiều vậy? Em thì chỉ muốn sau này có hai đứa thôi, tốt nhất là một trai, một gái...

Khải nheo mắt:

- Được, em muốn hai thì hai...

Như chợt hiểu Khải đang trêu mình, nàng chồm qua định câu Khải thì Khải đã nhanh tay nắm lấy hai bàn tay nàng và kéo nhẹ Như về phía chàng. Tim Như đập loạn trong lồng ngực, Khải duỗi thẳng hai chân, ôm Như xoay lưng nàng cho dựa vào người chàng, đầu Như tựa nhẹ vào vai Khải, Khải vòng tay ôm Như từ phía sau, chàng xiết nhẹ Như vào người mình, Như run rẩy, cảm giác được chàng ôm sao lại sung sướng thế này, môi Khải vờn trên tai Như, Như co người trong vòng tay chàng, Khải thì thầm:

- Em chịu giúp anh không?

Như ngược lên, môi Khải bây giờ chạm trên má nàng. Như nghe giọng mình

thật nhẹ:

- Giúp anh chuyện gì?

Khải hôn lên má Như:

- Giúp anh... kiếm thêm người cho nhà này đỡ rộng...

Môi chàng di chuyển, Như khép nhẹ mắt, nàng không làm lẫn, Khải thật sự đang tỏ tình, nằm mơ Như cũng không dám tin là giây phút này lại xảy đến với nàng. Môi Khải vẫn tiếp tục vờn trên mặt Như, cuối cùng chàng dừng trên đôi môi đang hé mở chờ đợi của nàng. Như xoay hẳn người lại, hai cánh tay nàng choàng nhẹ quanh cổ Khải, kéo đầu chàng xuống, nụ hôn của Khải thật dịu dàng và trầm tĩnh, như bản tính của chàng. Hai cánh tay Khải xiết chặt lấy thân thể đang mềm nhũn vì cảm giác của Như. Nàng ghì lấy cổ Khải, hôn lại chàng say đắm. Thời gian như ngưng đọng, tiếng nhạc vẫn du dương, réo rắt lan tỏa nhẹ khắp căn phòng, củi trong lò vẫn tiếp tục cháy tạo nên những tiếng nổ lách tách nho nhỏ. Khải vẫn say sưa hôn Như, Như vẫn mê thiếp, ngoan ngoãn trong vòng tay chàng, tất cả tạo thành một bức tranh thật hạnh phúc và sống động. Cuối cùng họ cũng rời nhau, Như mở mắt, thế giới trở lại nguyên hình, khuôn mặt Khải vẫn kề sát mặt nàng, ánh mắt chàng tràn trề yêu thương và che chở, Khải thì thầm:

- Yêu em quá, bé con ơi...

Như quay mặt, nổi giận lại trở về:

- Bỏ mặc em cả tháng nay, còn nói là yêu...

Khải xoay mặt Như lại, nhìn vào mắt nàng:

- Tại em đòi bỏ anh trước mà...

Như phụng phịu:

- Anh không biết năn nỉ em sao? Chỉ lo đi theo cô Diễm của anh...

Càng nói Như càng tủi thân, bao nhiêu ảm ức của cả tháng nay hiện về làm mắt Như cay, nàng xô Khải ra, ngồi dậy, hai bàn tay ôm lấy mặt, tấm tức khóc. Khải ôm Như vào lòng, dỗ dành:

- Cho anh xin mà, đừng khóc nữa, đã hai lần anh bỏ cô Diễm để chạy theo em, em còn chưa hiểu sao?

Thấy Như vẫn thút thít khóc, Khải nâng mặt Như lên, khẽ gỡ hai bàn tay nàng đang ôm mặt, rồi chột cúi xuống áp chặt môi lên miệng nàng như có ngăn chặn tiếng khóc. Như vùng vằng đẩy Khải ra nhưng chàng vẫn lì lợm bầu chặt lấy môi nàng, ý chí chống cự trong Như dường như đã tan biến,

nàng mắt hết tự chủ dưới nụ hôn của Khải, Như dướn người lên đón nhận nụ hôn mê đắm và mạnh mẽ của chàng, không còn khóc lóc, không còn nước mắt, chỉ còn nhịp tim hòa lẫn của hai kẻ yêu nhau. Không biết bao lâu sau, Khải mới rời khỏi môi Như, chàng vuốt nhẹ má Như, giọng trêu chọc:

- Bây giờ anh mới biết cách dỗ cho con gái nín khóc...

Như đỏ mặt đẩy nhẹ Khải ra, đứng dậy:

- Anh... xấu quá, không thèm nói với anh nữa...

Khải cũng đứng dậy, chàng kéo tay Như đi về phía quầy rượu nằm khuất ở góc phòng mà từ nãy giờ Như vẫn không nhìn thấy, Như ngồi ghé trên chiếc ghế cao trong khi Khải đi vào phía sau quầy, chàng loay hoay một hồi rồi đặt xuống trước mặt Như một ly Coke, Khải nói:

- Uống thử đi, Coke pha một chút Rhum và một lát chanh, bảo đảm ngon...

Như chợt nhớ đến tên mắt xanh trong party hôm nào, nàng trêu Khải:

- Em không uống Coke, em muốn uống rượu...

Khải trừng mắt:

- Cái tội đêm đó anh chưa tính với em, còn dám nhắc hử?

Như cúi xuống uống Coke trong ly bằng cái ống hút, Coke pha với rượu và chanh uống cũng lạ lạ, nàng rùn vai trả lời Khải:

- Em đâu có làm gì bậy bạ đâu chứ...

Khải rót một ít rượu chát vào cái ly cao cổ rồi đi vòng ra phía ngoài, ngồi lên chiếc ghế cạnh Như, chàng uống một hớp rượu, trong ánh mắt chàng Như lại thấy vẻ buồn bã và đau đớn của đêm nào. Khải cầm ly rượu, đứng lên bảo Như:

- Qua bên kia ngồi, anh kể cho em nghe một câu chuyện...

Như ngoan ngoãn bưng ly nước đi theo Khải đến ngồi xuống cái sofa phía bên kia lò sưởi, ánh mắt buồn của chàng làm Như nao lòng, Khải đặt ly rượu xuống chiếc bàn kiếng nhỏ trước mặt, bước đến cho thêm một cây củi vào lò, rồi trở lại ghé ngồi cạnh Như. Khải đỡ lấy ly nước trong tay nàng, đặt xuống bàn, rồi cầm lấy hai tay Như, nhìn vào mắt nàng, nói bằng một giọng trầm buồn:

- Trước khi anh kể câu chuyện này, anh muốn em hứa với anh một chuyện...

Như nhìn Khải, dụi dãi:

- Anh nói đi, anh muốn em hứa gì?

- Hứa với anh, không bao giờ được để cho mấy tên như tên mắt xanh hôm

trước ôm em, không được uống rượu, cười cợt với họ như đêm hôm đó.

Như biết Khải có lý do gì đó nhưng thấy Khải đang buồn nên Như không dám hỏi, nàng ngoan ngoãn gật đầu:

- Được, em hứa với anh sẽ không có lần sau...

Khải có vẻ hài lòng, chàng ôm đầu Như áp vào ngực mình, Như yên lặng nép vào người Khải, chàng vòng tay ôm lấy Như, bằng một giọng đều đều, Khải bắt đầu kể:

- Năm hai mươi tuổi, lúc còn ở Việt Nam, anh quen Hà, tức là người vợ trước của anh, anh học Luật, cô ấy học Văn khoa, chẳng bao lâu, anh và cô ấy yêu nhau, tình yêu lúc đó thật đẹp, không có nơi nào ở Sài Gòn mà không có kỷ niệm của anh và cô ta. Ba năm sau, miền Nam bị mất vào tay cộng sản, anh và cô ấy quyết định làm đám cưới trước khi cùng nhau đi vượt biên. Cũng may, chuyến vượt biên khá suông sẻ. Sau một tuần lễ lênh đênh trên biển, tàu của anh tấp được vào Mã Lai. Một năm sau đó, hai vợ chồng được nhận vào định cư tại đây. Thời gian đầu rất khổ sở, Hà cũng như anh, ở Việt Nam đều là con nhà giàu đâu biết làm việc là gì, vậy mà sang đây, vì cuộc sống, chuyện gì cũng phải làm, Hà xin được một việc trong một hãng chuyên sản xuất hộp đựng nữ trang, việc làm tương đối nhàn hạ tuy lương không cao lắm. Phần anh, sau một thời gian vất vả tìm kiếm, anh cũng có được một việc làm với đồng lương tương đối, tuy nhiên lại phải làm ca đêm, từ mười một giờ khuya đến sáng. Lúc đó, Hà không muốn anh làm việc này, anh cũng hiểu, vợ chồng trẻ mà ban đêm không được ở chung thì rất buồn. Nhưng anh nghĩ, cố gắng một thời gian, có lẽ anh sẽ xin chuyển được sang ban ngày. Anh thuyết phục Hà, và cô ấy đồng ý. Trong thời gian này, dù cho anh đã rất cố gắng, nhưng tình cảm vợ chồng vẫn hơi xa cách. Em cũng biết, một người làm ban ngày, một người làm ban đêm, thời gian ở bên nhau đâu được nhiều. Anh cũng mơ hồ nhận ra là Hà thay đổi, nhưng anh thật không ngờ là cô ấy lại ngoại tình. Một đêm, anh bị nhức đầu nên xin về sớm, kết quả là đã bắt gặp vợ mình đang trên giường ngay tại nhà mình với tình nhân của cô ta, và đau đớn hơn nữa, người tình nhân ấy lại là ông xếp mắt xanh trong hãng của cô ta...

Như đã hiểu tại sao ánh mắt của Khải đêm đó nhìn nàng đau đớn và buồn bã như vậy. Như ôm lưng chàng, cảm thấy thật hối hận với những hành động nông nổi của mình. Khải nâng mặt Như lên cho đối diện với chàng, ánh mắt Khải vẫn còn rất buồn, nhìn vào mặt Như, chàng nói tiếp:

- Đêm hôm ấy, nhìn em trong vòng tay tên đó, cười cợt rồi còn uống rượu với hắn, anh thật ước gì có thể bóp chết em cho hả giận. Cảm giác của anh

có thể nói là còn đau đớn hơn lúc nhìn thấy Hà với tình nhân của cô ta nữa. Chính lúc đó anh mới chợt nhận ra là hình như mình đang ghen. Em biết không, từ sau khi ly dị với Hà, anh đâm ra thù ghét đàn bà, và không còn tin tưởng vào tình yêu... Cho đến buổi chiều mùa Thu cách đây hai năm, anh đụng phải em, cái mặc cảm có lỗi đã khiến anh lo cho em, nhưng trong lòng anh vẫn còn rất hận đàn bà. Vì vậy, tuy biết rằng em có cảm tình với anh, anh vẫn cố tình phớt lờ, trốn tránh tình cảm của em, vì anh không nghĩ là mình còn có thể yêu, và lại yêu một... con bé nhỏ hơn mình đến mười tuổi như thế này...

Khải như không cầm được lòng trước ánh mắt yêu thương của Như, chàng cúi xuống trên môi nàng, họ như muốn san sẻ nỗi buồn với nhau qua nụ hôn dài day dứt. Như hỏi sau khi Khải rời môi nàng:

- Vậy tại sao tối hôm đó anh không tỏ tình, còn bỏ mặc em giữa đường...
- Tại anh giận em, đã không biết lỗi lại còn đòi chia tay với anh, không muốn gặp anh nữa, vả lại, anh cũng muốn có thời gian để phân tích lại tình cảm của mình, coi có thật sự yêu em không...

Như giận dữ:

- Và sau một tháng trời suy nghĩ, anh biết anh không yêu em mà là yêu cô Diễm nên sáng nay mới đến tìm cô ấy?

Khải xiết chặt Như vào lòng:

- Đừng ghen nữa bé con ơi, anh không có gì với cô Diễm đó hết, cô ấy muốn thi vào làm việc ở CN cho nên sáng nay anh đến là để đưa tài liệu cho cô ấy học thôi mà...

Như cúi hông Khải bằng những móng tay nhọn của mình, nàng dài giọng:

- Đưa tài liệu có cần ngồi sát bên âu yếm vậy không? Biết có người nhìn mà còn như vậy, ai biết được lúc không ai nhìn hai người còn làm gì...

Khải xuýt xoa vì đau, nhưng chàng vẫn cười:

- Nhìn cái mặt em ghen thấy ghét quá, cứ muốn chọc cho em ghen hoài để nhìn...

Thấy Như xụ mặt giận, Khải vội trở lại dịu dàng, chàng cầm tay nàng ve vuốt:

- Đừng giận nữa mà, để anh kể tiếp cho nghe. Trong một tháng đó, anh đã suy nghĩ rất nhiều, nhưng vẫn không xác định được lòng mình, cho đến sáng hôm nay, khi gặp anh, nghe em giả vờ xa lạ gọi anh bằng chú, tự dung anh cảm thấy đau lòng vô cùng. Cảm giác sắp sửa mất em làm anh bối rối. Ngồi bên Diễm mà anh cứ lắng tai nghe tiếng em nói, em cười trong bếp. Cho đến

khi em ra chào để đi về. Em không thèm nhìn qua anh lấy một cái. Khi em quay lưng đi, anh biết, nếu anh không chạy theo em, có thể anh sẽ vĩnh viễn mất em, cho nên anh mặc kệ cô Diễm khóc, anh vẫn chạy theo em...

Như bĩu môi:

- Người ta khóc sao không ở lại đỡ, chạy theo em làm gì, dù gì người ta cũng là tiểu thư nhà giàu, em làm sao mà sánh bằng...

Khải nhìn Như bằng ánh mắt say đắm:

- Đã nói nhìn mặt em ghen thấy ghét quá mà cứ ghen hoài, có tin anh... sẽ cắn em không?

Không đợi Như trả lời, Khải chồm qua căn lấy môi nàng. Như bấu chặt cổ Khải trút hết cơn ghen qua nụ hôn, Khải hưởng ứng nụ hôn giận dữ của Như. Một lúc sau, nàng như chột điệu xuống buồng Khải ra, Khải cười nhỏ:

- Em... gấu quá bé con ơi, ghen kiêu này... coi chừng ngộp thở...

Như xấu hổ vùi mặt vào ngực Khải, chàng dịu dàng vuốt tóc nàng, nói nhỏ nhẹ:

- Nhưng mà... anh muốn em biết rằng, giữa anh và Diễm hoàn toàn không có gì hết, đừng suy nghĩ vớ vẩn...

Như ngược nhìn Khải:

- Anh không biết cô ấy yêu anh sao? Ngay cả bà Hạnh cũng cố tình gán ghép anh vào cô ấy, chẳng lẽ anh không thấy?

Khải gật đầu:

- Anh thấy, nhưng đó là một việc khác, em còn nhỏ, không hiểu được đâu, chỉ cần em tin tưởng vào tình yêu của anh, mọi việc khác anh sẽ từ từ giải quyết.

Như cảm thấy nghi ngờ, hình như Khải có việc gì không muốn cho Như biết. Khải đã nhìn thấy vẻ nghi ngờ của Như, chàng chận lời nàng:

- Em không tin anh sao? Bây giờ chuyện chưa xong, anh hứa sau khi giải quyết xong anh sẽ kể hết cho em nghe, được không?

Như miễn cưỡng gật đầu dù trong lòng không thoải mái lắm. Khải khẽ xiết chặt Như vào lòng, nàng nghe chàng thở dài thật nhẹ.

Bay Đi Thoáng Mây Mù

Chương 3

Những ngày sau đó, Như chìm đắm trong tình yêu nồng nàn của Khải. Cách đối xử của chàng khi làm người yêu khác hẳn với thái độ của ông anh hồ ngày xưa. Khải dịu dàng, âu yếm yêu thương và chịu chuộc Như, chàng đưa đón và săn sóc Như mỗi ngày. Như sung sướng sống trong sự bao bọc và che chở của Khải. Mùa Đông đã trở về, hầu như cuối tuần nào Khải cũng đưa Như qua nhà chàng, họ vẫn thường ngồi ôm nhau trước lò sưởi củi ấm cúng như ngày đầu tiên. Như đã quen dần với sự rộng lớn của căn nhà, nhưng nàng vẫn không thích nghi với sự giàu có của Khải. Càng đến nhà Khải nhiều lần, Như càng nhận ra rằng hình như Khải giàu hơn sự tưởng tượng của Như nhiều lắm. Trong nhà chàng cái gì cũng đẹp, cũng sang và chắc chắn cũng rất đắt tiền. Nhiều khi Như muốn hỏi Khải để biết chàng giàu đến mức nào, nhưng Như vẫn ngại phải đề cập đến những vấn đề tế nhị như vậy với Khải. Điều Như sợ nhất là Khải và mọi người nghĩ rằng Như đến với Khải vì gia tài của chàng. Như vẫn lo cái hố cách biệt giàu nghèo sẽ ảnh hưởng đến tình yêu của họ.

Phần Khải, chàng vẫn bình thường, Khải biết Như không thích nên rất ít khi chàng phô trương sự giàu có của mình trước mặt nàng. Những khi thấy Như có vẻ không thoải mái, chàng thường ôm nàng vào lòng và bảo, đừng để ý đến vật chất bề ngoài, chỉ cần biết anh và tin tưởng vào tình yêu của anh là đủ. Tình yêu của Khải dành cho Như, nàng đã hiểu. Trong tình yêu, chàng rất rõ ràng, Như đã không còn ghen với Diễm nữa, vì nàng biết rõ Khải không hề yêu Diễm, tuy rằng bây giờ Diễm đã thi đậu vào làm chung với Khải ở CN. Sự qua lại giữa Khải và gia đình Diễm quả thật chỉ là mối quan hệ bạn bè lâu năm giữa chàng và ông anh rể của Diễm. Trong hai tháng nay, Khải đến nhà Diễm hình như một hai lần gì đó, theo lời mời ăn cơm của họ. Những lần đó, Khải muốn Như đi với chàng, nhưng Như không đi, nàng vẫn... dị ứng với dân nhà giàu. Và lại, Như vẫn cảm thấy ngại ngùng khi nàng hình như đã cướp lấy Khải từ trong tay Diễm, và gián tiếp phá vỡ kế hoạch của bà Hạnh. Khải nói Như khờ, dù cho không có Như chàng cũng vẫn sẽ không bao giờ yêu Diễm.

Như không biết cái chuyện mà hôm đầu tiên Khải hứa với Như sẽ giải quyết là chuyện gì, chàng đã giải quyết xong chưa mà vẫn không nghe chàng kể cho nàng nghe như đã hứa. Nhưng Như vẫn không hỏi, nàng tin tưởng tuyệt đối vào tình yêu của Khải dành cho nàng và yên lòng với hạnh phúc bên cạnh Khải.

Sáng nay Ngọc gặp Như ở trường, nét mặt nó có vẻ thật căng thẳng. Ngọc nói với Như là tối hôm qua Vân phone cho Ngọc, Diễm muốn gặp Như nên Vân nhờ Ngọc hẹn dùm với Như. Như thật ngạc nhiên, tại sao Diễm muốn gặp nàng, giữa hai người đâu có chuyện gì để nói, chẳng lẽ Diễm muốn... chứ Như cái tội dám dành đi Khải? Hay là cô ta muốn năn nỉ Như nhường Khải lại cho cô ta? Điều nào cũng sẽ làm cho Như khó xử. Như thật lòng không muốn gặp Diễm chút nào. Ngọc bảo Như cứ suy nghĩ cặn kẽ xem có nên gặp cô ta một lần để nói cho xong hay không, trốn tránh nhiều khi không phải là một cách tốt. Cuối cùng, Như quyết định gặp Diễm nhưng nàng muốn Ngọc đi cùng, dù gì Ngọc cũng lạnh hơn Như, nhờ Diễm... chứ Như giữa chỗ đông người cũng có người giúp. Như cũng định cho Khải biết chuyện này, nhưng nghĩ lại Như đã không nói, để xem Diễm muốn cái gì đã, sau khi gặp Diễm, Như sẽ cho chàng biết.

Chiều thứ Sáu, họ hẹn nhau gặp mặt trong Cafeteria của trường Như. Vân đi với Diễm và Ngọc đi với Như. Diễm bảo muốn nói chuyện riêng với Như nên Vân và Ngọc tạm thời sang ngồi ở bàn bên cạnh. Như vẫn cảm thấy yên tâm hơn khi nhìn thấy Ngọc ngồi bên kia, không hiểu tại sao nàng không yên lòng khi tiếp xúc với Diễm. Tại Như nhát quá hay tại nàng mang mặc cảm có lỗi với cô ta?

Quả đúng như nàng đã đoán, Diễm năn nỉ Như xa Khải, cô ta nói nếu không có Như xen vào thì Khải đã yêu cô ta rồi. Như nói tình yêu đâu thể nhường qua nhường lại, mọi việc tùy xem Khải yêu ai thôi. Cuối cùng Diễm khóc. Như thật không quen được người ta năn nỉ, lại còn phải nhìn những giọt nước mắt trên gương mặt thật đẹp của Diễm. Như tự hỏi, Diễm đẹp như vậy sao Khải lại không xiêu lòng trước cô ta mà lại đi yêu Như. Như biết mình không xấu, nhưng so với Diễm thì Như còn thua xa. Ở cô ta toát ra một vẻ

dịu dàng, dài cát và quý phái. Cô ta lại ăn nói nhỏ nhẹ và ngọt ngào chứ không ngỗ ngáo như nàng. Diễm nói, dù gì Như cũng chỉ mới biết Khải có hai năm nay thôi, trong khi cô ta thì yêu thầm Khải từ hơn năm năm nay, từ khi Khải ly dị với Hà. Như định nói thời gian quen nhau bao lâu không quan trọng, trong tình yêu cần phải có hai chiều, Khải không yêu Diễm thì cho dù có bao nhiêu năm đi nữa, cũng vẫn như vậy thôi. Nhưng Như đã không nói, nhìn Diễm khóc nàng không nỡ cho Diễm biết Khải không hề yêu cô ta và sẽ không bao giờ yêu cô ta như lời Khải đã nói với Như.

Thấy Như im lặng, Diễm nói tiếp, dù gì Như vẫn còn trẻ hơn cô ta và lại đẹp đẽ, lanh lẹ, Như sẽ rất dễ dàng tìm được một tình yêu khác ngoài Khải. Còn Diễm, cô ta vừa khóc vừa nói rằng, nếu không có Khải, có lẽ cô ta chỉ có một con đường chết.

Như rùng mình, không biết có phải Diễm đang lấy cái chết ra để hăm dọa Như hay không. Như bảo Diễm cho Như suy nghĩ lại, nàng không nỡ thẳng thắn từ chối Diễm vì tội nghiệp và vì sợ, nhờ Diễm thật sự tìm đến cái chết thì... Như thật không dám nghĩ tiếp.

Trước khi chia tay, Diễm xin Như cho Khải đưa đón Diễm đi làm mỗi ngày vì Diễm không có xe. Diễm nói Khải cho nàng đi chung được một tháng rồi sau đó chàng từ chối đưa đón Diễm, lấy cớ là không muốn Như hiểu lầm. Như thật ngạc nhiên, Khải không hề nói với Như chuyện này thì làm sao Như lại có thể cảm can chứ. Và lại, Như tin rằng Khải không yêu Diễm, dẫu chàng có đưa đón Diễm cũng đâu có sao. Khi Như kể cho Khải nghe, chàng nói Như đừng suy nghĩ nhiều và Khải nhất định không chịu tiếp tục đưa đón Diễm. Như cảm thấy không yên lòng, nhưng thật sự nàng cũng không biết phải làm gì.

Một tháng sau, cũng vào một ngày thứ Sáu, nhỏ Ngọc hơi ngập ngừng, nhưng cuối cùng cũng kể cho Như nghe về những lời mà mọi người Việt Nam trong trường đang đồn đãi về Như. Họ nói Như cố tình chạy theo Khải khiến chàng chia tay với Diễm là vì sự giàu có của Khải. Họ nói Khải rất giàu, gia tài chàng lên đến bạc triệu, Như cố tình đem sắc đẹp và tuổi trẻ ra

để quyến rũ chàng. Họ còn nói rằng Như rất thường qua nhà Khải, ở qua đêm và sống với chàng như vợ chồng.

Như lặng người, điều nàng lo sợ đã thật sự xảy ra, không ngờ Khải giàu đến như vậy mà không bao giờ nói với Như. Có lẽ chàng lo sợ nếu Như biết sẽ nổi lòng tham với tiền của chàng chăng? Như cảm thấy giận Khải, nếu chàng không giàu, yêu chàng có lẽ Như đỡ lo lắng hơn, nàng cũng đâu bị người ta đồn đãi là mang tuổi thanh xuân đi bán như thế này.

Cuối cùng, Ngọc nói với Như là Diễm đã vào bệnh viện. Vân nói Diễm bệnh nhưng người ta đồn là Diễm bị Khải bỏ rơi nên tự tử, nhưng cũng may được cứu kịp thời. Như bàng hoàng, chẳng lẽ Diễm thật sự tìm đến cái chết như đã nói với Như hôm nọ, nếu Diễm có chuyện gì thì Như chính là kẻ đã gián tiếp giết người.

Buổi chiều, Khải đến trường đón Như, thấy Như không vui, Khải hỏi:
- Có chuyện gì? Sao buồn vậy bé con?

Tủi thân, Như bật khóc, bao nhiêu ám ức từ chiều đến giờ, nghe Khải hỏi như được dịp tuôn ra. Khải nắm lấy bàn tay Như, giọng hốt hoảng:
- Có chuyện gì? Ai làm gì em? Đừng khóc, nói cho anh nghe...

Như nói trong nỗi ghen ngào:
- Trong trường em, họ đồn rằng em yêu anh vì... ham gia tài của anh. Còn nữa, cô Diễm tự tử, anh có biết không?

Khải bóp nhẹ tay Như:
- Có vậy thôi mà làm anh hết hồn. Người ta nói gì mặc họ, miễn em không phải thì thôi, để ý đến họ làm gì? Còn cô Diễm đâu phải tự tử, cô ta bị sung phổi nên phải vào bệnh viện...

Như ngược đôi mắt đầy lệ nhìn Khải:
- Anh nói thật chứ? Không phải cô ấy tự tử sao? Em còn tưởng... em không chịu nhường anh lại nên cô ấy tự tử...

Khải rút tờ khăn giấy trong hộp, lau nhẹ nước mắt cho Như, chàng dịu dàng:
- Đùng có lúc nào cũng nghĩ là mình có lỗi như vậy, em làm anh không yên lòng chút nào...

Ngừng một chút, Khải hỏi:

- Bây giờ em muốn ăn gì? Anh đưa em đi ăn...

Như lắc đầu:

- Em muốn về nhà...

- Về nhà anh nghe?

Như lại lắc đầu, nàng nghĩ đến những lời đồn đãi:

- Không, em muốn về nhà em, có lẽ... em không nên đến nhà anh nữa...

Khải ngạc nhiên:

- Tại sao?

Như ấp úng, nàng cảm thấy khó nói:

- Người ta nói...

Khải thở ra:

- Lại là người ta nói. Họ nói em... sống chung với anh phải không?

Như mở to mắt:

- Sao anh biết?

- Nhìn thái độ của em là biết ngay chứ gì. Nhưng mà, thật ra chúng ta có làm gì... bây bạ chưa?

Như đỏ mặt:

- Anh biết rồi, sao lại hỏi em...

Như nhớ lại những lần qua nhà Khải, họ ngồi ôm nhau trước lò sưởi, Như say sưa, ngây ngất trong vòng tay yêu thương của chàng, Khải hôn Như, vuốt ve và âu yếm nàng. Nhưng cuối cùng lúc nào Khải cũng như nuôi tiếc, chàng dừng lại với câu nói, bé con ơi, anh thật muốn yêu em nhưng lại không nở biến em thành người lớn sớm quá, em có hiểu không. Như cảm động, nàng biết Khải thật sự yêu mình, chàng không muốn chiếm đoạt Như. Như ôm chặt lưng Khải và vùi mặt vào ngực chàng, nhưng lần nào Khải cũng nâng nàng dậy, kéo về phía quây rượu, pha nước cho Như uống. Khải nói, em phải giúp anh, khi thấy nguy hiểm phải tránh xa anh ra, anh là người, không phải thánh, nếu em cứ như vậy, anh không dám bảo đảm đâu.

Thấy Như đỏ mặt, Khải cười cười:

- Theo anh biết... thì chưa, nhưng mà... có lẽ cũng sắp...

Như nhìn Khải:

- Anh lại... nói bậy gì đó? Không muốn em làm bé con nữa sao?

Khải cho xe chạy:

- Về nhà anh nghe, anh có chuyện muốn nói với em...

Như xiêu lòng, nghĩ tới cái phòng nghe nhạc âm cúng của Khải nàng thật muốn ngã mình ngủ một giấc trên cái ghế dựa. Tuy không thích mấy người giàu nhưng Như cũng phải công nhận là tiền bạc có thể phục vụ thật đầy đủ về vật chất cho con người, Như lo lắng không biết có phải cái quan niệm về giàu nghèo của nàng đã thay đổi rồi không.

Trời bên ngoài đã bắt đầu sụp tối dù chưa đến sáu giờ chiều, mùa Đông lúc nào cũng vậy. Những ngọn đèn đường đã được bật sáng, xe Khải đang chạy trên cầu, buổi tối, cảnh vật mang một vẻ đẹp khác với ban ngày. Như nhìn qua bên kia sông, cả một vùng sáng rực ánh đèn, thành phố mà nàng và Khải vừa bỏ lại sau lưng. Về đến nhà, Khải mở tủ lạnh, chàng hỏi Như:

- Em muốn ăn gì? Anh làm cho ăn...

Khải đã quen ở một mình nên chàng nấu ăn vừa mau vừa giỏi, Khải lại có tài chế biến, chỉ cần một ít vật liệu là chàng đã có thể nấu ra được một món ăn ngon. Như uể oải:

- Em không muốn ăn...

- Không được, bỏ ăn có hại cho bao tử, hay là để anh nấu mì nước cho dễ nuốt...

Không đợi Như trả lời, chàng loay hoay nấu. Mười phút sau, Khải đã bung ra bàn hai tô mì nghi ngút khói, Như nghe mùi thức ăn mới cảm thấy bụng đói cồn cào. Khải nhìn nàng:

- Ăn đi, ăn xong anh nói chuyện này cho nghe...

Sau khi ăn uống xong, Khải đưa Như xuống nhà, chàng đốt lò sưởi củi. Như ngoan ngoãn ngồi tựa vào người Khải, im lặng nhìn ngọn lửa đang nhảy múa trước mặt. Khải vòng tay qua người Như, kéo nàng sát vào mình, chàng hỏi nhỏ:

- Hết buồn chưa, bé con?

Như lắc nhẹ đầu trên vai Khải:

- Em vẫn không cảm thấy thoải mái, không hiểu ai lại đặt điều nói xấu em như vậy? Phải chỉ mình có cái gì, em không tức, đàn ông này... mình đâu có làm gì đâu, em cũng đâu có ngủ lại nhà anh đêm nào... vậy mà họ dám nói em đã sống với anh như vợ chồng...

Khải vuốt tóc Như:

- Em muốn hết tức không?

Như ngẩng nhìn Khải:

- Anh có cách gì?

Ánh mắt Khải thoáng vẻ trêu chọc:

- Tại họ đổ oan cho em nên em tức, vậy nếu bây giờ em... không còn oan nữa, thì em sẽ đỡ tức hơn...

Như không hiểu:

- Nghĩa là sao?

- Nghĩa là nếu bây giờ em... chịu về sống với anh như vợ chồng thì em sẽ không còn tức nữa...

Như đẩy nhẹ Khải ra, mở to mắt:

- Hôm nay anh... sao vậy?

Khải giữ mặt Như bằng hai tay, ánh mắt chàng say đắm:

- Anh không sao hết, có điều anh... không muốn em là bé con nữa, anh muốn biến em thành người lớn...

Như rùng mình, nàng hiểu Khải muốn nói gì. Như định cúi mặt lẩn tránh ánh mắt của Khải nhưng hai tay chàng giữ mặt nàng chặt quá, ánh mắt nóng bỏng kia như muốn đốt cháy nàng. Như đành khép nhẹ mắt, không nhìn chàng nữa. Khải cúi xuống trên môi Như, cảm giác của Như hôm nay thật lạ, những lời nói của Khải cũng thật lạ. Như đón nhận bờ môi đam mê của Khải bằng đôi môi run rẩy của mình. Như không hiểu tại sao nàng lại run sợ như vậy, có lẽ vì những lời nói vừa rồi của Khải. Nhưng trái với sự lo sợ của Như, Khải hôn nàng thật nhẹ, không giống với thái độ và lời nói dữ dội của chàng. Sau đó, Khải rời môi Như và cười với nàng:

- Em làm gì mà run vậy bé con, anh chỉ nói vậy thôi, đâu có làm liên đâu mà sợ...

Như úp mặt vào ngực chàng:

- Anh xấu quá...

Khải vuốt nhẹ lưng Như, giọng chàng thật mềm:

- Anh muốn chúng ta đám cưới...

Tim Như đập mạnh trong lồng ngực, có ai yêu mà không muốn được đám cưới với người mình yêu, nhưng mà có phải Khải hơi vội vàng không. Và lại, Như vẫn còn đang đi học, tháng Chín năm sau nàng mới vào đại học, Khải muốn cưới Như ít nhất phải đợi đến khi nàng ra trường, tức là bốn năm sau. Như ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao? Không phải anh nói chờ em học xong ra trường mới làm đám cưới sao?

Ánh mắt Khải ưu tư:

- Đám cưới xong em đi học vẫn được vậy...

Như chân chừ rồi lắc đầu:

- Em không muốn như vậy, ai lại có chồng rồi còn đi học, kỳ chết...

Khải không trả lời nhưng có vẻ không vui, Như hỏi:

- Anh có chuyện gì giấu em? Nói thật cho em biết, tại sao anh muốn chúng ta đám cưới bây giờ?

Khải ngập ngừng:

- Anh không muốn em bị người ta lung lạc, em khờ như vậy, ai nói gì cũng tin, nếu anh lấy em rồi, anh dễ bảo vệ em hơn...

- Ý anh muốn nói gì?

Khải xoa má Như:

- Em có biết trên đời này có lắm người xấu không? Nhìn em giống như con gà con đang đứng trước móng vuốt diều hâu, sắp bị nó tha đi mà cũng không biết. Anh nhìn thấy mà không biết phải bảo vệ em cách nào, bảo anh làm sao yên tâm?

Như lắc đầu:

- Em vẫn không hiểu, ai là diều hâu, tại sao phải bắt em?

Khải ôm đầu Như áp vào ngực chàng, giọng chàng thành thật:

- Anh không muốn nói xấu người khác nhưng vì em, vì để bảo vệ hạnh phúc của chúng ta, anh phải nói với em chuyện này...

Như ngời yên nghe chàng nói. Ngực chàng thật ấm, cảm giác được che chở làm Như hạnh phúc. Khải nói tiếp, giọng đều đều:

- Hôm trước anh đã kể cho em nghe một phần câu chuyện của anh, hôm nay

anh kể tiếp phần sau. Sau khi anh ly dị với Hà, anh đã sống buông xuôi trong vòng nửa năm. Sau đó, anh nghĩ lại, tại sao mình có thể vì một người đã phản bội mà hủy bỏ tương lai, tình yêu đâu phải là tất cả, đối với đàn ông sự nghiệp mới là quan trọng. Suy nghĩ được như vậy, anh bắt đầu tích cực trở lại. Anh nghỉ làm, ghi tên đi học đại học toàn thời. Có một mình, anh xin học bổng của chính phủ để sống và đi học, cuộc sống cũng không đến nỗi thiếu thốn. Anh đã hết sức cố gắng, và kết quả là bốn năm sau anh ra trường với số điểm khá cao, có đến hai ba hãng lớn muốn mượn anh. Cuối cùng, anh chọn CN vì nghĩ là nó có tương lai nhất. Và lại, họ trả lương cao hơn mấy chỗ kia. Anh không tiêu xài gì nhiều cho nên dần dần dành dụm được một số tiền, định down để mua một căn nhà nhỏ. Lúc đó là thời kỳ kinh tế thế giới đang phát triển mạnh mẽ, nhất là ngành truyền thông. Mọi người đổ xô nhau đi mua chứng khoán của mấy hãng truyền thông lớn. Anh thì thật sự không có nhiều tham vọng, tuy nhiên, thấy người ta mua nhiều, anh cũng nghĩ nếu đúng là dịp may tại sao mình không thử, nếu may mắn kiếm được một ít tiền thì cuộc sống về sau này đỡ vất vả hơn, nhờ ngày nào đó mất việc cũng đỡ lo hơn. Quân, anh rể của cô Diễm đã bỏ tiền ra đầu tư rất nhiều và còn khuyến khích anh, cho nên anh đã bỏ ra phân nửa số tiền mà anh dành dụm được để mua chứng khoán của Nortel. Sau khi anh mua không bao lâu, giá chứng khoán bắt đầu lên, Quân xúi anh mua thêm. Anh thấy có lời cũng ham, nên đã đầu tư luôn số tiền còn lại. Quả nhiên, một thời gian sau, giá chứng khoán đã tăng vọt với tốc độ chóng mặt. Anh nghĩ, đã kiếm được một số lời rồi, có lẽ đã đến lúc nên ngưng tay. Cho nên anh quyết định bán hết số chứng khoán trong tay, dù rằng mọi người đều cho rằng nó sẽ còn lên nữa. Quân lúc đó cũng cản anh, nhưng anh không muốn sống trong sự hồi hộp nữa, ngày nào cũng phải theo dõi giá thị trường thật là nhức đầu. Bán xong, anh yên tâm đem số tiền kiếm được nhờ cố vấn đầu tư qua địa ốc. Không bao lâu sau, giá chứng khoán bắt đầu sụt, Quân tiếc tiền nên đã chậm bán một chút, kết quả là không lỗ nhưng không lời nhiều bằng anh. Những năm sau đó, thị trường chứng khoán xuống dốc một cách thê thảm, trong khi bên địa ốc thì lại lên, nhiều người cho rằng anh biết nghiên cứu thị trường, đầu tư đúng lúc. Nhưng thật ra, hơn ai hết anh biết mình chẳng có tài gì, tất cả chỉ nhờ vận may. Sau đó, anh mua căn nhà này, và rồi số tiền anh đầu tư đã đẻ thêm tiền lời, như vậy là tự nhiên anh trở thành giàu có như em thấy đó... Như ngược nhìn Khải, ngập ngừng hỏi điều vẫn làm cho nàng thắc mắc:

- Nhưng... có thật sự anh là triệu phú như người ta đồn không?

Khải nheo mắt:

- Nếu anh là triệu phú thật, thì em có yêu anh hơn không?

Như lờm Khải:

- Nếu đúng vậy thì em sẽ giận anh chứ ở đó mà yêu hơn...

- Tại sao lại giận anh? Giàu đâu phải là cái tội...

Như lắc đầu:

- Không phải em giận tại anh giàu, mà em giận tại anh giấu em. Hay... anh sợ nói ra em sẽ... tham lam gia tài của anh như người ta đồn đãi?

Khải vuốt ve:

- Thật ra anh không muốn giấu em, nhưng có bao giờ em hỏi anh đâu mà anh nói. Và lại, em bị dị ứng với nhà giàu mà. Anh chỉ sợ em biết được rồi em không được thoải mái để yêu anh...

- Như vậy người ta đồn cũng không sai...

Khải nhìn Như:

- Anh không phải là người thích phô trương, khoe của, cho nên không ai biết anh giàu. Ngay cả em, quen anh hai năm trời mà em cũng đâu có biết, phải không? Trong thành phố này, biết được anh giàu, mà giàu đến triệu phú, chỉ có một người...

Như nhướn mày:

- Anh rể của cô Diễm?

Khải vuốt má Như:

- Phải, em thông minh lắm, như vậy thì bây giờ em đã đoán được là ai tung tin đồn trong trường em rồi chứ gì?

Như ngòl thẳng dậy:

- Anh nói nhỏ Vân?

Khải nhìn Như không đáp, Như nhíu mày:

- Nhưng mà nó tung tin đồn như vậy để làm gì? Chẳng lẽ chỉ để nói xấu em?

- Một người con gái nhiều tự ái, ghét nhà giàu, bây giờ bị người ta nói dùng sắc đẹp, tuổi trẻ và xác thịt để đi dụ dỗ một người đàn ông giàu có, theo em nghĩ thì người con gái đó sẽ làm gì?

Như nhìn Khải:

- Nó muốn em bỏ anh?

Khải cụng nhẹ trán mình vào trán Như, chàng nói:

- Không phải Vân muốn mà là bà Hạnh muốn. Em ngây thơ như vậy, có suy nghĩ đến mai cũng không hiểu nổi đâu, thôi để anh nói cho nghe. Em nhớ hôm trước anh nói với em là có một chuyện anh phải giải quyết? Anh nghĩ là anh sẽ giải quyết được nhanh, nào ngờ đến nay cũng vẫn chưa xong mà còn có vẻ trở nên trầm trọng hơn. Anh thật sự không muốn nghĩ xấu và nói xấu về người khác nhưng anh không còn chọn lựa nào khác. Anh phải cho em biết để em đề phòng. Anh nghĩ câu chuyện này chỉ thật sự chấm dứt khi nào em chịu làm đám cưới với anh, tức là sau khi em trở thành vợ hợp pháp của anh. Từ khi anh trở nên giàu, bà Hạnh cứ cố tình gán ghép cô Diễm vào với

anh. Anh không biết trước đó cô Diễm đã yêu anh hay chưa, nhưng anh thì không hề yêu cô ấy...

Như chận lời Khải:

- Nhưng tại sao anh không động lòng trước cô ấy? Em là đàn bà mà nhìn còn muốn mê nữa là...

- Em có biết thế nào gọi là một sắc đẹp không có hồn không? Cô ta đẹp thật, nhưng là vẻ đẹp của một con búp bê trong tủ kiếng. Đứng trước cô ta anh không thấy rung động làm sao bảo anh yêu được?

Như ngược mặt:

- Vậy... đứng trước em anh có rung động không? Hồi trước anh cũng đâu thèm yêu em đâu...

Khải hôn nhẹ lên môi Như:

- Ai nói là anh không yêu em? Thật ra anh đã yêu em lâu rồi nhưng anh cố tình trốn tránh, tự gạt mình đó thôi. Em nhớ cái hôm em xuất viện về nhà không? Cái chân em đau không lên lầu được cho nên anh phải bế em lên đó? Hôm đó anh thật sự rung động khi ôm em trong tay. Anh tự nhủ lòng mình chắc là kiếp này sẽ không thoát khỏi bị cái của nợ này hành hạ...

Như quay mặt nũng nịu:

- Anh dám gọi em là của nợ? Vậy thì bỏ nó đi, ai khiến chạy theo làm gì?

Khải cười:

- Nếu anh bỏ được nó thì giờ này anh khoẻ rồi, đâu có bị nó làm cho điêu đứng thế này...

Khải xiết Như vào lòng, nói tiếp:

- Anh biết ý của bà Hạnh nhưng anh vẫn phớt lờ giả đò không hiểu. Cho đến cái hôm sinh nhật cô Diễm, bà ta cố tình trước mặt mọi người đặt anh vào vị trí bạn trai của cô Diễm, để mọi người tưởng thật và anh sẽ chấp nhận.

Nhưng bà ta thật không ngờ ở đâu lại xuất hiện một... con kỳ đà cản mũi, thế là anh bỏ cô Diễm để chạy theo con kỳ đà kia...

Như đấm nhẹ vào ngực Khải:

- Em không phải kỳ đà...

Khải xoa vai Như:

- Sau khi thấy anh có vẻ thích em, bà ta bắt đầu tấn công thật ráo riết. Nhưng mà bà ta chỉ tốn công vô ích, vì anh đã yêu em. Cô Diễm thi đậu vào CN, bà ta lại xúi Quân năn nỉ anh đưa đón cô ta dùm. Anh nể mặt Quân nên phải nhận lời, nhưng sau đó anh thấy có vẻ nguy hiểm nên anh từ chối không làm nữa...

- Tại sao nguy hiểm?

Khải nhìn Như thật lạ:

- Em hứa không giận, anh mới nói...

Như đánh hơi thấy có chuyện gì, máu ghen bốc lên nhưng nàng giả vờ làm như không hiểu, ngây thơ gật đầu:

- Được, em hứa...

Khải lại xiết Như vào lòng:

- Hôm đó, anh đưa Diễm về nhà, bà Hạnh mời anh ở lại ăn cơm, anh nhận lời, vì lúc trước anh vẫn thường ăn cơm ở đó. Lúc ăn cơm anh có uống một ít rượu chát, thông thường thì một hai ly rượu chát không ảnh hưởng gì đến anh. Nhưng hôm đó không hiểu tại sao ăn cơm xong anh lại cảm thấy chóng mặt, anh ra sofa nằm nghỉ, cô Diễm lảng vảng ở bên cạnh, lấy khăn cho anh lau mặt, xoa trán cho anh đỡ chóng mặt. Lúc đó, anh cảm thấy trong người anh nóng như có lửa, và rồi...

Như đẩy Khải ra, máu ghen dôn lên mặt, nàng nói:

- Rồi anh ôm cô ta, hôn cô ta và...

Khải khóa miệng Như bằng một nụ hôn, không cho nàng nói tiếp. Như không hưởng ứng nụ hôn của Khải, nàng giận dữ đẩy Khải ra:

- Vậy mà còn nói không yêu người ta, không yêu mà... như vậy...

Khải ôm chặt Như mặc kệ nàng vùng vẫy:

- Như vậy... là cái gì, anh chưa nói hết mà đã làm dữ rồi, thật ra anh chưa có làm gì với cô Diễm hết. Lúc đó anh định hôn cô ấy nhưng... khi kề gần sát vào người cô ta thì anh nhận ra được mùi nước hoa thật lạ, không phải mùi thơm của em, cho nên chột anh tỉnh lại. Anh vội vào phòng tắm, dùng nước lạnh rửa mặt cho tỉnh rồi đi về liền, chỉ có như vậy thôi...

Như quay mặt:

- Bây giờ anh muốn nói gì mà không được...

Khải quay mặt Như lại:

- Vậy sao hôm trước em còn xúi anh đưa đón cô ấy?

Như cầu trên cánh tay Khải:

- Em đâu biết anh hư như vậy, uống công em tin tưởng anh...

Khải trầm tư:

- Thật ra không phải anh hư, anh nghi ngờ có người cho thuốc vào rượu của anh...

Như mở to mắt:

- Anh có quá đa nghi không? Làm như trong phim vậy...

Khải gật đầu:

- Không thể loại trừ giả thuyết này, cho nên sau đó anh tránh không đến nhà họ nữa, anh chỉ sợ...

- Anh sợ cái gì?

- Anh sợ... rơi vào bẫy của họ, anh làm lỗi với Diễm thì sẽ phải... cưới cô ấy như họ mong muốn.

Như chột rùng mình, vì tiền chuyện gì người ta cũng dám làm, Khải nhìn

Như:

- Sao? Bé con sợ rồi phải không? Sợ mất anh hử?

Giọng Như yếu xìu:

- Anh đừng hòng, làm như mình cao giá lắm vậy...

Khải choàng tay qua người Như, ôm chặt lấy nàng:

- Anh thì không cao giá, nhưng người ta nhìn vào cái gia tài của ông xã em, chỉ có em là không ham nó thôi. Bây giờ nhiều người biết anh giàu như vậy, ra đường chắc mấy cô chạy theo đuổi ra cũng không hết nữa đó...

- Ai nói lấy anh mà xung ông xã với người ta, ai chạy theo anh thì anh đi đi, em không cần...

Khải trêu:

- Thật em không cần chứ? Anh đi đừng có ghen à...

Như cúi vào hông Khải. Khải vừa né vừa thì thầm vào tai Như:

- Lâu quá em không ghen cho anh được... ngộp thở...

Như đỏ mặt, Khải đang nhắc đến nụ hôn giận dữ của Như hôm nào. Khải cúi tìm môi Như, nàng dịu dàng ôm lấy cổ Khải, hôn lại chàng đắm đuối. Khải đẩy Như ngã nằm xuống thảm, chồm lên người nàng, họ hôn nhau mê mải, một lúc sau, Như đẩy nhẹ Khải ra, ngồi dậy, vừa kéo lại tà áo bị Khải tấc lên, Như vừa lườm chàng:

- Anh hư quá, không sợ làm lỗi với em sẽ bị cưới em sao...

Khải vẫn nằm dài dưới sàn, nhìn Như:

- Nếu... làm lỗi với em mà em chịu lấy anh thì anh sẽ... làm liền.

Như chồm tới đâm nhẹ vào ngực Khải:

- Anh thì... ham lắm...

Khải ôm cổ Như kéo nàng nằm xuống ngực mình, chàng hỏi nhỏ:

- Em thật... không chịu đám cưới với anh sao?

Như áp tai nghe tiếng nhịp tim Khải, lắng đầu trên ngực chàng:

- Em muốn học cho xong trước khi đám cưới...

Khải vuốt nhẹ tóc Như:

- Nhưng mà em liệu có thể thoát qua khỏi cạm bẫy của người ta hay không? Anh thật không yên tâm chút nào. Hay là em dọn qua ở với anh đi, coi như share phòng thôi, mai một đám cưới xong mới ở chung.

Như ngẩng lên nhìn Khải, ánh mắt chàng chứa đầy lo lắng. Như cảm động chồm lên hôn nhẹ lên môi chàng, nàng nói:

- Yên tâm đi, bây giờ em biết rõ mọi chuyện rồi, em sẽ cẩn thận, không nghe người ta nói bậy nữa, có chuyện gì em cũng hỏi anh trước, chịu chưa?

Dí nhẹ ngón trỏ lên mũi Khải, Như nói tiếp:

- Anh lo phần anh còn chưa xong, dù gì anh cũng gặp cô Diễm trong hăng mỗi ngày, anh bị... cảm dỗ hồi nào không biết đó...

- Em đừng lo, anh chỉ sợ bà Hạnh thôi, Diễm dù sao cũng hiền, cô ta không làm gì đâu.

Như áp đầu xuống ngực Khải, nàng cảm thấy thật mệt mỏi. Con người quá thật phức tạp, nếu ai cũng đơn giản như nàng thì có lẽ thế giới này sẽ không có chiến tranh, không có hận thù. Nhắm mắt lại, Như cảm thấy buồn ngủ.

Như hiểu được cảm giác của Như, Khải dùng tay xoa nhẹ lưng nàng, chàng dịu dàng:

- Em nhắm mắt nghỉ chút đi, nửa tiếng sau anh đánh thức dậy đi về...

Cả ngày hôm nay, bây giờ Như mới cảm thấy tâm trạng mình tạm lắng dịu, Như mơ màng chìm vào giấc ngủ với lời ru là nhịp đập của trái tim Khải và êm ái với bàn tay chàng xoa nhẹ trên lưng.

Những ngày kế tiếp là thời gian khá yên ổn. Trong trường Như người ta đồn đãi chán rồi cũng thôi. Vả lại, Như cũng chỉ còn học thêm mấy tháng nữa rồi

cũng sẽ rời trường, nàng bỏ ngoài tai tất cả. Như đã sống những ngày nghỉ lễ mùa Đông thật hạnh phúc bên cạnh Khải. Càng ngày Như càng khám phá ra nhiều tính tốt nơi chàng, có lẽ vì Khải lớn hơn Như nhiều quá cho nên ở cạnh chàng Như cảm thấy thật yên tâm. Về phía bà Hạnh cũng không có động tĩnh gì nên Khải cũng tạm an lòng. Lúc sau này, Khải gần như cắt đứt hẳn liên lạc với bên đó, thỉnh thoảng chàng hẹn Quân ra ngoài uống nước nói chuyện chứ chẳng bao giờ chàng ghé qua nhà Quân. Như hỏi Khải, Diễm dạo này thế nào. Khải đáp, cũng vậy thôi, cô ta có lẽ cuối cùng đã hiểu.

Bay Đi Thoáng Mây Mù

Chương 4

Mùa Đông lạnh lẽo trôi qua một cách chậm chạp, bây giờ là giữa tháng Ba, Như phải chuẩn bị nộp đơn chọn trường đại học. Không hiểu tại sao từ một tuần nay Như không được yên lòng, nàng có linh cảm một chuyện gì đó sẽ xảy đến cho nàng và Khải. Như đem cảm giác này nói với Khải, chàng trấn an Như, không có chuyện gì đâu, tại em học nhiều quá nên tinh thần căng thẳng đó thôi. Chờ đến lễ Phục Sinh anh đưa em đi chơi cho khuây khỏa đầu óc. Nhưng rồi Khải và Như đã không có cơ hội để đi chơi vào dịp lễ Phục Sinh, vì một chuyện rắc rối đã xảy ra cho Khải nơi chàng làm việc. Khải bị cho tạm nghỉ việc để điều tra nội bộ. Một số project của Khải làm không biết tại sao bị lọt ra bên ngoài, người ta nghi ngờ Khải làm gián điệp thương mại. Khải xuống tinh thần thấy rõ. Như thương chàng mà không biết làm gì để giúp Khải. Nàng hiểu cảm giác bị đổ tội oan rất là khó chịu, nhất là Khải lại là người có tự ái cao, chàng không chịu được mọi người nhìn mình bằng ánh mắt khinh bỉ, hơn nữa một số người xấu miệng đã nhân dịp này đồn rằng Khải giàu là nhờ làm gián điệp, bán tin tức cho Trung Cộng. Như cố gắng an ủi Khải với hết khả năng của nàng, để làm cho chàng vui. Ngoài giờ học, lúc nào Như cũng ở bên Khải, nàng cũng không còn câu nệ những lời đồn. Có khi nàng đã ở lại ngủ đêm bên nhà Khải để tiện việc săn sóc chàng. Tuy vậy, giữa hai người cũng vẫn không xảy ra chuyện gì đáng tiếc.

Một tuần sau khi xảy ra chuyện, Khải khẳng định với Như, chính Diễm là kẻ đã hại chàng. Như hỏi Khải tại sao lại chắc chắn như vậy, thì Khải nói là chỉ có Diễm mới có thể biết được mật mã của chàng mà thôi. Lúc Diễm mới vào làm việc, chính Khải đã chỉ dẫn cho Diễm, cô ta đã theo Khải học việc trong vòng một tháng, và có thể là lúc đó Diễm đã để ý và ghi lại mật mã của Khải. Như hỏi, vậy anh có thể làm gì không. Khải buồn bã lắc đầu, mình tìm hiểu để biết là ai hại mình thôi chứ không có bằng chứng đâu thể làm gì được.

Thời gian lặng lẽ trôi, đã hơn một tháng Khải ở nhà, người ta vẫn chưa điều tra xong. Như hỏi Khải, tình trạng xấu nhất là như thế nào. Khải đáp, là phải vào tù và sự nghiệp cũng tiêu tan, vì sau đó, chẳng hãng nào sẽ dám mướn chàng nữa cả. Như nói, cũng đâu có sao, anh có tiền mà, lúc đó anh sẽ bỏ vốn ra tự mình làm chủ, khỏi phải lệ thuộc vào người khác. Khải đáp bằng giọng thật buồn, chắc cũng đành như vậy thôi, nhưng anh thật không phục chút nào, tại sao anh không có tội mà lại phải bị gán tội, cả cuộc đời còn lại anh cũng sẽ không yên. Như ôm lấy Khải, vuốt nhẹ lưng chàng như để an ủi. Nhưng Như biết, ngoài việc rửa sạch tội oan cho chàng, không có cách nào khác khiến cho Khải vui vẻ trở lại.

Thêm một tháng nữa trôi qua, vấn đề của Khải vẫn chưa ngã ngũ. Phần Như thì chỉ còn một tuần nữa là nàng nghỉ hè, chương trình học đã kết thúc, nàng đã sẵn sàng chờ lên đại học.

Một buổi tối thứ Bảy, bà Hạnh điện thoại cho Như. Nghe bà ta xưng tên, Như chột run rẩy cả người, những việc làm của bà ta lúc trước, cộng thêm việc Diễm hại Khải vừa rồi, có lẽ cũng là do bà sắp đặt, không biết hôm nay bà ta tìm Như có chuyện gì. Như cố trấn tĩnh nghe, bà ta hẹn nàng gặp mặt để nói chuyện. Thấy Như chần chừ muốn từ chối, bà ta bảo nếu muốn rửa tội cho Khải thì hãy đến gặp bà ta. Rồi bà đọc cho Như địa chỉ của một cái nhà hàng, hẹn nàng mười hai giờ trưa mai, Chúa nhật, ra gặp mặt. Bà còn dặn Như phải đi một mình, nếu muốn mọi việc thuận lợi thì đừng cho Khải biết.

Như cúp phone rồi thờ người ra suy nghĩ. Lúc đầu Như định nói với Khải xem chàng nghĩ sao, nhưng Như biết chắc chắn Khải sẽ không bao giờ cho Như đến chỗ hẹn. Như muốn rủ Ngọc đi với nàng, nhưng cuối tuần này Ngọc đã theo gia đình qua Mỹ ăn cưới. Chúa nhật, Như đành phải đi một mình đến chỗ hẹn. Bà Hạnh chung diện thật đẹp và sang trọng. Bà nói chuyện với Như thật ngọt ngào, nhưng Như hiểu tất cả chỉ là giả dối. Bà Hạnh không rào đón trước sau, bà nói thẳng với Như là chỉ có Diễm mới có thể rửa sạch tội cho Khải và Diễm chỉ làm như vậy với một điều kiện là Như hứa phải xa chàng vĩnh viễn, không bao giờ được gặp lại.

Như hỏi bà ta, Diễm sẽ rửa tội cho Khải bằng cách nào thì bà ta nói rằng, Như không phải làm trong nghề có nói Như cũng sẽ không hiểu, miễn là Như chấp nhận điều kiện của bà ta thì Khải sẽ thoát tội và trở lại trong sạch. Như hẹn bà ta cho Như một tuần để suy nghĩ rồi cáo từ ra về.

Về đến nhà, Như suy nghĩ thật nhiều, có thể nào bà Hạnh gạt nàng không? Diễm làm cách nào để có thể cứu được Khải trong khi Khải cũng đã chịu thua? Như nghĩ, cách duy nhất mà Diễm có thể làm là nếu chính cô ta là người đã hại Khải, bây giờ cô ta sẽ đứng ra tự thú tội với công ty, nói là chính cô ta đã dùng mật mã của Khải để hại chàng. Nhưng nếu làm như vậy, Diễm phải hy sinh cả sự nghiệp của cô ta, bốn năm học đại học coi như vất đi, tất cả chỉ để đổi lấy Khải. Hay nói cho đúng hơn là đổi lấy gia tài của Khải.

Như nghe tim mình thắt lại khi nghĩ đến lúc phải xa Khải, nghĩ đến lúc Khải và Diễm lấy nhau, họ sẽ sống trong căn nhà rộng của chàng, rồi Diễm sẽ sanh con cho chàng, hai người sẽ hạnh phúc và ấm cúng ôm nhau cạnh lò sưởi mỗi đêm, Diễm sẽ chiếm lấy cái vị trí lẽ ra là của Như bên cạnh Khải. Như chợt cảm thấy hối hận đã không nghe lời Khải, đám cưới sớm với chàng. Nếu Như đã trở thành vợ Khải thì người ta đâu có tìm mọi thủ đoạn để chia rẽ nàng và Khải như bây giờ. Như biết là mình vẫn có thể từ chối không nhận lời, nhưng rồi Khải sẽ ra sao, liệu Như có thể có hạnh phúc bên cạnh chàng nếu cả đời chàng sẽ bị dằn vặt vì nỗi buồn này. Hay là nàng sẽ

hối hận tại sao bây giờ có cơ hội để cứu Khải mà nàng lại không cứu. Điều Như lo lắng chỉ là nàng sợ bà Hạnh sẽ gạt nàng, sau khi Như xa Khải mà Khải vẫn không được cứu, Nhưng cũng không sao, lúc nào Như cũng vẫn có thể trở về bên Khải nếu họ thật sự không giữ lời hứa.

Tạm yên tâm với những phân tách của mình, bây giờ Như phải suy nghĩ xem mình phải nói với Khải như thế nào để xa chàng. Nói thật thì sẽ chẳng bao giờ Khải chấp nhận cho Như làm chuyện đó, nói dối thì Như sợ sẽ khiến chàng đau lòng, trong thời gian gần đây Khải đã chịu quá nhiều uất ức rồi. Như bỏ chàng sẽ khiến Khải đổ gục vì đau khổ. Như suy nghĩ thật nhiều và cuối cùng nàng tìm ra một cách có thể nói là khá ổn thỏa. Như sẽ nói với bà Hạnh là nàng chịu xa Khải, nhưng sẽ chỉ thật sự xa Khải khi nào mọi việc đã được giải quyết xong. Có nghĩa là sau khi Khải được rửa sạch tội, lúc đó, dù sẽ buồn nhưng Khải không đến nỗi ngã gục, vì ít ra chàng đã có lại lòng tin với sự nghiệp của mình. Như chưa định sẽ nói với chàng cách nào, đến đó hãy hay, bây giờ chỉ còn chờ xem bà Hạnh có chấp nhận đề nghị của nàng hay không. Có thể bà ta sẽ không tin tưởng Như, nhưng quả thật Như không còn cách nào khác.

Như gọi phone cho bà Hạnh và nói lên đề nghị của mình, bà Hạnh hơi chần chừ nhưng cuối cùng cũng chấp nhận. Bà nói bà không tin rằng Như dám gạt bà và cho đầu Như có không giữ lời thì bà cũng sẽ có trăm ngàn cách để bắt Như phải thực hiện lời hứa. Như biết với một người khôn ngoan và đầy mưu kế như bà Hạnh thì đây không phải là một lời hăm dọa suông, chỉ cần nhìn những việc bà ta đã làm để chia rẽ Như và Khải là cũng đủ biết.

Hai tuần lễ trôi qua, Như vẫn thường dò tin từ Khải xem có gì mới lạ hay không, nhưng Khải hình như cũng không biết gì. Thật ra, từ khi xảy ra chuyện, Khải mang mặc cảm với mọi người nên chàng đã không liên lạc với những người làm trong hãng mà biết được tình hình trong đó. Và lại, cho dù có hỏi, họ chắc cũng không biết gì, vì những việc như vậy là những vấn đề tế nhị và có thể xem là bí mật của hãng.

Sang đến đầu tuần lễ thứ ba, buổi sáng thứ Hai, Như đang ở nhà Khải, vì lúc này nàng đang nghỉ hè. Khải nhận được điện thoại. Sau khi cúp phone, Khải có vẻ hồi hộp. Chàng nói hăng gọi chàng vào, việc điều tra hình như đã có tiến triển tốt cho chàng. Như ở nhà chờ Khải. Khoảng hai tiếng sau chàng trở về, Khải đã vui mừng ôm choàng lấy Như xiết chặt và nói với nàng rằng, cuối cùng thì cơn ác mộng đã qua rồi, người ta đã điều tra được là Khải vô tội, có người đã cố tình hại chàng. Như hỏi người ta có nói ai hại anh không. Khải lắc đầu, họ không nói, vì họ vẫn còn tiếp tục điều tra người này. Như chảy nước mắt trước sự vui mừng của Khải, một phần vì cảm động thấy chàng được thoát tội, một phần là vì Như nghĩ đã đến lúc nàng phải rời xa Khải để giữ đúng lời hứa với bà Hạnh. Bà ta thật là có cách, rửa sạch tội cho Khải khó như vậy mà bà ta cũng làm được dễ dàng. Hơn lúc nào hết, Như bỗng cảm thấy thật sợ bà Hạnh. Nàng biết, nếu nàng không giữ đúng lời hứa thì bà ta sẽ có rất nhiều cách để đối phó với nàng. Suốt ngày hôm đó, Như ở bên cạnh Khải mà tâm thần hoảng hốt. Nàng suy nghĩ không biết phải nói với Khải như thế nào để rời xa chàng mà không làm cho chàng bị thương tổn. Khải tuy đang vui mừng nhưng chàng cũng nhận ra vẻ khác lạ của Như. Khải hỏi, em có chuyện gì suy nghĩ. Như đáp, không có gì, chỉ tại em quá vui mừng cho anh thôi. Khải không hỏi tiếp nhưng thỉnh thoảng vẫn nhìn Như bằng ánh mắt nghi ngờ.

Buổi tối, Khải đưa Như về nhà thật khuya, nàng nhận được một mẫu nhắn tin của bà Hạnh trong điện thoại của nàng, bà ta nói phần bà ta đã làm xong, còn Như thì định chừng nào sẽ xa Khải? Ngày hôm sau, Như gọi cho bà Hạnh xin bà cho Như một tuần lễ, đúng một tuần sau nàng sẽ xa chàng. Bà ta đồng ý.

Như tận dụng tuần lễ cuối cùng để sống bên cạnh Khải, đêm nào Như cũng ngủ lại ở nhà chàng. Khải có vẻ rất ngạc nhiên khi thấy Như yêu chàng cuồng nhiệt và không có vẻ ngại ngùng muốn gìn giữ như xưa. Mấy lần Khải đã suýt phạm phải lỗi lầm nếu chàng không kịp thời thức tỉnh đúng lúc. Tối thứ sáu, Khải ôm mặt Như nhìn vào mắt nàng, chàng hỏi:

- Thật ra mấy hôm nay em có chuyện gì?

Như chớp mắt:

- Sao anh hỏi em như vậy? Đâu có chuyện gì...

Ánh mắt Khải xoáy thẳng vào nàng:

- Đừng giấu anh, anh biết em có chuyện suy nghĩ...

Như tránh ánh mắt Khải, ngập ngừng:

- Anh đừng đa nghi, không có gì đâu...

Rồi không đợi Khải nói thêm, Như ngã vào người chàng, nũng nịu:

- Thôi, đừng nói mấy chuyện khác nữa, ôm em đi...

Khải ôm lấy Như, hình như chàng chưa hài lòng với câu trả lời của nàng. Như sợ Khải hỏi tiếp nên dụi đầu vào ngực chàng. Khải cúi hôn lên tóc Như, Như xoay mặt lại, choàng hai tay lên cổ Khải, kéo đầu chàng xuống. Khải có vẻ ngạc nhiên với thái độ của Như, nhưng chàng vẫn hôn nhẹ lên đôi môi đang hé mở chờ đợi của nàng. Như ghì chặt cổ Khải cuộn chặt lấy môi chàng bằng đôi môi khao khát của mình. Khải xiết chặt lấy Như, thái độ của nàng khiến chàng như bị kích thích dữ dội. Họ đắm đuối hôn nhau, những nụ hôn dài tiếp nối nhau tưởng chừng như không bao giờ chấm dứt. Một lúc sau, Khải chợt tỉnh, đẩy nhẹ Như ra, giọng chàng như hốt hoảng:

- Bé con, ngồi dậy mau, anh sắp thua cuộc rồi...

Như không mở mắt, nàng choàng tay ôm cổ Khải kéo xuống:

- Em không muốn...

Khải đã tỉnh, chàng đỡ Như ngồi dậy:

- Ngoan, đi ra anh pha nước cho uống...

Buổi tối, đã khuya rồi mà Như nhất định đòi Khải đưa về. Nàng đã nghĩ ra cách để dứt khoát với Khải, trước khi Như xuống xe, Khải nói:

- Ngày mai anh đón em...

Như lắc đầu:

- Mai em bận, không qua nhà anh được...

Khải ngạc nhiên:

- Em hẹn với Ngọc đi phố hở?

Như lắc đầu, cố giữ bình tĩnh để nói dối với Khải:

- Không, tối mai em đi dự sinh nhật một người bạn, ngày mai em phải đi mua quà...

- Sinh nhật ai? Sao không nghe em nói?

Như cúi mặt:

- Bạn em, anh không biết đâu...

Khải lấy làm lạ với thái độ úp mở của Như, bởi vì thông thường khi đi dự những party sinh nhật của bạn bè, Như vẫn đi với Khải, Như không giấu giếm quan hệ giữa nàng và Khải với bạn bè, hôm nay tại sao Như lại muốn đi một mình, và lại không muốn nói với Khải là sinh nhật của ai? Khải nhìn Như:

- Thật ra là ai? Sao em có vẻ muốn giấu anh?

Như nhìn lên:

- Tại... em biết anh sẽ không thích...

Khải lay vai Như:

- Vậy thì anh càng phải hỏi... thật ra là ai?

Như cúi mặt:

- Anh hứa không giận... em mới nói...

- Được...

Như ngập ngừng:

-... là sinh nhật Marc...

Khải nhíu mày:

- Marc nào?

Rồi như chợt nhớ ra, chàng hỏi dồn:

- Em vẫn còn liên lạc với hắn?

- Thật ra hắn học trong trường em...

Như cố ý nói như vậy cho Khải tin chứ thật sự thì từ sau đêm đó Như đã không gặp lại Marc nữa, hắn cũng không học chung trường với Như. Khải có vẻ giận:

- Em đã hứa gì với anh, em quên rồi sao? Thôi được, vậy ngày mai anh đi với em...

Như nói giọng hốt hoảng:

- Không được, người ta không có mời anh, vả lại...

Khải bóp vai Như đau điếng:

- Thì ra cả ngày hôm nay em như người mất hồn là bận suy nghĩ đến chuyện này. Anh lập lại với em, anh không muốn em đi, không muốn em tiếp tục qua lại với hắn...

- Nhưng em lỡ hứa rồi...

Khải lớn tiếng giận dữ:

- Hứa rồi cũng bỏ, ngoại trừ khi em không nghe lời anh thì em cứ đi, rồi...
đừng về với anh nữa...

Như vùng vằng:

- Anh... độc tài. Được, đừng về thì đừng về, tưởng em cần anh lắm sao?

Nói xong Như mở cửa xe bước xuống. Khải có vẻ rất ngạc nhiên với thái độ của Như, chàng như khựng lại rồi chột giận dữ, chiếc xe chồm lên lao vút đi. Như cúi mặt gạt nước mắt, nàng biết tất cả đã hết rồi, nàng sẽ không còn bao giờ gặp lại Khải. Như thật tình không muốn xa Khải bằng cách này, nhưng nàng biết, không còn cách nào khác tốt hơn để Khải tin, đành để Khải giận vì nghĩ rằng Như còn liên lạc với Marc. Dù không muốn chạm đến vết thương cũ của chàng, nhưng Như biết, chỉ có cách này mới khiến Khải dễ dàng giận Như.

Một tuần lễ đã trôi qua, đúng như Như đã đoán trước, Khải không tìm nàng. Tuần này Khải đã trở lại đi làm. Như thật muốn biết những chuyện xảy ra giữa chàng và Diễm, không biết khi Khải biết được là Diễm đã cứu chàng, Khải có sẽ cảm động mà chấp nhận Diễm hay không. Như lắc nhẹ đầu, Khải có chấp nhận Diễm hay không thì bây giờ cũng chẳng dính dáng gì đến Như. Hôm thứ Tư, bà Hạnh đã gọi nàng, Như nói với bà ta là nàng đã chia tay với Khải. Bà ta hỏi Như vẫn ở đây sao, không định dọn đi chỗ khác để tránh mặt Khải à. Như hơi ngạc nhiên, bà còn bảo nếu muốn đi bà ta sẽ giúp tiền và phương tiện. Như cười buồn, trả lời nàng đang đi học ở đây, không có lý do gì phải dọn đi nơi khác, nàng đã hứa thì sẽ giữ lời, bà có thể yên tâm. Tối thứ Sáu, Như gửi cho Khải một cái email, nàng viết:

Anh Khải,

Em rất buồn khi phải viết những dòng này để gửi đến anh, nhưng em không còn cách nào khác, thà là đau khổ một lần, còn hơn là cả đời phải chịu đau khổ bên nhau. Càng ngày em càng tìm thấy nhiều điểm không thể hòa hợp giữa chúng ta. Điểm lớn nhất là sự cách biệt giữa giàu và nghèo, em đã cố gắng, nhưng thật không thể nào thích nghi để có thể sống thoải mái trong căn nhà rộng lớn với đầy đủ tiện nghi vật chất của anh, và nhất là

đur luận xung quanh, người ta đều nói em đến với anh vì gia tài của anh. Thú thật, em không thể xem nhẹ những điều này, dù rằng em rất muốn. Điểm không tương xứng thứ hai là về tuổi tác, anh dù gì cũng lớn hơn em quá nhiều, đã từng có một đời vợ, và đã từng ly dị. Dù muốn hay không thì tư tưởng và cách sống của chúng ta cũng không thể thích hợp với nhau. Em còn trẻ, em không thể suốt ngày cứ giam mình trong nhà, ngồi bên cạnh lò sưởi như những bà già yếu đuối, không đủ sức khỏe để bay nhảy bên ngoài. Em phải sống và phải hưởng thụ cuộc sống muôn màu muôn vẻ trước mặt.

Chúng ta chia tay anh nhé, em nghĩ anh sẽ không miễn cưỡng bắt buộc em. Em đã từng yêu anh và có thể bây giờ cũng vẫn yêu anh, nhưng... tình yêu không phải là tất cả. Em không thể vì tình yêu mà bắt buộc mình phải sống cả đời bên anh trong sự gượng ép. Anh cũng đâu muốn ở bên cạnh một người không cùng tư tưởng với mình suốt đời, có phải không?

Dù sao đi nữa, em cũng xin cảm ơn anh, cảm ơn tất cả những gì anh đã làm cho em, đã vì em. Đối với em, anh lúc nào cũng là một người tốt, không được lấy anh có lẽ tại số phận của em không được may mắn mà thôi. Cuối cùng, em mong anh hãy mau chóng quên em, một người con gái tầm thường về mọi mặt, và hình như cũng vẫn chưa trưởng thành. Em chúc anh sớm tìm được hạnh phúc mới, tìm được một người có cùng chí hướng với anh, và quan trọng là ở cùng giai cấp của anh.

Em viết ít, nhưng em nghĩ anh hiểu nhiều hơn những gì em muốn nói, và đừng quá giận em.

Ngọc Như

Như biết chắc chắn rằng sau khi nhận được cái email này, Khải sẽ không bao giờ tìm nàng nữa. Như đã cố ý đề cập đến vấn đề tuổi tác, chê Khải già, và nhất là chê chàng đã từng ly dị, Khải sẽ tự ái và sẽ giận Như luôn. Đây không phải là ý muốn của nàng hay sao? Sao bây giờ tìm Như như bị ai xé nát thế này? Tàn nhẫn quá, Như tàn nhẫn với Khải và cũng tự tàn nhẫn với chính mình. Nhưng nàng quả thật không còn con đường nào khác để chọn

lựa. Như biết bà Hạnh đang theo dõi từng hành động của nàng, nếu Như còn tiếp tục qua lại với Khải thì hậu quả sẽ khó lường, người đàn bà đó quả thật đáng sợ.

Chỉ còn hai tuần lễ nữa là đến ngày nhập học, việc chia tay với Khải đã khiến Như buồn, thêm nhỏ Ngọc lại sắp sửa xa Như. Việc Ngọc phải sang Toronto đi học đại học còn làm nàng buồn hơn. Sáng nay Như đến nhà Ngọc, giúp nó chuẩn bị hành lý, Như không cầm được nước mắt khi nghĩ đến mai một nàng chỉ còn lại một mình. Hôm trước, lúc ghi danh, nếu Như biết trước là sẽ phải xa Khải, nàng đã theo nhỏ Ngọc xin vào đại học Toronto rồi, bây giờ thì đã quá trễ, có muốn chắc phải chờ đến năm sau. Ngọc cũng buồn, nó vuốt má Như, giọng nghẹn ngào:

- Nếu biết trước mày và ông Khải đến nông nổi này thì giá nào tao cũng sẽ bắt mày theo tao. Mày khờ như vậy, sống một mình tao thật không yên tâm chút nào...

Như chớp mắt, những giọt lệ lăn dài trên má, lời nói của nhỏ Ngọc sao lại giống những lời nói của chàng như vậy. Những người thương yêu, lo lắng cho Như, từng người một, lần lượt rời xa nàng. Như cúi mặt, chùi nhẹ nước mắt, nàng nhủ thầm, hãy can đảm lên Như, con người phải trưởng thành, đâu thể cứ nhu nhược sống ỷ lại vào người khác hoài được, đã đến lúc Như phải tập tành tự lập. Khải đã nói, trên đời này có lắm người xấu. Như phải cứng rắn mới mong không bị người ta ăn hiếp. Như nhìn Ngọc:

- Mày có liên lạc với Vân không?

Ngọc biết ngay Như muốn dò tin của Khải. Những chuyện của Như nàng đều kể hết cho Ngọc nghe cho nên lúc sau này Ngọc cũng đề phòng, ít qua lại với Vân. Ngọc nói:

- Tao mới nói chuyện với nó tuần rồi, không có gì lạ hết. Cũng có thể có, nhưng nó biết tao thân với mày nên không kể cho tao nghe...

Như thở dài:

- Không biết ông Khải có trở lại với Diễm chưa?

Ngọc ngồi xuống cạnh Như, ôm vai nàng:

- Mày đừng suy nghĩ đến những chuyện đó nữa được không? Chuẩn bị tinh thần để lo việc nhập học còn hơn, cố gắng quên Khải đi Như ạ...

Rồi Ngọc thở ra:

- Theo tao thì chẳng cần phải sợ bà Hạnh, nếu tao là mày, tao sẽ nói thật hết với ông Khải cho ông tính. Ông có tiền mà, cùng lắm thì bán nhà dẫn theo mày đi chỗ khác sống thôi, việc gì phải khổ sở như vậy. Mày đau khổ còn ông sung sướng được sao, tao không nghĩ là ông sẽ trở về với Diễm. Mày nghĩ mày có sống chung được với một người đã từng hại mày hay không? Nhất là ông ấy lại không yêu Diễm, người ông yêu là mày...

Như bịt tai:

- Đừng nói nữa Ngọc, mày làm ý chí tao bị lung lay. Sở dĩ tao làm vậy là vì tao không muốn nuốt lời, tao đã hứa thì dù có chết tao cũng phải làm...

Ngọc cười nhạt:

- Đòi này người quân tử biết giữ lời như mày chắc chẳng còn ai đâu. Mày nghĩ xem, bà Hạnh đã giở ra bao nhiêu trò để chia rẽ mày và Khải. Biểu mày đám cưới sớm thì mày cũng không chịu, cứ đòi phải học xong, lấy chồng giàu như vậy, ở nhà hưởng phước cho sướng, tội tình gì hành hạ mình...

Như hít mũi:

- Cũng chính vì tao không muốn ỷ lại vào gia tài của ông Khải cho nên tao phải tạo dựng sự nghiệp cho tao, tự dựng của người ta, mình ở đâu nhảy vào hưởng, tao cảm thấy không được thoải mái...

Ngọc nhìn Như:

- Nếu mày muốn hạnh phúc, mày phải bỏ cái lối câu nệ, cố chấp đó đi, khi đã thật sự yêu nhau thì người ta không ai tính toán của em hay của anh. Tao thấy ông Khải không phải là người hẹp hòi, keo kiệt, mày bỏ ông rồi sẽ không bao giờ tìm được người thứ hai như vậy đâu...

Như gượng cười:

- Ông Khải lo lót cho mày bao nhiêu mà mày nói tốt dùm ông dữ vậy?

Ngọc đập lên vai Như:

- Con khỉ, tao nói điều hay lẽ phải cho mày nghe, không cảm ơn tao còn nói móc hở? Mai một tao đi rồi không ai làm quân sư quạt mo cho mày nữa đâu...

Và rồi Ngọc đã xa Như. Bây giờ là đầu tháng mười, Như vào đại học đã được hơn một tháng, không có Ngọc, Như cô đơn một mình, nỗi buồn nhớ Khải vẫn âm ỉ trong tim. Như không biết chừng nào mình mới quên được Khải. Gần ba tháng qua, Như không biết một chút tin tức gì về chàng, không biết chàng có khoẻ không? Và có nhớ Như không? Có lẽ là không. Khải giận Như còn không hết chứ sao lại nhớ nàng. Như nói thầm như nói với Khải. Mùa Thu một lần nữa lại trở về rồi đó anh, mùa Thu nào chúng ta quen nhau, rồi mùa Thu nào chúng ta đã bắt đầu yêu nhau. Bây giờ một lần nữa mùa Thu đã trở về, tại sao chúng ta lại không có nhau? Hôm cuối tuần, nhỏ

Ngọc về chơi, thấy Như gầy, nó la lối um sùm. Nó cứ làm như nàng sắp chết đến nơi vậy. Như nói với nó nàng gầy là vì mới đi học còn chưa quen, vài tháng sau quen dần sẽ mập lại mà. Vậy mà Ngọc không tin, nó nói Như suốt ngày nhớ đến Khải, không ăn, không ngủ mới gầy như vậy. Ngọc còn hăm dọa Như là lần sau nó về mà không thấy Như mập hơn thì nó sẽ đi tìm Khải và nói hết mọi chuyện với chàng.

Như cười buồn, bây giờ mày tìm tao nghĩ đã muộn rồi, không chừng ông ấy đã lấy Diễm rồi cũng nên. Dù cho Khải không muốn, bà Hạnh cũng có trăm ngàn cách để ép buộc chàng.

Như xuống xe buýt, chậm rãi đi bộ về nhà, mới chớm Thu, trời chưa lạnh lắm. Như nhớ năm ngoái cũng khoảng thời gian này, Ngọc đã kéo Như đi dự party của nhà nhỏ Vân, mới đó mà đã một năm. Một năm với biết bao nhiêu là chuyện, Như đã có Khải và Như cũng đã mất chàng.

Như mở cửa vào nhà, nàng với tay bật đèn, căn nhà cả ngày không có người ở nên lạnh ngắt, tự dưng Như nhớ đến cái lò sưởi củi ở nhà Khải. Nàng bỗng thèm được ngồi trước lò sưởi ấm áp, tựa người vào lòng chàng. Trời, sao hôm nay Như lại nhớ chàng quay quắt như thế này. Như đưa tay quẹt nhẹ hai dòng nước mắt, nhưng nàng lau mãi cũng không khô, những giọt nước mắt vẫn thi nhau rơi xuống má. Như ngồi xuống sofa, hai tay ôm lấy mặt thổn thức.

Bỗng có tiếng gõ cửa, Như ngẩng lên nhìn, ai lại đến vào giờ này. Như ngồi yên, chắc mấy người quảng cáo chào hàng, không trả lời, họ sẽ đi. Tiếng gõ lại vang lên, lần này mạnh hơn. Như đứng dậy, quên cả việc lau những giọt lệ còn đọng trên má. Nàng bước về phía cửa. Như đứng sát cửa, nàng hỏi nhỏ bằng tiếng Pháp:

- Ai đó?

Như nghe có tiếng động bên ngoài, rồi một giọng trầm ấm quen thuộc cất lên:

- Như, mở cửa cho anh...

Như đưa hai tay lên chặn ngực, có lẽ mình nghe lầm. Phải, mình đang nghĩ về Khải nên nghe giọng đàn ông thì tưởng là chàng. Bên ngoài lại có tiếng gọi:

- Như, anh đây, Khải đây, mở cửa cho anh...

Như lắc nhẹ đầu. Không, Như không lầm, đúng là Khải, tại sao chàng đến đây. Như đưa tay vặn cái khoá. Khải không đợi Như mở đã tự động xoay nắm cửa bước vào. Như ngược nhìn chàng, bốn mắt giao nhau và không rời ra nữa. Khải với tay ra sau khép nhẹ cánh cửa lại, rồi chàng dang hai tay ra như chờ đón Như. Trong một thoáng, Như không còn nhớ gì nữa cả. Lời hứa với bà Hạnh, sự chia tay với Khải, trước mắt Như bây giờ chỉ còn vòng tay của Khải đang chờ đợi nàng. Như ngã vào vòng tay của Khải, chàng xiết chặt lấy Như, cảm giác được chàng ôm làm Như nín thở. Có lẽ mình đang mơ, đừng thở mạnh sẽ tỉnh giấc mất. Như gục đầu vào ngực chàng, cảm giác thật thân thiết làm sao.

Khải đứng yên với thân thể mềm mại của Như trong tay. Ôi, người con gái yếu đuối này đã làm chàng đau khổ biết bao nhiêu trong những ngày qua. Khẽ xiết chặt lấy cái thân thể bé nhỏ, gầy guộc trong hai cánh tay của mình, Khải tự nhủ lòng bằng mọi cách phải bảo vệ nàng vượt qua mọi cạm bẫy xấu xa của người đời, dù có phải đánh đổi bằng cả gia tài của chàng đi nữa.

Hai người cứ lặng lẽ đứng ôm nhau như vậy. Một lúc sau, Như chợt bừng tỉnh, nàng nhớ lại mọi chuyện. Không, Như không thể trở về với Khải, bà Hạnh sẽ không để cho nàng yên mà yêu Khải. Như đứng thẳng người, đẩy nhẹ Khải ra, cố lấy giọng bình tĩnh:

- Anh đến đây làm gì? Em đã nói rõ ràng mọi việc trong email gửi cho anh rồi mà...

Khải như không để ý đến câu nói của Như, chàng nhìn Như chăm chăm, rồi khẽ đưa tay xoa nhẹ lên mặt nàng, thì thầm:

- Em gầy quá Như ạ, trên gương mặt em bây giờ như chỉ còn đôi mắt, anh quả thật là ngu khi tin vào cái email của em để bỏ em ba tháng trời nay. Em lúc nào cũng khờ, người ta thì tìm mọi cách để chiếm đoạt, còn em thì đã có trong tay lại cứ chực trao ra... nhưng có lẽ chính vì vậy mà anh yêu em, muốn bảo vệ em...

Khải vừa nói vừa xiết nhẹ vòng tay đang ôm lơ trên người Như. Như như bị những lời nói của chàng mê hoặc, gương mặt Khải đã kề sát mặt nàng, đôi môi mềm của chàng nhột nhật trên má. Như khép nhẹ mắt, đã bao lâu rồi Như chưa được chàng hôn. Như cũng không nhớ rõ, ý thức của nàng bây giờ là một cái gì đó thật mơ hồ, trong đầu nàng lúc này chỉ có Khải. Khải đặt nhẹ môi lên môi Như, cảm giác đã trở về, những nụ hôn bên cạnh lò sưởi củi. Ôi, cái cảm giác mà chỉ trước đây mấy phút đồng hồ, Như đã ao ước, bây giờ đã thật sự đến với nàng. Như vòng tay qua cổ Khải, ghì chặt. Hai cánh tay Khải xiết chặt sau lưng, nụ hôn của họ kéo dài bần bật, mê mải. Cuối cùng Như chợt tỉnh, lý trí đã trở về. Như mở mắt, những giọt lệ bắt đầu tràn qua mi, Như khóc nghẹn ngào:

- Anh về đi, em không thích hợp với anh đâu, đừng tìm em nữa...

Khải gạt nhẹ những giọt lệ trên mặt Như, chàng hỏi:

- Tại sao em không thích hợp với anh? Tại anh già quá? Hay tại anh đã từng ly dị?

Như ngược nhìn Khải, sao chàng có thể nói những lời đó một cách bình tĩnh như vậy? Lẽ ra chàng phải giận lắm chứ. Như đọc được những tư tưởng của Như, Khải nói:

- Anh thật khờ khạo khi tin rằng em muốn bỏ anh vì những điều này...

Như mở to mắt:

- Anh không tin?

Khải đẩy Như đi về phía sofa, chàng ngồi xuống ghế, kéo Như ngồi bên cạnh. Khải xoay mặt Như về phía chàng, nói nhẹ nhàng:

- Bé con, em cũng đâu đến nỗi khờ lắm, ít nhất cũng đã biết đánh vào chỗ yếu của anh. Em đã làm anh đau khổ như thế nào, em có biết không?

Như vẫn còn thắc mắc:

- Nhưng tại sao anh biết?

- Tôi qua Ngọc điện thoại cho anh...

Như mở to mắt như không tin:

- Nhỏ Ngọc gọi anh?

Khải gật nhẹ đầu. Như nhớ lại, hèn gì mà hôm thứ Bảy Ngọc cứ nhất định đòi Như đưa cuốn sổ phone của nàng để nó ghi cái địa chỉ dưới Toronto của nó. Thì ra là nó muốn lấy sổ phone của Khải. Như hỏi:

- Ngọc nói gì với anh?
- Cô ấy bảo anh mau đến cứu em, em đang chết dần mòn vì nhớ anh...

Như cúi mặt tránh ánh mắt đăm đúi của Khải, giọng nàng yếu ớt:

- Nếu Ngọc đã nói hết với anh thì anh phải hiểu rằng chúng ta không thể không xa nhau, còn đến tìm em làm gì, cũng đâu thay đổi được điều gì đâu?

Khải nâng cằm Như, bắt Như nhìn chàng:

- Hôm trước em hứa với anh nếu có chuyện gì em cũng sẽ nói với anh, vậy mà em không giữ lời, tự ý quyết định xa anh...

Như chớp mắt:

- Em không còn cách khác, nếu em nói với anh. Em biết anh sẽ không cho em làm như vậy. Thà là em hứa với bà Hạnh, để cô Diễm chịu cứu anh...
- Ai nói với em là Diễm cứu anh?

Như ngạc nhiên:

- Không phải cô ta ra tự thú sao?

Khải gật đầu:

- Đúng, cô ta đã tự thú...
- Nhờ cô ta tự thú anh mới thoát tội, không phải sao?
- Sau khi anh trở lại làm, cô ta mới ra tự thú, như vậy em nghĩ là có phải cô ta cứu anh không?
- Như vậy... tại sao...

Khải kéo Như vào lòng, ôm lấy nàng:

- Em thật là khờ, ai nói gì cũng tin. Thật ra bà Hạnh nghe phong phanh là họ đã điều tra ra được chuyện của anh, bà ta biết rằng anh sẽ vô tội cho nên mới tìm em để đưa điều kiện...

Như ngẩng nhìn Khải:

- Như vậy tại sao cô Diễm phải tự thú?
- Tại vì họ thấy chuyện trước sau gì cũng bị điều tra ra, cho nên họ nghĩ ra tự thú có lẽ sẽ được nhẹ tội hơn...

Rồi Khải thở dài:

- Thật ra, hơn ai hết bà Hạnh hiểu rất rõ tính anh. Bà ta biết rằng với bao nhiêu việc mà bà ta đã làm, anh sẽ chẳng bao giờ lấy Diễm. Việc đặt điều

kiện với em chỉ vì bà ta không muốn anh lấy em. Bà ta ganh tỵ với em, em có hiểu không?

Như mệt mỏi tựa đầu vào ngực Khải:

- Những người giàu có thật rắc rối, em ước gì anh không giàu, có lẽ tình yêu của mình không khổ sở như vậy...

Bàn tay Khải xoa nhẹ lên lưng Như, nàng nhắm mắt nằm trong lòng Khải. Cảm giác được che chở trở về làm Như yên tâm. Khải hôn lên tóc nàng, nửa vuốt ve, nửa an ủi:

- Bây giờ đã có anh, không ai làm gì được em nữa đâu, bé con khờ khạo ơi...

Hơn lúc nào hết, Như cảm thấy mình thật sự khờ khạo, cuộc đời này quả thật có quá nhiều cạm bẫy. Như nghĩ có lẽ cho đến già nàng cũng chẳng khôn ra thêm được chút nào.

Khoảng thời gian sau, đó là thời gian mà Như cảm thấy sung sướng nhất, hạnh phúc tưởng đã đánh mất lại tìm được trở về, còn có vẻ dạt dào hơn lúc trước. Thì giờ rảnh rỗi Khải đều ở bên Như. Chàng mua đồ bổ bắt Như ăn, mua thuốc bổ cho nàng uống và nấu thức ăn rồi dỗ nàng ăn như trẻ con. Như sung sướng sống trong sự lo lắng của chàng. Tuy nhiên, Như nhận thấy Khải có vẻ thay đổi. Hình như chàng đang giấu giếm Như một chuyện gì. Đôi khi Như hỏi thì Khải cười nói, không có gì đâu, đừng nhạy cảm, bé con.

Một việc nữa làm Như thắc mắc, là từ ngày trở lại với nhau cũng đã gần hai tháng rồi mà Khải chưa bao giờ đưa Như về nhà chàng. Ý nghĩ có lẽ chàng đang giấu Như điều gì đó càng thêm rõ rệt trong nàng. Phần Như, thì nàng thật muốn qua nhà Khải, được ngồi trước lò sưởi củi, được thưởng thức âm nhạc trên chiếc ghế dựa êm ái của chàng.

Trời đã vào đông, tuyết cũng đã rơi mà Khải thì cứ thoái thác tìm cách lảng đi những khi Như hỏi. Hơn lúc nào hết, Như xấu hổ vì chợt nhận ra rằng, mình cũng tầm thường như mọi người. Tuy nói ghét nhưng vẫn bị vật chất xa hoa cám dỗ.

Hôm nay là thứ Bảy, ngoài trời tuyết lát phát rơi. Từ sáng Khải đã đến nhà Như, lúc này nhờ Khải chăm sóc, Như đã lên cân trở lại. Hôm trước, nhờ Ngọc về thăm, nó đã bẹo má trêu Như rằng, có tình yêu người ta khác hẳn đi, nhìn... mê quá. Như đỏ mặt trả đũa, thì mày cũng có đi, đâu có ai cấm mày. Ngọc giả vờ thờ dài, tiếc là ông Khải không có anh em trai, nếu không tao cũng... nhào vô rồi. Như cười đâm vào vai nó, trên đời đâu chỉ có mình ông Khải, còn khối chàng trẻ tuổi đẹp trai đang chờ mày mà. Ngọc hăm dọa, chết mày, tao méc ông Khải, mày chê ông già và không đẹp trai. Hai đứa ôm nhau cười...

Có tiếng Khải gọi Như từ nhà bếp:

- Ăn trưa Như ơi...

Như ưỡn oai đứng dậy bước ra, Khải quay lại nhìn Như, giọng chàng lo lắng:

- Em sao vậy? Không khoẻ sao thấy có vẻ mệt mỏi vậy?

Như nhõng nhẽo:

- Ở nhà hoài chán quá à, em muốn đi chơi...

- Em muốn đi đâu? Ăn xong anh đưa em đi...

Như ngồi xuống ghế, nhìn Khải dò ý:

- Em muốn qua nhà anh... lúc này bộ anh... giấu cô nào bên đó sao không cho em qua?

Như thấy ánh mắt Khải hơi bối rối. Chàng kéo ghế ngồi đối diện với Như, nhưng không nhìn nàng:

- Tại em nói em không thích nhà anh mà. Em nói em không cảm thấy thoải mái khi sống trong đó...

Như nhìn Khải chăm chú xem chàng đang nói thật hay nói đùa. Chẳng lẽ chàng tin những lời mà Như đã viết trong email gửi chàng. Chẳng lẽ chàng không nhận ra cảm giác hạnh phúc và ấm cúng của Như khi được chàng ôm trước lò sưởi củi. Như không tin là Khải không biết, chàng đang có việc giấu nàng. Khải như nhận ra vẻ nghi ngờ của Như, chàng đẩy chén cơm qua phía nàng, đánh trống lảng:

- Ăn cơm đi, anh làm món gà rô ti mà em thích nè...

Như vừa ăn vừa suy nghĩ, nàng định bụng ăn xong phải hỏi Khải cho ra lẽ.

Thái độ của chàng làm Như thật thắc mắc. Khải cũng có vẻ suy nghĩ, chàng không được tập trung. Rửa chén xong, Như ra ngồi cạnh Khải trên sofa, chàng đang đọc báo, Như kéo áo chàng:

- Đi anh...

Khải nhìn Như:

- Em muốn đi đâu?

- Đi qua nhà anh...

Khải lắc đầu:

- Không được...

Như hỏi tới:

- Tại sao không được? Anh... giấu ai bên đó thật hở?

Khải cười:

- Em nghĩ anh giấu ai? Tại... nhà đang sơn sửa dơ dáy, bụi bặm lắm nên anh không muốn em qua thôi...

Như ngạc nhiên:

- Anh sơn nhà? Tại sao? Nhà vẫn còn mới lắm mà...

Khải chột à lên một tiếng như vừa nghĩ ra điều gì, chàng quay nhìn Như:

- Ủ nhỉ, tại sao anh không nghĩ ra là nhờ em giúp. Đi, em đi sửa soạn anh đưa em qua nhà anh. Anh cần hỏi ý kiến của em về cách trang trí...

Như đứng dậy, nhưng vẫn cố hỏi thêm:

- Nhưng mà tại sao anh phải sơn sửa nhà?

Khải đẩy lưng Như:

- Chút nữa anh nói, đi thay đồ đi...

Trên đường đi Như suy nghĩ thật nhiều, Khải làm gì mà bí mật như vậy. Tại sao chàng sơn sửa lại nhà? Chẳng lẽ Khải... chuẩn bị cưới vợ? Từ ngày trở lại với nhau, Khải chẳng bao giờ đá động đến chuyện đám cưới với Như dù là trực tiếp hay gián tiếp. Trong khi đó, Như càng ngày càng cảm thấy mình không thể sống thiếu Khải. Như định nếu Khải muốn đám cưới liền thì Như cũng sẽ đồng ý, dù rằng nàng không muốn lấy chồng rồi mà còn tiếp tục học. Nhưng chàng đã chẳng bao giờ đề cập đến. Mấy lần Như cũng giả vờ ướm thử ý chàng, thì Khải chỉ nói chờ Như học xong rồi mới tính. Vậy mà bây giờ chàng làm gì mà khó hiểu như thế này?

Khải đậu xe vào driveway, Như xuống xe, nhìn xung quanh, bên ngoài cũng không có gì thay đổi. Khải mở cửa cho Như bước vào. Như mở to mắt nhìn căn phòng khách đã được thay đổi lại màu sắc và cách trang trí, khác hẳn với lúc Như đến lần đầu tiên cách đây hơn một năm. Lúc đó, cảm giác

của Như khi nhìn căn nhà thật lạnh lẽo và trống trải, bây giờ căn phòng được trang trí và sơn phết bằng toàn những gam nóng như cam, vàng đậm, đỏ. Những đồ vật trong nhà cũng đã được thay vào bằng những thứ trẻ trung và rực rỡ hơn. Ở góc nhà, một chậu hoa thật to cắm đầy những hoa vùng nhiệt đới, làm rực sáng cả một góc phòng. Cảm giác trong Như bây giờ thật ấm cúng và vui vẻ. Khải nhìn Như:

- Em thấy sao?

Như chớp mắt:

- Đẹp quá, thay đổi hoàn toàn, như là một căn nhà khác vậy...

- Nhưng mà em có thích không?

Như gật đầu:

- Thích chứ, cảm giác của em bây giờ thoải mái hơn hôm trước nhiều lắm...

Khải gật:

- Em thích là được rồi, anh chỉ sợ... em không thích...

Rồi không chờ Như hỏi thêm, Khải kéo tay Như lên lầu:

- Đi theo anh. Anh cần em trên này...

Toàn bộ căn nhà đã được sơn và trang trí lại hoàn toàn. Khải đẩy cửa phòng ngủ lớn mà chàng vẫn ngủ trong đó. Căn phòng trống rỗng, Như ngạc nhiên hỏi:

- Sao không có đồ đạc? Rồi anh ngủ ở đâu?

Khải chỉ tay vào căn phòng bên cạnh:

- Anh ngủ tạm bên kia, để sơn lại phòng này...

Khải đẩy Như bước vào giữa phòng. Căn phòng đã rộng nay không còn đồ đạc còn thấy rộng hơn. Khải nói với Như, giọng như đang đùa:

- Anh định nhờ em giúp ý kiến để trang trí phòng này... làm phòng tân hôn.

Như ngập ngừng:

- Anh... lấy vợ?

Khải tỉnh bơ:

- Không được sao? Anh cũng đã già rồi...

Như hỏi một cách khó khăn:

- Nhưng mà... anh lấy ai?

Khải cười cười:

- Thì... ai chịu lấy anh thì anh lấy...

Như cúi mặt, nàng biết Khải lại muốn trêu mình, chuyện đám cưới lớn như vậy mà Khải cứ làm như đùa, không thềm hỏi Như tiếng nào đã chuẩn bị nhà cửa. Tự dưng Như cảm thấy hơi... giận, nàng ngúng nguẩy:

- Vậy ai chịu lấy anh thì anh bảo họ trang trí, em... không rảnh để xen vào chuyện của anh...

Vừa nói Như vừa giận dỗi quay lưng bước ra khỏi phòng. Khải đi theo, chàng ôm vai Như đẩy đi và mở cửa một căn phòng khác. Như nhìn vào, phòng này nhỏ gọn, làm phòng cho em bé thì tuyệt. Như đọc được ý nghĩ của nàng, Khải nói:

- Nếu vậy thì em trang trí phòng này cho anh đi, làm phòng em bé...

Như tưởng tượng đến căn phòng với những đồ đạc nhỏ nhỏ dễ thương của trẻ con. Chiếc giường nhỏ Như sẽ đặt bên này, ánh sáng từ cửa sổ chiếu vào sẽ không làm chói mắt, bên kia sẽ kê một cái tủ và một cái bàn nhỏ dùng để thay tả, chỗ trống trong góc này sẽ để một chiếc ghế dựa, có thể lác qua lác lại được, nơi đó Như sẽ ngồi cho em bé bú sữa. Những hình ảnh tưởng tượng làm Như cảm thấy ấm lòng, nhưng mà màu sắc thì phải chọn màu gì đây nhỉ, làm sao biết được em bé sẽ là trai hay gái. Khải xiết vai Như:

- Em đang nghĩ gì?

Như lơ đãng:

- Em nghĩ... không biết em bé sẽ là trai hay gái...

Môi Khải kè sát tai Như:

- Vậy... em muốn trai hay gái?

Cảm giác vẫn nhột nhạt đến rợn người, Như rùng mình, chợt nhớ ra đang bị Khải trêu. Như đẩy Khải ra:

- Em đâu có nói muốn lấy anh đâu mà trai hay gái, đi kiếm ai muốn lấy anh đó... mà hỏi...

Khải xoay người Như lại, hai tay chàng ôm trên vai nàng:

- Em thật không muốn lấy anh?

Như lắc đầu li lợm:

- Không muốn...

Khải nhìn vào mắt Như, ánh mắt chàng bây giờ không còn vẻ đùa cợt nữa mà thay vào đó là một vẻ thành khẩn, hai bàn tay chàng bóp nhẹ vai Như:

- Cho em nói lại một lần nữa đó, muốn không?

Nhìn vào mắt Khải, Như biết chàng thành thật, nhưng thái độ của chàng làm Như cảm thấy ấm ức. Khải cầu hôn với nàng một cách như trêu ghẹo thế này làm Như cảm thấy mình bị xúc phạm. Như nhìn chàng, mắt bắt đầu cay. Như cũng không hiểu tại sao mình muốn khóc, có lẽ cảm giác bị ức hiếp, bắt buộc, đặt vào sự đã rồi của Khải làm Như tức, Như nhấn mạnh:

- Không muốn, em nói rồi... em không muốn...

Những giọt lệ của nàng bắt đầu lăn trên má. Khải có vẻ hốt hoảng, chàng ôm Như vào lòng, dỗ dành:

- Sao lại khóc, bé con? Em không muốn thì thôi, anh đâu có bắt buộc em...

Như chùi nước mắt lên ngực áo Khải. Khải lại hiểu lầm ý của nàng, chàng tưởng Như vẫn chưa muốn đám cưới. Khải vỗ nhẹ lên lưng Như, dịu dàng và chịu đựng:

- Ngoan nào, đừng khóc nữa, anh không ép em đâu, chúng ta chờ em học xong vậy. Không phải anh không muốn chờ, nhưng mà trải qua bao nhiêu việc như vậy, anh thật không yên tâm cho em sống một mình. Anh muốn săn sóc và bảo vệ em một cách tuyệt đối, em hiểu không?

Như cảm động, nàng định nói với Khải là nàng đã thay đổi ý định, chịu đám cưới liền, nhưng Khải đã ôm Như đẩy nàng đi, chàng nói:

- Đi, xuống nhà anh đốt củi lên sưởi cho ấm. Anh nghĩ em nên ngủ một giấc đi cho khoẻ, em vẫn còn gầy lắm...

Xuống dưới nhà, Như nhìn quanh, bên dưới Khải vẫn để nguyên, không thay đổi một thứ gì. Như chớp mắt cảm động, chàng đã nhớ tất cả những gì Như nói. Như còn nhớ, có một lần Như nói với Khải, trong căn nhà anh, em chỉ cảm thấy thật ấm cúng và hạnh phúc khi ở trong phòng nghe nhạc này của anh thôi. Ở trên lầu, em thấy lạnh lẽo và trống trải làm sao đó, cảm giác không được thoải mái...

Bây giờ vì Như, chàng đã thay đổi toàn bộ trên lầu. Cảm giác Như cũng đã khác hẳn so với ngày xưa, chàng chịu chuộng nàng như vậy mà Như vẫn chưa chịu đồng ý lấy chàng. Cũng giống như hôm đầu tiên đến nhà Khải, chàng đẩy Như ngồi xuống chiếc ghế dựa, đi mở nhạc rồi loay hoay đốt củi, Như ngã nhẹ người ra ghế. Hôm nay nàng không muốn ngủ chút nào. Trong lòng Như có biết bao điều muốn nói với Khải mà vẫn chưa nói được. Nhìn chàng ngồi bó gối trước lò sưởi, mắt đăm đăm nhìn vào ngọn lửa đang cháy, Như biết chàng không được vui. Như cảm thấy bứt rứt nếu nàng không nói hết những điều ấp ủ trong lòng với Khải. Như đứng dậy rời khỏi ghế, đến ngồi cạnh Khải, trong lò, củi đã bén lửa, bắt đầu cháy dữ dội, hơi ấm lan ra khắp một vùng. Khải vẫn ngồi yên nhìn Như:

-Sao em không ngủ một chút đi?

Như nhìn vào mắt chàng, ánh mắt Khải có một chút buồn, một chút xú hình như là giận, phần còn lại là vẻ chịu đựng. Khải hiểu, tuy Như yếu đuối nhưng tánh nàng lại rất cương quyết. Khi Như đã không muốn thì chẳng thể nào ép buộc được nàng. Và lại, Khải cũng không muốn bắt buộc Như. Trong lòng chàng hình như vẫn còn một chút mặc cảm là mình già quá so với nàng.

Nhìn thái độ của Khải, Như chợt muốn khóc, dù biết mình vô lý. Chính Như đã làm cho chàng buồn, bây giờ còn giận chàng không chịu dỗ dành mình. Như biết, bây giờ là lúc nàng phải tỏ lòng, phải cho Khải hiểu rằng Như cũng yêu chàng như chàng đã yêu Như, và Như cũng cần chàng. Như cũng muốn sớm ngày được kề cận bên chàng, sanh cho chàng những đứa con như chàng mong muốn.

Như nhích người, tựa nhẹ vào Khải. Khải vòng tay ôm lấy Như, kéo sát vào người mình, cảm giác thật thân thiết và gần gũi. Như ngã đầu vào vai chàng. Khải ngồi im ôm Như. Một lúc sau, Khải thở dài thật nhẹ. Như hơi ngược đầu, nàng hôn nhẹ lên cái cằm đầy những chân râu nhột nhật của Khải. Mùi cologne quen thuộc của chàng lan nhẹ vào mũi. Khải cảm động cúi nhìn, âu yếm hỏi:

- Muốn gì đây bé con? Sao nịnh anh vậy?

Như nhỏ nhẹ:

- Anh buồn em hử? Em xin lỗi...

Khải xiết nhẹ vòng tay, giọng nhuốm một chút buồn:

- Anh không muốn ép em làm những gì em không muốn hoặc là chưa muốn...

- Sao anh biết em không muốn?

- Lúc nãy em nói...

- Lúc đó... tại em giận...

Khải xoay người Như lại cho đối diện với chàng:

- Tại sao em giận?

Như chớp nhẹ mi:

- Anh... cầu hôn em mà làm như đang đùa, đã vậy còn chuẩn bị mọi việc mà không cho em biết, muốn đặt em trước sự đã rồi để em không thể từ chối với anh...

Khải phân bua:

- Anh muốn dành cho em một sự ngạc nhiên nên không nói. Còn việc cầu hôn thì có thể thái độ của anh không được đàng hoàng. Anh muốn trêu em,

nhưng mà không phải anh thiếu thành khẩn. Anh thành thật hơn lúc nào hết. Anh thật sự muốn có em, càng sớm càng tốt...

Như cảm động:

- Em cũng vậy...
- Nghĩa là sao?
- Em đồng ý, em bằng lòng...

Khải như không tin:

- Em nói...

Như giấu mặt vào cổ chàng:

- Em bằng lòng... làm vợ anh liền, không chờ học xong...

Khải đẩy Như ra, nhìn vào mặt nàng. Như xấu hổ khép nhẹ mắt không nhìn vào ánh mắt nóng bỏng của chàng. Khải cúi xuống thì thầm:

- Cám ơn em, bé con...

Rồi chàng đặt môi lên môi Như. Như ôm cổ chàng, cảm giác hoàn toàn thoải mái. Hơn lúc nào hết, Như cảm thấy mình thật yếu đuối và nhỏ bé trong vòng tay che chở của Khải. Khi nụ hôn dài chấm dứt, Khải nói với Như:

- Thật ra không phải anh muốn đặt em trước sự đã rồi, mà anh muốn em không còn ác cảm với căn nhà của anh, không còn... dị ứng với cái giàu của anh. Vì vậy, anh mới sửa chữa lại tất cả, mong em sẽ có một cảm giác thật thoải mái khi sống trong căn nhà này, vì em sẽ còn sống ở đây với anh lâu dài. Người giàu cũng có nhiều loại, theo anh thì nếu mình đừng làm nô lệ cho đồng tiền, mà mình biết dùng tiền để làm phương tiện mang lại tiện nghi và hạnh phúc cho mình, thì như vậy giàu đâu có gì xấu... Cũng như anh, anh dùng tiền để mua sự thoải mái cho em, cho anh và sau này cho những đứa con của chúng ta... là một việc nên làm, em nói có phải không?

Như cảm động, nàng hiểu Khải không coi trọng tiền bạc, vật chất, chàng chỉ muốn cho Như vui. Giàu như chàng Như thấy thật... đáng giàu. Mặc cảm trong nàng cũng đã vơi bớt, Như liếc Khải:

- Tại sao anh lại nói... những đứa con, có vẻ nhiều vậy. Hôm trước anh hứa với em chỉ muốn hai đứa thôi mà...

Khải vuốt mũi Như:

- Thì hai đứa, xong hai đứa rồi mới tính nữa, em chịu không?

Như nũng nịu:

- Anh ăn gian, em đâu phải là cái máy... sanh con cho anh. Vả lại, học xong em còn phải đi làm...

- Được, anh muốn em làm... nội trợ cho anh, ký contract cả đời, được

không?

Như không nhẽo:

- Em không thêm...

Không cảm được lòng trước vẻ mặt nũng nịu của Như, Khải ôm xiết lấy nàng, kề môi nàng nói nhỏ:

- Thêm đi... anh năn nỉ mà... ghét quá, bé con ơi...

Như nghe tim mình rung động. Nàng ghì chặt lấy Khải, thăm thì như hơi thở:

- Em cũng... ghét anh quá, Khải ơi...

Khải như xúc động trước câu tỏ tình của Như. Hai cánh tay chàng xiết nàng thật chặt, hai đôi môi tìm nhau, quấn quít không rời. Không gian như bao phủ bởi tình yêu nồng nàn của họ. Tiếng nhạc êm dịu vẫn lan tỏa khắp phòng, củi vẫn reo tí tách trong lò sưởi. Họ vẫn say sưa âu yếm nhau. Như cảm thấy thật đầy đủ trong vòng tay của Khải. Khải sung sướng với cảm giác mình đang làm chủ cái thân thể bé nhỏ, dịu dàng trong tay.

Thời gian như ngưng đọng lại, thế giới này dường như chỉ còn lại hai tâm hồn đắm đuối yêu nhau. Bên ngoài những giọt mưa Thu cũng vừa dứt, ánh nắng chiều yếu ớt xuyên qua khung cửa như chứng kiến một cuộc tình vừa mới lên ngôi.

Montreal, tháng Giêng 2006...

Phạm Lệ An

Nguồn: phamlean.com

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 30/10/2009 7:19:55 CH

Phạm Lệ An

Dường Như Là Định Mệnh

Nhỏ Hoàng Mai thương nhớ,

Có lẽ mày rất ngạc nhiên và cảm động khi nhận được thư này của tao? Tao cũng vậy... từ lúc có được địa chỉ email của mày đến giờ cứ như là đang sống trong mơ vậy. Quá khứ như một cuốn film quay chậm trong trí tao... Mày có khỏe không? Cho tao kính gửi lời thăm hai Bác và tất cả anh chị em của mày. Mình mất liên lạc cũng đã gần năm năm rồi mày nhỉ? Mấy năm nay tao vẫn cố gắng dò tìm tin tức của mày đó chứ, nhưng vẫn không có kết quả và quả thật ông trời không phụ người có lòng nên hôm trước xui khiến cho tao tình cờ tao gặp được chị Minh ngoài phố, hỏi thăm về gia đình mày mới được chị ấy cho cái địa chỉ email này của mày, tao mừng quá vội viết vài dòng liên lạc với mày đây. Thấm thoát mà đã hơn mười năm rồi Mai nhỉ? Mới ngày nào mình còn cùng cắp sách đến trường, chọc ghẹo bạn bè, phá phách thầy cô... đến nỗi bạn bè đặt cho biệt hiệu " Song Hoàng Nữ Hiệp" chọc trời khuấy nước... vậy mà bây giờ mỗi đứa ở một nơi, nghe chị Minh nói gia đình mày qua Mỹ đã được mấy năm rồi phải không? Bây giờ chắc cũng đã ổn định rồi chứ? Mày hiện đang làm gì? Lấy chồng chưa? Nhớ kể cho tao nghe với...

Có lẽ tao nên nói sơ qua một tí về "cái tôi" hiện giờ cho mày nghe nhé, tao

đã lấy được cái bằng kế toán và đang đi làm cho một công ty, hiện tao vẫn còn sống chung với gia đình, ba tao thì sắp sửa về hưu, mẹ tao thì đã về hưu... non từ mấy năm nay, các anh chị tao cũng đã có gia đình hết rồi, tất cả đều sống trong thành phố này, ông bà già còn có mình tao sống chung an ủi mà còn không chịu, cứ hối thúc tao đi lấy chồng hoài... nhiều khi tao cũng muốn lấy chồng cho rồi nhưng khổ nỗi người mình yêu thì không muốn lấy mình còn những người muốn lấy mình thì mình lại không yêu, cho nên đến bây giờ tao vẫn... chưa chồng. Thật ra hai mươi bảy tuổi đâu phải là già lắm, tao vẫn còn dư thời gian để chọn lựa một tám chồng... cho đáng tám chồng phải không mà... vậy mà ba mẹ tao cứ làm như là tao sắp ế đến nơi rồi vậy...

Bên tao bây giờ đang là giữa mùa thu, không khí đã bắt đầu se lạnh, những chiếc lá phong đang đổi màu... đỏ vàng xanh pha trộn lẫn nhau tạo thành một màu không tên nhưng đẹp lắm mà ạ, hồi còn ở Việt Nam tao cứ nghĩ mùa thu chỉ có một màu vàng thôi nhưng đến khi sang đây, được ngắm nhìn mùa thu ở xứ này mới biết thật là khó dùng lời để diễn tả được hết cái đẹp của mùa thu, chỉ có thể nói... cảnh đẹp như tranh, tốt nhất là mày qua đây đi tao sẽ đưa mày đi giới thiệu với "nàng thu" của xứ tao... bảo đảm mày cũng sẽ mê luôn...

Thôi thư cũng dài rồi, tao tạm dừng đây, hẹn thư sau, chúc mày luôn vui vẻ và may mắn, mong thư mày.

Mén,

Hoàng Thủy

Thủy đọc lại lá thư một lần nữa, một lá thư ngắn thật không đủ sức để chuyên chở hết những điều muốn nói... nhưng thôi kệ, điều cần thiết là nói

lại liên lạc với Mai đã, sau này còn thiếu gì thời gian để tâm sự, nàng nhủ thầm rồi bấm vào chữ "Send", thời đại tân tiến cũng có nhiều cái tiện lợi phục vụ cho con người, chẳng hạn bây giờ nếu nhỏ Mai đang ngồi trước computer thì có lẽ nó đang đọc thư của Thủy cũng nên và nếu nó trả lời liền thì biết đâu chút xíu nữa nàng sẽ nhận được thư của nó...

Hoàng ngồi xuống trước computer, thói quen của chàng trước tiên bao giờ cũng là check email xem có ai gửi thư cho mình không rồi sau đó mới làm những việc khác, hộp thư yahoo của chàng báo có hai cái thư mới, Hoàng bấm vào xem là thư của ai, một lá là thư của hãng bảo hiểm, chắc lại đến ngày phải renew cái bảo hiểm xe, còn lá thư kia thì có cái tên người gửi lạ hoắc, một cái tên con gái, có lẽ vậy, hoangthuy23@yahoo.ca, Hoàng suy nghĩ cố nhớ xem mình có quen ai tên như vậy không, "hoang" thì chắc có lẽ là chữ Hoàng rồi còn "thuy" ở đây có thể là Thúy, là Thùy, là Thủy, là Thụy... chịu, hình như chàng không có quen ai mang một trong những cái tên trên, mặc kệ, ai cũng được cứ đọc thư xem trong đó nói gì, Hoàng bấm vào lá thư, trên màn hình hiện ra một lá thư viết bằng tiếng Việt có dấu hần hòi, cũng may là máy chàng có cài font tiếng Việt cho nên Hoàng đọc dễ dàng lá thư của Thủy gửi cho Mai, lá thư viết thật dễ thương, tình bạn của họ cũng thật là dễ thương, nhưng có một điều Hoàng biết chắc chắn rằng lá thư này không phải gửi cho chàng, cô Thủy nào đó gửi cho một người bạn tên Mai từ lâu bị mất liên lạc, không hiểu bằng cách nào lá thư này lại lạc qua hộp thư của Hoàng, chàng nhìn lên tên người nhận ở đầu lá thư, hoangmai76@yahoo.com, đúng là địa chỉ của chàng, chăm chú đọc lại lá thư một lần nữa Hoàng chợt hiểu, thì ra cô bạn nhận thư tên là Hoàng Mai, có lẽ cô ta lấy email là hoangmai và con số gì đó ở phía sau nhưng cô Thủy này lại nhầm qua con số 76 của chàng cho nên lá thư lẽ ra phải đến tay cô Mai lại lạc vào hộp thư của Hoàng. Đây không phải là lần đầu Hoàng dờ khóc dờ

cười với cái tên đầy nữ tính mà bố mẹ đã đặt cho chàng, Mai Xuân Hoàng, hồi còn đi học, thầy cô gọi tên lên trả bài cứ tưởng tên chàng phải là của con gái, cho đến khi qua đây Hoàng cố tình đảo ngược họ tên xem có khá hơn không nhưng cách đó cũng không xong, có đổi là Xuân Hoàng Mai hay Xuân Mai Hoàng gì đi nữa thì cũng vẫn giống tên con gái, cuối cùng Hoàng chỉ còn cách là cắt bỏ chữ Xuân chỉ lấy tên và họ thôi cho nên bây giờ trên giấy tờ Hoàng đều là Hoàng Mai vì vậy mới có cái tên trên email là hoangmai76, thật ra Hoàng muốn ghi ngày sinh của chàng là 18 nhưng tên đó có người đặt rồi nên chàng đành chọn đại một con số của máy cho. Hoàng nhìn lá thư suy nghĩ, cô Thủy chắc giờ này đang chờ tin bạn mình, liệu Hoàng có nên báo cho cô ấy biết không? Cả tuần nay tối nào Thủy cũng mở hộp thư xem nhò Mai có trả lời thư cho nàng không mà vẫn chưa thấy, tối nay vừa mở hộp thư Thủy đã thấy có một thư mới, Thủy vui mừng mở lá thư...

Xin chào cô Thủy,

Mong rằng lá thư này không đến nỗi làm cô... sợ. Xin lỗi tôi đã đường đột viết thư này cho cô nhưng thật sự không còn cách nào khác. Hôm trước tôi nhận được lá thư cô gửi cho cô Hoàng Mai, có lẽ cô đã viết sai địa chỉ cho nên nó đã lạc qua bên tôi, sợ cô mong thư trả lời cho nên tôi viết thư này để báo cho cô hay.

Tôi không có thói quen tò mò đọc một lá thư không phải gửi cho mình nhưng như cô cũng biết rồi đó, thư qua email không được để trong... phong bì dán kín cho nên tôi đã lỡ đọc hết lá thư của cô gửi cho cô Mai rồi dù là tôi thực sự không cố tình, mong cô vui lòng bỏ qua cho...

Không biết đã có ai làm thống kê là hiện trên thế giới này có bao nhiêu địa chỉ email không nhỉ, tôi đoán có lẽ phải lên đến hàng tỉ cái, thế mà lá thư

của cô lại chọn đúng ngay hộp thư của tôi mà lạc vào, tôi nghĩ có lẽ đây là... định mệnh muốn an bày cho chúng ta quen nhau, vì vậy tôi rất mong được làm quen với cô, như một người bạn chứ không có ý gì khác, mong cô chấp nhận. Thú thật, tôi rất cảm động khi đọc lá thư của cô dù rằng không phải gửi cho tôi nhưng mong rằng một ngày nào đó tôi sẽ được đọc và trả lời những lá thư gửi cho mình, hy vọng của tôi không đến nỗi hão huyền chứ? Vài dòng về... tiểu sử của tôi:

Tên họ: Mai Xuân Hoàng

Tuổi: 33

Nghề nghiệp: graphic designer

Tình trạng gia đình: độc thân, đang sống với bố mẹ và một người anh

Sở thích: nghe nhạc, đọc sách...

Tôi tạm dừng ở đây, rất mong thư của cô, cầu chúc cô sớm liên lạc được với người bạn cũ.

Thân ái,

Hoàng

Thủy đọc hết lá thư, nghe tức tức trong bụng, tên nào ngang ngược đã đọc thư của mình còn dám viết thư qua khoe nữa, cái gì là định mệnh, cái gì là làm quen, cái gì là chờ nhận thư, bộ tưởng cô nương này ai muốn làm quen cũng chịu sao, đứng trước mặt còn chưa được hưởng hò gì là qua internet, biết được ai là ai mà dám nhận lời, đúng là vớ vẩn... Thủy với lấy cái xác tay để trên tủ, nàng lục lọi tìm cái email hôm trước chị Minh viết cho nàng, có đây rồi, Thủy mở ra xem, hoangmai67@yahoo.com, nàng nhìn vào lá thư trên computer, thì ra con số 67 đã bị nàng đổi lại thành 76 hèn gì mà lá thư lại đi qua bên cái tên nhiều chuyện kia, đúng là con gái đoảng, bị mẹ mắng

suốt mà Thủy vẫn cứ chứng nào tật ấy. Nàng chột lo lo, không biết tên kia biết được email của mình hẳn có thể làm gì để hại mình không nhỉ, thôi kệ, cầu mong hẳn không phải là... hacker, chỉ cần mình không trả lời thư cho hẳn thì chắc không sao đâu, Thủy tự trấn an mình.

Sau đó rồi Thủy cũng liên lạc được với nhỏ Mai, hai đứa thư từ và điện thoại qua lại khá thường xuyên, Thủy cũng đã kể chuyện gửi thư sai địa chỉ cho Mai nghe, nó xúi Thủy trả lời thư cho anh chàng đó đi, Mai nói biết đâu đó là "người trong mộng" mà Thủy đã và đang chờ đợi bao lâu nay, Thủy cười hỏi nó có muốn thì Thủy sang tên cho. Thật ra lá thư của hẳn gửi cho Thủy vẫn còn trong hộp thư của nàng, không hiểu tại sao Thủy vẫn chưa xóa đi, thỉnh thoảng Thủy vẫn mở ra đọc lại và càng đọc nhiều lần thì Thủy càng cảm thấy có một chút mềm lòng, tội nghiệp, có lẽ hẳn thực sự có ý tốt sợ Thủy mong thư trả lời của Mai và cũng có thể hẳn không có bạn bè nên thật sự muốn làm bạn với Thủy, hơn ai hết Thủy hiểu sự cô đơn của đời sống nơi xứ người, nhất là những người càng sống nhiều về nội tâm thì lại càng nhiều tâm sự... nhưng nghĩ là nghĩ vậy thôi chứ thật sự Thủy cũng không dám kết giao với những người trên internet, thôi thì mặc kệ hẳn vậy, coi như hẳn xui đi... Mọi chuyện có lẽ đã đi vào quên lãng nếu Thủy không nhận được lá thư thứ hai của hẳn, cách khoảng hai tháng, sau lá thư thứ nhất... Thủy còn nhớ tối hôm đó nàng đang viết thư cho Mai thì message báo có thư mới và Thủy chột ngạc nhiên khi cảm thấy lòng mình vui vui khi nhận được thư hẳn, nàng mở vội lá thư...

Chào cô Thủy,

Cô có khỏe không? Xin cô chớ vội bực mình vì cái tên... lì lợm như tôi, người ta đã không thèm cho làm quen mà cứ... nhưng mà chính tôi cũng không hiểu tại sao tôi lại... lì như vậy, hình như tôi không còn là tôi nữa, ít

ra là lúc này, tâm trạng tôi thật là buồn bực, chán nản và tôi biết tôi phải làm một cái gì đó để giải tỏa nỗi ám ức trong lòng nếu không có lẽ cái đầu tôi sẽ nổ tung ra như một quả bom mìn...

Hôm nay đối với tôi thật là một ngày xui xẻo, buổi sáng trong công ty bị kêu lên khiến trách một trận toi bời dù rằng lỗi không phải chỉ của riêng cá nhân tôi. Ai nói xứ Mỹ tự do không có kỳ thị? Chỉ có điều sự kỳ thị đó đã được ngụy trang một cách khéo léo mà thôi... hơn lúc nào hết tôi cảm thấy ray rứt và khắc khoải với thân phận của một người tị nạn phải sống nương nhờ ở xứ người, dở hơn họ thì họ khinh còn hay hơn họ thì họ lại ghét... Cả ngày tôi làm việc với tâm trạng bi quan và lạc lõng... nào ngờ đúng là "họa vô đơn chí", buổi chiều khi xuống đến parking để lấy xe thì... tôi chỉ còn biết ôm đầu nhìn chiếc xe của mình đã bị ai đó đụng móp méo đến thảm thương... sau khi làm hết mọi thủ tục, đến gần chín giờ tối tôi mới về đến nhà, mệt mỏi và rã rời, tưởng là mình có thể ngủ một giấc ngon nhưng lên giường rồi vẫn không thể nào ngủ được... đành trở dậy ngồi vào computer, nhìn thấy lá thư của cô gửi cho cô bạn (xin lỗi, nhưng tôi vẫn chưa xóa đi lá thư này), tôi đọc lại lá thư một lần nữa và không đành lòng nên viết những dòng này gửi đến cô, nếu thật nó đã làm cô khó chịu thì tôi đành thành thật xin lỗi cô vậy.

Đêm cũng đã khuya... có lẽ cũng đã đến lúc kể li lợm này nên trả lại sự bình yên cho cô rồi, dù sao đi nữa cũng xin rất cảm ơn cô, bây giờ tâm trạng tôi đã tạm ổn định lại, đọc lại những gì mình viết chợt muốn đổi ý không gửi cho cô nhưng cuối cùng tôi quyết định cứ gửi đi để xem... có thật không phải là định mệnh? Thôi vậy, tôi xin tạm dừng ở đây, chúc cô ngủ ngon và mơ một giấc mơ thật đẹp.

Hoàng

Thủy đọc một hơi hết lá thư, tâm trạng nàng hơi hoang mang, nỗi khắc khoải của Hoàng dường như nàng rất hiểu, có nhiều lúc Thủy cũng mang tâm trạng lạc lõng và bi quan như vậy, nhất là những lúc bị đối xử không công bằng, hơn ai hết Thủy hiểu họ kêu rêu rao không có kỳ thị nhưng sự thật không phải vậy, sự kỳ thị chủng tộc và màu da vẫn luôn tồn tại trên quả đất này, có lẽ Hoàng cũng giống Thủy là đã quá nhạy cảm, đôi khi sống hơi hợt một chút sẽ hạnh phúc hơn... Đồng bệnh tương cầu! Nàng có nên trả lời hẳn hay không? Có thật sự hẳn cô đơn đến nỗi phải mang tâm sự nói với một người chưa quen?

Một tuần lễ sau khi gửi đi lá thư thứ hai, Hoàng vô cùng thất vọng vì Thủy vẫn không trả lời, thật ra cũng không trách được nàng, Hoàng nghĩ, chàng tình cờ may mắn đọc được lá thư Thủy gửi cho bạn nên đã biết được một ít về Thủy, còn nàng thì tự dưng nhận được lá thư của một người xa lạ dĩ nhiên không tin cũng phải, đâu thể trách Thủy được, tuy nghĩ vậy nhưng Hoàng vẫn cảm thấy thật buồn, không biết tại sao chàng rất muốn được quen với người con gái này. Hoàng đâu biết rằng trong tuần lễ đó Thủy cũng đã suy nghĩ đắn đo nhiều lắm, trực giác nàng cảm nhận được Hoàng là người tốt nhưng lý trí thì cảnh cáo Thủy nên đề phòng, vì vậy Thủy cứ mãi phân vân giữa hai lựa chọn, tiếp tục im lặng hay nhận lời làm bạn với Hoàng... và cuối cùng, mười ngày sau Hoàng đã nhận được lá thư mà chàng hằng mong đợi:

Xin chào anh Hoàng,

Có phải anh vẫn đang chờ đợi lá thư này? Anh có biết đôi với Thủy đây là một lá thư khó viết nhất từ trước đến giờ không? Nó khó viết không vì nội dung của nó mà khó viết vì... không biết có nên viết hay không? Anh hiểu ý Thủy muốn nói gì chứ? Quan hệ giữa người và người quả thật không đơn giản chút nào, có lẽ anh nói đúng... định mệnh đã có tình sắp xếp cho chúng

ta quen nhau... cho nên Thủy cũng đành... chấp nhận định mệnh vậy!
Từ ngày nhận được lá thư... đầy tâm sự của anh, Thủy đã suy nghĩ rất nhiều, thú thật lá thư đó đã khiến cho Thủy xúc động... vì có những lúc Thủy cũng đã từng bị dằn vặt bởi những ưu tư như vậy, cho đến nỗi nhiều khi Thủy có cảm tưởng cuộc sống này, xã hội này hình như không thích hợp với mình... nhưng rồi mình vẫn phải sống, vẫn phải cố gắng để hòa mình vào nhịp sống của mọi người nếu không mình sẽ bị xã hội đào thải... điều đáng buồn là ở chỗ đó!

Đến hôm nay thì tâm trạng anh đã ổn định lại rồi chứ? Ít ra Thủy cũng mong là như vậy, hãy nhìn mọi việc bằng khía cạnh tốt của nó, anh sẽ thấy cuộc đời vẫn rất đẹp và đời sống vẫn rất đáng sống, hãy cười với mọi người thì mọi người sẽ cười lại với mình... không tin anh cứ thử đi.

Hình như anh đã "ngiên cứu" rất kỹ lá thư của Thủy gửi cho Hoàng Mai... cho nên chắc Thủy không cần kể lể dài dòng về mình nữa, phải không? ?, Thủy quên chưa nói với anh là Thủy đã liên lạc được với Hoàng Mai rồi anh ạ, hai đứa đều rất vui.

Bây giờ ở đây cũng đã hơn mười giờ đêm rồi, Thủy phải đi ngủ đây, cầu chúc anh có những ngày thật đẹp và đầy ý nghĩa.

Thân ái,

Hoàng Thủy

Hoàng đọc đi đọc lại lá thư của Thủy đến mấy lần, người con gái này viết thư thật dễ thương, Thủy nói đúng, quan hệ giữa người và người thật sự không đơn giản và đôi khi còn khó hiểu nữa, chẳng hạn như ngay bây giờ, quan hệ giữa chàng và Thủy thật ra chỉ vừa mới bắt đầu thôi, vậy mà Hoàng cảm thấy như đã quen nhau từ lâu rồi vậy, thậm chí chàng biết tim mình đang rung động vì nàng, một người con gái có chiều sâu tâm hồn mà chàng

vất vả tìm kiếm bấy lâu nay?

Mùa thu một lần nữa lại trở về với vạn vật, buổi tối Thủy thừ người nhìn tấm hình Hoàng vừa gửi cho nàng qua email, hình chụp Hoàng đang ngồi trong phòng làm việc, một gương mặt rần rỏi đầy nghị lực, không đẹp trai lắm nhưng nhiều nam tính, đôi mắt sáng dưới cặp kính cận... có lẽ điểm thu hút Thủy nhất trong tấm hình là nụ cười, một nụ cười khá dễ thương, và điều quan trọng là nó đã làm tim nàng xao xuyến... Một năm đã trôi qua, không biết có bao nhiêu cái email đã... bay đi bay về giữa San Jose và Montreal, càng ngày họ càng nhận ra rằng giữa họ có rất nhiều điểm tương đồng, nói một cách khác là hình như họ có chung một tần số, cho nên họ rất dễ thông cảm nhau, đối với Thủy, Hoàng là một người dịu dàng, tế nhị và tỉ mỉ tuy đôi khi hơi có chấp... Hoàng viết thư rất có duyên, lời văn trong sáng pha lẫn một chút khôi hài, dí dỏm, cho nên chẳng biết từ lúc nào Thủy đã đâm ra ghiền đọc thư của chàng, vài ngày không có thư là nghe hơi nhớ nhớ và nhiều lúc nàng cũng không rõ là nhớ thư hay nhớ người nữa, mối quan hệ vốn không đơn giản giữa hai người bây giờ lại càng trở nên phức tạp, hình như nó đã vượt qua khỏi biên giới của tình bạn từ lúc nào rồi mà cả Thủy lẫn Hoàng đều không ai để ý, hay nói cho đúng hơn là họ đều giả vờ không nhận thấy. Thủy đọc lại đoạn thư Hoàng gửi cùng với tấm hình, "*anh không có thói quen hay tặng hình cho con gái nhưng hôm nay anh phá lệ gửi hình này cho Thủy và mong Thủy cũng gửi cho anh một tấm hình, chúng ta quen nhau cũng đã một năm rồi... cũng đã đến lúc nên biết mặt nhau, có phải không? Nếu tiện, Thủy cho anh xin số phone luôn vì ngoài việc muốn biết mặt anh còn muốn được nghe giọng nói của Thủy nữa, Thủy không cho rằng anh quá tham lam chứ?"*

Tuy Hoàng muốn như vậy nhưng cuối cùng Thủy chỉ gửi cho chàng số

phone, không phải Thủy không muốn gửi hình nhưng chọn tới chọn lui không có tấm hình nào Thủy vừa ý cả. Và kể từ đó thỉnh thoảng Hoàng gọi qua nói chuyện với Thủy, chàng nói chuyện cũng có duyên như viết thư, tuy nhiên Thủy dặn Hoàng là đừng gọi thường vì mẹ nàng rất khó, nếu bà biết được Thủy quen Hoàng qua internet thì... nguy to, cho nên hai người vẫn liên lạc với nhau qua email nhiều hơn, Thủy vẫn không chịu gửi hình cho Hoàng, nàng nói đùa chờ Hoàng qua thăm rồi gặp mặt nàng luôn. Hơn lúc nào hết, Thủy hiểu từ rất sâu trong tiềm thức, nàng đang chờ đợi, chờ đợi điều gì chính nàng cũng không hiểu rõ, có lẽ chờ đợi cái ngày mà cả hai có thể định nghĩa được cái mối quan hệ phức tạp giữa hai người.

Một năm nữa đã trôi qua... Mùa thu lại trở về...

Một buổi tối thứ sáu cuối tháng mười, đang ở trong phòng thì điện thoại reo, Thủy cầm lấy phone, theo thói quen nàng nhìn xem ai gọi, một cái tên Việt Nam và một con số lạ, có lẽ là bạn của ba hoặc mẹ đây, Thủy nhắc máy:

- Allo...

Nàng giật mình khi nghe giọng nói ấm áp quen thuộc của Hoàng:

- Thủy ơi, Hoàng đây...

Thủy ngạc nhiên:

- Sao lại là anh, anh đang ở đâu gọi cho Thủy vậy?

Giọng Hoàng thật vui:

- Ở cùng thành phố với Thủy...

Thủy nghi ngờ:

- Anh nói thật chứ? Anh sang đây hồi nào?

Thủy chợt nhớ số phone ban nãy hiện ra trên điện thoại đúng là số phone trong vùng, tim nàng đập mạnh, như vậy là Hoàng đang ở đây thật, tiếng Hoàng vang lên trong máy:

- Anh sang đây lúc chiều, muốn cho Thủy surprise nên không nói... Thủy này, bây giờ anh đến nhà gặp Thủy được chứ?

Thủy hốt hoảng:

- Không được, Thủy chưa nói trước với ba mẹ về anh, và lại bây giờ cũng đã tối rồi...

Hoàng thất vọng:

- Vậy làm sao?

Thủy suy nghĩ một chút:

- Thôi được, anh cho Thủy địa chỉ nơi anh ở đi, ngày mai Thủy sẽ đến gặp anh, anh đang ở nhà ai vậy?

- Gia đình một người bạn của bố mẹ anh, Thủy giữ máy chờ anh nghe...

Một lúc Hoàng trở lại đọc cho Thủy cái địa chỉ, con đường cũng không xa nhà Thủy lắm. Thủy nói với Hoàng:

- Vậy mai khoảng mười một giờ Thủy tới đón anh nghe...

Mười một giờ kém năm, Thủy dừng xe trước căn nhà có địa chỉ mà nàng đã ghi, Thủy còn đang nhìn lại số nhà lần nữa cho chắc chắn thì nàng thấy có người mở cửa đi ra, đúng là Hoàng, gương mặt hơi giống trong tấm hình nhưng thiếu cặp kính cận, người gầy và cao, có thể nói đẹp trai hơn trong hình, Hoàng ăn mặc cũng khá giản dị, quần jean, áo chemise, bên ngoài khoác thêm một cái áo jacket bằng da màu đen không cài dây kéo, Thủy nhìn lại mình... không hẹn mà cả hai ăn mặc cũng gần giống nhau. Hoàng đã đến cạnh xe, Thủy hạ kiếng cửa nói:

- Chào anh Hoàng, lên xe đi anh...

Hoàng mở cửa ngồi vào cạnh Thủy:

- Chào Thủy...

Hai người nhìn nhau, Thủy cười với chàng:

- Nhìn anh... đẹp trai hơn trong hình...

Hoàng nheo mắt:

- Còn Thủy... xinh hơn anh tưởng tượng...

Thủy đỏ mặt:

- Bộ anh... tưởng tượng Thủy xấu lắm hở?

- Ai bảo nói hoài cũng không chịu gửi hình cho anh...

Thủy sang số xe:

- Bây giờ anh muốn đi đâu?

- Thủy quyết định đi...

- Anh chưa ăn sáng chứ? Vậy Thủy mời anh đi ăn phở, sau đó Thủy sẽ đưa anh đi giới thiệu với thành phố của Thủy, chương trình như vậy có được không?

- Cũng được...

Hai người ngồi đối diện nhau trong tiệm phở, Thủy nói:

- Ở đây không có nhiều người Việt nên phở chắc cũng không ngon bằng bên anh đâu, ăn tạm vậy...

Hoàng không trả lời, ánh mắt chàng không rời khỏi Thủy... đôi mắt long lanh sáng nằm dưới hàng mi dài, mũi cao trung bình, chiếc miệng lúc nào cũng như muốn cười, một khuôn mặt không có gì đặc biệt nhưng lại có một sức thu hút kỳ lạ, có lẽ nhờ sự tươi tắn và sống động tạo cho người nhìn một cảm giác thoải mái... Thủy đưa hai tay lên che mặt:

-Anh... nhìn Thủy chắc no rồi, đâu cần ăn phải không?

Hoàng cười:

- Phải ngồi máy bay thật lâu mới được nhìn thì phải nhìn cho kỹ chứ...

Hai tô phở được đem ra đã cứu Thủy thoát khỏi ánh mắt của Hoàng. Sau khi ra khỏi tiệm phở Thủy chở Hoàng đi thăm những thắng cảnh tiêu biểu của thành phố, tuy là lần đầu tiên gặp mặt và đi chơi với nhau nhưng giữa chàng và nàng hầu như không có khoảng cách, họ cảm thấy thật thân thiết và gần

gửi nhau, có lẽ trong khoảng thời gian hai năm dài quen nhau họ đã thật sự hiểu rõ đối phương, ngay cả những câu nói đùa hay chọc phá lẫn nhau, họ đều đã nói một cách tự nhiên, không một chút ngượng ngịu. Cuối cùng Thủy đưa Hoàng lên núi ngắm cảnh mùa thu và chụp hình, hai người đi bộ theo con đường nhỏ dẫn lên cao, hôm nay tuy hơi lạnh nhưng có nắng, bầu trời trong xanh không một chút mây, một ngày mùa thu thật đẹp. Hoàng thay một cuộn film mới vào chiếc máy chụp hình của chàng:

- Xem nè, anh đã chuẩn bị đầy đủ để chụp... nàng thu của Thủy đây!

Chàng dùng chữ "nàng thu" của Thủy trong lá thư đầu tiên Thủy gửi cho Hoàng Mai mà chàng đã đọc được, thời gian lâu vậy không ngờ Hoàng vẫn còn nhớ, Thủy lờm chàng:

- Đọc lên thư của người ta còn không biết mắc cỡ...

Hoàng không vừa:

- Ai thèm đọc lên, thư gửi vào hộp thư của "tui" thì "tui" đọc chứ...

Thủy ngúng ngoẩy:

- Biết vậy hồi đó không thèm trả lời thư của anh...

Hai người đã lên khá cao, Hoàng kéo Thủy đứng lại, chàng dõi mắt nhìn xung quanh, quang cảnh thật đẹp, màu sắc chan hòa, có cây thì vàng rực, có cây thì có đến hai ba màu, có cây thì chỉ còn trơ lại vài chiếc lá, họ như đang bước lên trên một tấm thảm dày được dệt toàn bằng những chiếc lá vàng... tất cả tạo thành một bức tranh thật sống động, bây giờ chàng mới hiểu tại sao mùa thu luôn là đề tài của biết bao nhiêu bài nhạc, bài thơ. Thủy nghe Hoàng xuýt xoa:

- Đẹp thật Thủy ạ...

Chọn một khoảng trống tương đối bằng phẳng, Hoàng loay hoay hốt lá dưới chân vun lại thành một đồng rồi kéo Thủy ngồi xuống đồng lá:

- Êm còn hơn ghé nệm phải không?

Thủy duỗi thẳng chân, cảm giác thật thoải mái, một cơn gió nhẹ thoảng qua làm những chiếc lá vàng rơi lả tả, cảnh vật thật nên thơ, Hoàng ngồi sát cạnh Thủy, những sợi tóc dài của Thủy bị gió thổi bay qua vương vào mặt, vào cổ chàng, Hoàng hít nhẹ mùi thơm từ tóc nàng nghe lòng mình thật êm ả, hạnh phúc như phảng phất quanh đây. Đang mơ màng chợt Hoàng nghe Thủy hỏi:

- Nói thật đi, sao anh qua đây bất ngờ thế này, không phải chỉ để... xem mặt Thủy chứ?

Hoàng hơi ngập ngừng:

- Thật ra cũng có lý do khác...

Thủy quay đầu lại nhìn Hoàng:

- Lý do gì? Thủy biết được không?

Hoàng không nhìn Thủy:

- Anh qua đây... để đi coi mắt vợ...

Thủy cúi mặt, tim nàng như thất lại nhưng vẫn cố giữ giọng bình tĩnh:

- Vậy anh đã coi chưa? Có vừa ý không?

Hoàng tỉnh bơ:

- Đã coi rồi, vừa ý lắm, anh định năm sau làm đám cưới nhưng không biết cô ấy và gia đình có chịu không...

Thủy đứng bật dậy, giọng nàng run run:

- Vậy sao anh không đi chơi với vợ sắp cưới của anh đi, ra đây làm gì...

Nói xong Thủy định chạy đi nhưng Hoàng đã nhanh hơn kéo tay nàng lại, Thủy mất thăng bằng ngã xuống ngồi gọn trong lòng Hoàng, Hoàng vòng tay ôm lấy Thủy, chàng nheo mắt trêu chọc:

- Em... ghen hở?

Thủy vùng dậy, nàng cố thoát ra khỏi vòng tay của Hoàng nhưng chàng ôm chặt quá, Thủy muốn nói một câu gì đó nhưng nỗi ghen ngào, uất ức làm nàng không thể mở miệng và cuối cùng Thủy bật khóc, nàng đưa hai tay lên

che mặt, những giọt nước mắt thi nhau rơi xuống, Thủy khóc ngon lành, nàng nghe giọng Hoàng hoảng hốt:

- Đừng khóc, anh xin lỗi, anh chỉ muốn đùa với em một chút thôi...

Thủy vẫn khóc, Hoàng có vẻ khổ sở, chàng cố gỡ hai tay Thủy đang che mặt:

- Nín đi mà, thật tình anh không biết cách dỗ con gái đâu...

Hai tay Thủy đã bị Hoàng gỡ xuống, chàng nhìn những giọt nước mắt vẫn còn đang chảy xuống má nàng, Hoàng từ từ cúi xuống hôn lên những giọt nước mắt đó, tiếng chàng trầm thì:

- Chẳng lẽ em không biết là từ hai năm nay trong tim anh chỉ có một mình em thôi sao, còn chỗ trống đâu để chứa cô nào khác chứ...

Vừa nói Hoàng vừa tiếp tục hôn Thủy, môi chàng dừng lại trên đôi mắt đang nhắm chặt của nàng rồi nhẹ nhàng lướt khắp mặt nàng và cuối cùng dừng lại trên môi Thủy, môi chàng mềm và ẩm, Thủy cảm nhận được như vậy, nàng đã nín khóc, nụ hôn của Hoàng đã đánh thức tình yêu trong Thủy, nàng chợt nhận ra rằng từ bấy lâu nay nàng đã yêu Hoàng, và điều mà nàng hằng chờ đợi chính là giây phút này, giây phút Hoàng tỏ tình với nàng, Thủy vòng tay ôm lấy cổ chàng, Hoàng xiết chặt Thủy trong nụ hôn dài say đắm... hình như một thế kỷ đã trôi qua, Hoàng rời môi Thủy, Thủy vẫn không mở mắt, nàng cảm thấy xấu hổ, Hoàng lau nhẹ những giọt lệ còn đọng trên mặt nàng, chàng gọi, giọng thật êm:

- Thủy, mở mắt nhìn anh này, còn giận anh sao?

Thủy mở mắt bắt gặp đôi mắt chàng đang nhìn nàng triu mến, Hoàng dí nhẹ ngón tay trên mũi Thủy:

- Cái mặt như vậy mà không ngờ... mít ướt quá...

Thủy phụng phịu:

- Ai bảo anh xấu quá, dám bắt nạt em...

Thủy hơi cựa mình, Hoàng nói lỏng vòng tay, nàng định ngồi dậy nhưng Hoàng giữ nàng lại, lời chàng nhẹ như hơi thở:

- Đứng... hãy cho anh ôm em một chút, em có biết anh đã tưởng tượng và mơ ước giây phút này bao lâu rồi không? Anh nghĩ là đã đến lúc anh không thể sống thiếu em được nữa, năm tới chúng ta đám cưới, có được không?

Thủy cảm động, nàng nằm yên trong lòng Hoàng, cảm giác được che chở thương yêu làm tim nàng ấm lại, Thủy mở to mắt:

- Sao nhanh vậy? Chúng ta mới vừa gặp nhau lần đầu mà...

- Phải, nhưng chúng ta đã quen nhau cách đây hai năm rồi, chúng ta cũng đã rất hiểu nhau, không phải như vậy sao? Và lại...

Hoàng bỏ lửng không nói tiếp, Thủy thắc mắc:

- Và lại... cái gì?

Hoàng cười cười:

- Và lại... anh cũng muốn sớm có con...

Thủy úp mặt vào ngực chàng:

- Ai thêm sanh con cho anh...

Chàng cắn nhẹ vành tai Thủy:

- Thật không thêm hở?

Thủy cong người:

- Đứng, đứng, nhột em... thôi được... em chịu... em chịu... Nghĩ đến ba mẹ nàng và chuyện cưới xin, Thủy chợt lo lắng:

- Nhưng... em không biết anh có qua được cái ải của ba mẹ em không đó, hôm trước em chỉ mới mở lời nói rằng em có quen một người qua internet thì đã bị mẹ em giảng moral cho một trận toi bời rồi, huống hồ gì bây giờ em đưa anh về giới thiệu thì thật khó mà tưởng tượng được chuyện kinh khủng gì sẽ xảy ra nữa đây...

Hoàng cũng lo:

- Ba mẹ em thật sự khó tánh như vậy sao?

- Cũng không hẳn... nhưng mà ông bà, nhất là mẹ em thì lại rất ghét những chuyện tình không thực tế như là tìm bạn bốn phương hoặc là kết bạn trên internet, bà cho rằng không thể tin vào những chuyện vu vơ như vậy...

Hoàng thở mạnh, giọng đầy tự tin:

- Chắc không sao đâu, em cứ đưa anh về nhà, anh tin là anh sẽ thuyết phục được ba mẹ em...

Thủy tính toán:

- Như vậy đi, ngày mai khoảng năm giờ anh đến nhà em ăn cơm chiều, em sẽ giới thiệu anh là bạn của em ở US qua chơi, rồi sau đó thì mình tùy cơ ứng biến vậy...

Hoàng gật đầu:

- Ừ, như vậy cũng được, nhưng mà anh nghĩ chúng ta nên nói thật, rồi tùy theo tình hình mà xoay sở...

Thủy như chợt nhớ ra:

- Như vậy bên bố mẹ anh thì như thế nào? Không có gì trở ngại chứ?

- Dĩ nhiên là không, bố anh giao toàn quyền cho mẹ anh, còn mẹ anh thì dễ lắm, lần này anh đi bà cụ cứ dặn đi dặn lại là phải đem về cho bà một cô con dâu vừa hiền vừa ngoan...

Thủy giả bộ thở dài:

- Thế thì mẹ anh phải thất vọng rồi...

Hoàng trợn mắt:

- Tại sao?

- Thủy chép miệng:

Tại... con dâu này đã không hiền lại cũng chẳng ngoan...

Hoàng cúi xuống cạ đầu mũi chàng vào mũi Thủy, môi chàng mấp máy trên môi nàng:

- Ai dám bảo là em không ngoan, từ nãy đến giờ không phải em đã nằm thật ngoan như con mèo nhỏ trong lòng anh đây sao?

Cánh tay chàng xiết chặt, nụ hôn thứ nhì mạnh mẽ và cuồng nhiệt gấp mấy lần nụ hôn thứ nhất, Thủy cảm thấy mình hình như tan biến trong chàng, nàng không ngờ tình yêu lại có sức mạnh mãnh liệt như vậy và cũng không ngờ cảm giác được hôn lại đê mê, ngây ngất như thế này... thời gian như ngừng lại... chỉ còn nhịp đập rộn rã của đôi tim... không biết cho đến bao lâu sau Thủy mới đẩy nhẹ Hoàng ra ngồi thẳng dậy, nàng vuốt lại nếp áo:

- Anh... hư quá...

Hoàng cười cầu hoà:

- Anh xin lỗi, nhưng tại em... dễ thương quá...

Thủy đứng dậy phúi nhẹ mấy chiếc lá khô bám trên người, nàng cúi xuống nhặt chiếc máy chụp hình bị Hoàng bỏ trên đồng lá:

- Nắng sắp tàn rồi kìa, anh còn chưa chụp được tấm hình nào hết...

Hoàng cầm lấy máy ngắm nghía, bấm lia lịa mấy tấm liền rồi bảo Thủy:

- Chụp cảnh không chán lắm, em vào cho anh chụp vài tấm đi...

Họ thay phiên chụp cho nhau, sau cùng Hoàng tìm được một tảng đá lớn kê máy chụp tự động chung hai người cho đến hết cuộn film, Hoàng vỗ vào cái máy và nói:

- Lần này về anh cho hết vào computer để dành ngắm, khỏi cần năn nỉ ai gửi hình cho mình nữa.

Thủy chồm về phía chàng định giật lấy cái máy nhưng Hoàng đã nhanh tay cất vào túi áo, Thủy dậm chân:

- Không chơi, anh ăn gian quá...

Hoàng ôm vai nàng:

- Chúng ta đi về thôi, mai một có hình anh sẽ gửi qua cho em mà, ngoan nào...

Họ đi trở xuống, Thủy nói:

- Sao em lo quá, không biết ngày mai mọi việc có êm xuôi không...

Hoàng xoa nhẹ vai nàng:

- Đừng lo quá, hãy tin vào định mệnh, định mệnh đã kết hợp chúng ta vào với nhau em không thấy sao?

- Tại sao?

- Ngay trong cái tên của em cũng đã có tên anh rồi, vậy em không lấy anh thì lấy ai?

Thủy lắc đầu:

- Nếu đúng như vậy thì Hoàng trong tên của em chắc chắn không phải là anh rồi...

- Vậy là ai?

- Em cũng không biết, hình như đó là tên của một người con trai con của một người bạn của ba mẹ em, nghe nói hồi nhỏ mẹ em thương người này lắm nhưng vì việc làm hai gia đình đã xa nhau và mất liên lạc luôn, sau đó em ra đời nên ba mẹ em đặt chữ Hoàng làm chữ lót cho em để tưởng nhớ tới người này.

Hoàng dài giọng:

- Như vậy nếu bây giờ gặp lại anh chàng này thì ba mẹ em sẽ bắt em lấy hắn phải không?

Thủy thành thật:

- Mẹ em cũng nói như vậy đó, chỉ có điều là không có cách nào tìm được người này thôi...

Hoàng buông tay khỏi vai Thủy, giọng giận dữ:

- Vậy sao em không cố đi tìm người ta để lấy đi...

Thủy chợt nhận ra thái độ giận dữ của Hoàng, nàng ôm lấy cánh tay chàng, chầm chọc:

- Anh sao vậy? Có cái tên mà cũng ghen sao?

Hoàng dấm dăng:

- Ai thèm ghen chứ...

- Không ghen sao... dài cái mặt ra vậy? Xấu chưa kia?

Và Thủy đưa hai tay lên vuốt má chàng:

- Có muốn khóc thì khóc đi, em dỗi...

Hoàng phì cười chồm tới định chụp lấy Thủy nhưng nàng đã nhanh chân chạy xuống núi, Hoàng đuổi theo, những giọt nắng cuối cùng còn sót lại cũng đang dần tắt, ngày sắp tàn...

Đúng năm giờ, chuông cửa reo, Thủy ra mở cửa, hôm nay Hoàng ăn mặc rất chỉnh tề, quần tây màu sậm, chemise kẻ sọc bỏ vào quần trông thật lịch sự, đã vậy trên mắt còn thêm cặp kiếng cận nhìn càng thêm phần chững chạc, trên tay chàng cầm một gói nhỏ. Hai người trao nhau nụ cười, chờ Hoàng bước vào Thủy vừa đóng cửa vừa nói:

- Ba mẹ em đang ở phòng khách, vào đây em giới thiệu.

Thủy bước vào nhà, Hoàng theo sau, ông bà Tân, ba mẹ Thủy đang ngồi ở salon xem chương trình ca nhạc, thấy hai người bước vào bà Tân với tay tắt cái tivi, Thủy nhìn Hoàng:

- Đây là ba mẹ Thủy...

Rồi quay về phía ông bà Tân, Thủy nói:

- Còn đây là anh Hoàng bạn con từ San Jose sang chơi...

Hoàng cúi đầu lễ phép:

- Dạ, con xin chào hai bác, con có mang một ít quà từ San Jose kính biếu hai bác...

Bà Tân đứng dậy đưa tay nhận gói quà từ tay Hoàng, bà chỉ chiếc ghế đối diện, giọng khách sáo:

- Ngồi đi cậu, cảm ơn cậu, qua chơi được rồi còn bày vẽ quà cáp làm gì...

Hoàng ngồi xuống ghế, Thủy nói nhỏ:

- Anh ngồi chơi nói chuyện với ba mẹ Thủy nghe, Thủy đang bận trong bếp một tí...

Thủy quay đi cúi mặt dẫu nụ cười, anh chàng này cũng biết cách lấy lòng người lớn đó chứ, Thủy biết đối với mẹ Thủy thì Hoàng đã qua được cái cửa ải đầu tiên, bà thường nói với Thủy là đến nhà thăm ai không bao giờ đi tay không, quà đắt tiền hay rẻ tiền không quan trọng nhưng nó chứng tỏ là ở tấm lòng mình đã nghĩ đến người ta.

Thủy đứng trong bếp pha nước trà, lắng tai theo dõi cuộc đối thoại bên ngoài phòng khách. Tiếng ba nàng:

- Cậu sang Mỹ lâu chưa?

Hoàng nhỏ nhẹ:

- Dạ gia đình con định cư ở San Jose từ năm tám mươi...

Bà Tân góp lời:

- Bên đó chắc đông người Việt lắm hả cậu?

- Dạ cũng khá đông...

Ông Tân nói:

- Tôi nghe nói bên đó người mình làm về điện tử nhiều lắm, chắc cậu cũng vậy hả?

- Dạ thưa không, con làm... thiết kế nhãn hiệu cho một hãng thực phẩm...

Thủy bung khay nước trà ra, đặt trước mặt mỗi người một tách, nàng nghe ông Tân vào đề:

- Thế cậu và con Thủy nhà tôi quen nhau bao lâu rồi?

Thủy nhìn Hoàng, chàng có vẻ thật bình tĩnh:

- Dạ khoảng hai năm...

- Ở cách xa như vậy làm sao quen nhau?

Câu hỏi của bà Tân làm Thủy suýt đánh rơi cái khay, nàng đi vội vào bếp để

một mình Hoàng ứng phó, không biết Hoàng sẽ trả lời làm sao, thật không ngờ mẹ nàng lại hỏi trực tiếp như vậy, bên ngoài Hoàng vẫn trả lời nhỏ nhẹ:

- Dạ thưa tụi con quen nhau qua internet...

Thủy vừa rửa salade vừa than thầm trong bụng, phen này chắc tiêu tùng rồi, cho dù cửa ải trước Hoàng đã qua khỏi nhưng đến đây thì chàng cũng bị rớt lại rồi, nàng nghe có một khoảng trống yên lặng, có lẽ ông bà Tân không ngờ là Hoàng trả lời thành thật như vậy, tối hôm qua lúc Thủy nói với ông bà là có bạn đến thăm thì mẹ Thủy đã hỏi có phải cái người quen trên internet hay không nhưng Thủy đã không xác nhận nào ngờ hôm nay Hoàng lại tự khai ra. Ông Tân phá tan sự im lặng:

- Thế ở bên đó cậu sống với ai?

- Dạ con ở với bố mẹ...

Tiếng mẹ nàng:

- Không có anh chị em sao?

- Dạ thưa còn một người anh nhưng năm ngoái anh ấy đã cưới vợ và ra ở riêng...

Nghe ông bà Tân thay phiên đặt những câu hỏi như điều tra thân thế của Hoàng như vậy Thủy chợt cảm thấy vừa buồn, vừa tội nghiệp, vừa thương chàng hết sức, nàng biết ba mẹ nàng hỏi như vậy có nghĩa là không tin Hoàng rồi, chuyện của mình không có nhiều hy vọng đâu Hoàng ơi, Thủy lau hai tay cho khô rồi bước ra phòng khách định mời mọi người vào dùng cơm để cứu Hoàng ra khỏi cảnh khó xử nhưng nàng chưa kịp nói thì đã nghe ông Tân hỏi tiếp:

- Lúc trước ở Việt Nam gia đình cậu ở đâu?

Hoàng vẫn kiên nhẫn:

- Dạ gia đình con sống ở Nha Trang cho đến năm 78 thì dọn về Rạch Giá ở để kiếm đường vượt biên.

Bà Tân xen vào:

- Ở Nha Trang cậu ở đường nào? Ngày xưa chúng tôi cũng có ở Nha Trang một thời gian...

- Dạ thưa bố con làm việc cho công ty hỏa xa cho nên được cấp một cái nhà trong cư xá dành riêng cho nhân viên ở đường X.

Ông Tân hơi chồm người tới trước, giọng có vẻ xúc động:

- Cậu... họ gì?

Thủy nhìn ông Tân ngạc nhiên, chẳng lẽ ba nàng muốn điều tra đến cả dòng họ tổ tiên của cả nhà Hoàng hay sao đây chứ, nàng nhìn Hoàng, chàng cũng có vẻ ngạc nhiên nhưng vẫn từ tốn:

- Dạ con họ Mai...

Ông Tân run giọng:

- Vậy bố con có phải tên là Mai Xuân Hiệp không?

Hoàng đứng bật dậy:

- Dạ phải... bác biết bố con sao?

Ông Tân cũng đứng dậy, ông chồm qua đặt một bàn tay lên vai Hoàng:

- Chẳng những biết mà còn rất thân với cả gia đình con nữa...

Ông quay qua nhìn vợ, bà Tân còn đang ngỡ ngác chưa hiểu chuyện gì, ông chắc lưỡi:

- Bà còn chưa nhớ ra sao, gia đình anh chị Hiệp có hai thằng con trai ở cạnh nhà mình trong cư xá hỏa xa đó, có thằng con nhỏ do bà đưa đi sanh đó, bà quên rồi sao?

Bà Tân đã nhớ ra, bà đứng dậy bước qua nhìn vào mặt Hoàng:

- Thật nó là thằng Hoàng đó hả ông?

Cả Hoàng lẫn Thủy đều không hiểu chuyện gì đã làm ông bà Tân xúc động như vậy, họ chỉ hiểu lơ mờ là hai gia đình đã từng sống gần nhau nhưng tại sao bà Tân lại như muốn khóc vậy. Tất cả mọi người đều đã đứng dậy, Thủy

mừng thầm khi thấy câu chuyện có vẻ đã có chuyển biến tốt, chợt nhớ tới bữa cơm, Thủy nói:

- Mời ba mẹ và anh Hoàng vào phòng ăn, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện, thức ăn của con nguội hết rồi.

Không ngờ bữa cơm mà ngay từ đầu Thủy đã đoán là thật khó nuốt lại có thể trở thành một bữa cơm vui vẻ, thân mật và cảm động đến như vậy, trong bữa cơm bà Tân là người ăn ít nhất nhưng lại nói nhiều nhất, bà luôn miệng kể về chuyện cũ, bà nói với Hoàng:

- Có lẽ lúc đó con còn nhỏ quá nên con không nhớ gia đình hai bác đâu, thật ra giữa con và bác hình như rất có duyên, cái hôm mẹ con chuyển bụng sanh con thì bố con không có ở nhà, chính bác là người đã gọi xe cứu thương đưa mẹ con vào bệnh viện và cũng chính bác là người đầu tiên bồng con từ trên tay bác sĩ đem đến cho mẹ con nhìn mặt...

Hoàng suy nghĩ:

- Bây giờ bác nhắc đến thì con hơi có một chút ấn tượng, hình ảnh rõ nhất mà con còn nhớ là hôm gia đình hai bác dọn nhà đi, hôm đó con khóc cả ngày, có lẽ đó là lần đầu tiên trong đầu óc non nớt của con hiểu thế nào là sinh ly...

Bà Tân nhớ lại:

- Lúc con được khoảng một tuổi thì mẹ con phải đi làm, lúc đó bác ở nhà nên nói mẹ con để con cho bác trông, mỗi ngày con qua ở nhà bác, riết rồi con ở bên nhà bác còn nhiều hơn ở nhà bố mẹ con nữa, lúc đó con dễ thương lắm, mập tròn, hai má phúng phính ai nhìn cũng thích, mẹ con thì nói nhờ bác khéo nuôi, lúc đó bác nói đùa nếu bác sanh được một đứa con gái thì hai nhà sẽ làm suôi... nào ngờ cho đến năm con được năm tuổi thì bác trai được đổi về làm việc trong Sài Gòn, sau đó hai gia đình cũng vẫn còn cố giữ liên lạc với nhau nhưng đến khi biến cố 75 xảy ra thì thật sự mất liên lạc luôn,

bác có gửi bao nhiêu thư về địa chỉ cũ nhưng người ta nói cư xá đó đã bị chính quyền trưng dụng để làm chỗ ở cho cán bộ, bác thật buồn vì không biết tin tức gì về gia đình con cả...

Thủy thắc mắc:

- Vậy lúc nào thì con ra đời? Con sanh ở Sài Gòn phải không?

Bà Tân nhìn Thủy:

- Ừ, năm đầu tiên mình dọn về Sài Gòn thì mẹ có bầu và sanh ra con, lúc đó mẹ vẫn còn nhớ thằng Hoàng này lắm, nuôi nó đến mấy năm không thương sao được, cho nên mẹ nghĩ là nếu sanh con trai mẹ sẽ đặt tên là Hoàng, còn sanh con gái mẹ sẽ lấy tên Hoàng làm chữ lót, bởi vậy mới có tên Hoàng Thủy của con.

Suốt bữa cơm mọi người chỉ nói về sự trùng phùng thật kỳ diệu giữa hai gia đình, ông bà Tân hình như quên hẳn mục đích của Hoàng khi đến đây, Hoàng có vẻ rất vui, chàng nói cười luôn miệng, Thủy biết thân mình sanh sau đẻ muộn nên chỉ ngồi im lắng nghe, ông Tân thì thỉnh thoảng chêm vào vài câu hỏi thăm người bạn già... cho đến khuya khi Hoàng chào từ giã ra về bà Tân cứ dặn đi dặn lại là trước khi về Mỹ phải ghé qua gặp mặt bà một lần nữa để bà gửi ít quà về cho bố mẹ Hoàng.

Mười một giờ đêm, trên đường đưa Hoàng về, chàng nói với Thủy:

- Em thấy không? Rõ ràng chuyện chúng mình như đã được sắp đặt sẵn...

Thủy ngược mặt nhìn trời, mặt trăng thật tròn trên cao như đang cười, ngay cả những vì sao lấp lánh như cũng muốn cùng chia sẻ niềm vui với họ, phải chăng mọi việc trên đời đều do định mệnh an bài? Hoàng choàng tay qua vai Thủy kéo nàng sát vào người mình, ôm chặt lấy nàng như đang ôm trọn vẹn hạnh phúc trong tay, Thủy ngoan ngoãn nép đầu vào vai Hoàng, cảm giác an

toàn và ấm áp làm tim nàng choáng ngợp, Thủy nhủ lòng, hãy yêu thương chàng, người đàn ông mà định mệnh đã cố tình đem đến cho nàng, để thương yêu, săn sóc và bảo vệ cho nàng và sẽ cùng nàng đi hết quãng đường còn lại.

Ánh trăng thu bàng bạc rọi xuống như sẵn sàng che chở cho đôi tình nhân đang yêu nhau... và ở phía trước là một chân trời tươi đẹp đang chờ đón họ. Đêm thật đẹp...

Montreal, cuối thu 2005

Phạm Lệ An

Đánh máy: Thanh Vân
Nguồn: Báo Phụ nữ diễn đàn
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 7 tháng 11 năm 2007